

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BİLDİRGE

Gemma Malley

De/i

4. baskı

BİLDİRGE

Benim adım Anna.
Benim adım Anna ve burada
olmamalıydım. Var olmamalıydım. Ama
varım. Burada olmam benim hatam
değil. Doğmayı ben istemedim. Ama
bunun, içinde bulunduğum duruma hiçbir
yararı yok. Neyse ki beni erkenden
yakaladılar; böylesi daha iyi... En azından
Bayan Pincen't öyle söylüyor.

Geçmişlerinden kaçıp iyi bir gelecek bulmak için çabalayan
Anna ve Peter'in macera ve gerilim dolu hikâyesi.

Serideki tüm kitaplar

ISBN: 978-605-63326-2-3

Gemma Malley

Reading Üniversitesi'nde Felsefe Bölümü'nü bitirmiştir. Edebiyata olan merakıyla gazetecilik yapmaya başlayan yazar, birçok farklı dergi ve gazetede editörlük yapmıştır. Düşünmeyi, sorgulamayı, farklı bakış açıları üzerine yeni fikirler geliştirmeyi seven yazarın üçlemesine ait *Miras*, aynı seriyeye ait *Bildirge* ve *Direnış* kitaplarının sonuncusudur. *Geri Gelenler*, yazarın son kitabıdır. Gemma Malley eşı, iki kızı ve kedisiyle birlikte Londra'da yaşamaktadır.

Tudem Yayın Grubundan çıkan kitapları:

Bildirge (roman)

Direnış (roman)

Miras (roman)

Geri Gelenler (roman)

Dokunaklı ve düşündürücü bir kara ütopya. Margaret Atwood'un *Damızlık Kızın Öyküsü*'ndeki kadar güçlü bir önseziye sahip olan bu sürükleyici roman, dünyaya bakışınızı değıştirecek ender kitaplardan biri.

Publishing News

Çevresel korkularımızla ve genç kalma takıntımızla oynayan, insanı sonu gelmez bir düşünce sürecine sevk eden, iyi kurgulanmış bir roman.

Sunday Telegraph

Gemma Malley, *Bildirge* yle dikkatleri çekmiş, yazarlığını kanıtlamıştır. Malley'in çarpıcı romanı, bizi, zengin ve nüfuzlu olanların bile kısıtlı koşullar altında yaşadığı, ileri bir zamana götürüyor.

Glasgow Herald

© 2007, Gemma Malley
© 2012, Tudem Yayın Grubu • 1476/1 Sk. No: 10/51
Alsancak - Konak/İZMİR

İlk basım 2007 yılında, İngiltere’de *The Declaration* adı ile Bloomsbury Publishing Plc tarafından gerçekleştirilmiştir.

Kitabın Türkçe yaygın hakları Onk Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

ISBN: 978 - 605 - 63326 - 2 - 3

Birinci Baskı: 2008 (3000 adet)

İkinci Baskı: 2010 (3000 adet)

(Kitabın ilk iki baskısı Tudem Yayınları tarafından yapılmıştır.)

Üçüncü Baskı: Kasım 2012 (3000 adet)

Dördüncü Baskı: Ağustos 2014 (2000 adet)

Yayınevi sertifika no: 11945 Matbaa sertifika no: 26886

Türkçeleştiren: Tufan Göbekçin
Editör: Mavisel Yener

Baskı ve Cilt: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. km. Başkent OSB 22. Cadde No: 6 Malıköy/Ankara
0 312 284 18 14

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

DELİDOLU, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A. Ş.’nin tescilli markasıdır.

www.delidolu.com.tr

BİLDİRGE

Gemma Malley

De/i

Dorie Simmonds'a

- Kitapta geçen bazı yabancı sözcüklerin özgün okunuşları son sayfada verilmiştir. [E. N.]

Birinci Bölüm

11 Ocak 2140

Benim adım Anna.

Benim adım Anna ve burada olmamalıydım. Var olmamalıydım.

Ama varım.

Burada olmam benim hatam değil. Doğmayı ben istemedim. Ama bunun, içinde bulunduğum duruma hiçbir yararı yok. Neyse ki beni erkenden yakaladılar; böylesi daha iyi.... En azından Bayan Pincen't öyle söylüyor. Bayan Pincen't, Büyük Depo'yı yöneten hanımefendi. Ona "Müdire" diyoruz. Büyük Depo benim yaşadığım yer. Burada benim gibi insanlar Topluma Faydalı olacak şekilde, Bayan Pincen't'in deyişiiyle kötü bir koşuldan mümkün olabilecek en iyi sonucu elde etmek için yetiştiriliyor.

Başka bir adım yok. Bayan Pincen't gibi değilim. Bayan Pincen't'in tam adı, Margaret Pincen't. Bazıları onu Margaret, çoğunluk ise Bayan Pincen't diye çağırıyor. Bizse "Müdire" diyoruz. "Yasal insanlar" genellikle iki, bazen de daha fazla ada sahip oluyor.

Ama ben öyle değilim. Adım sadece Anna. Bayan Pincen't, benim gibilerin birden fazla ada ihtiyacı olmadığını söylüyor. Bir tanesi yeter de artarmış.

Bayan Pincen't, Anna adını pek sevmiyor aslında. Buraya ilk geldiğimde adımı değiştirmeye çalıştığını söyledi. Ama dikkatli bir çocukmuşum; söylenenlere yanıt vermiyormuşum, sonunda pes etmiş. Buna memnunum; çünkü ailem vermiş olsa da adımı seviyorum.

Annemle babamdan nefret ediyorum. Bildirge'yi çiğnemişler. Kendilerinden başka kimseyi düşündükleri yok ki... Şimdi hapisteler. Nerede olduklarını bilmiyorum. Hiçbirimiz ailelerimiz hakkında daha fazla bir şey bilmiyoruz. Bana göre hava hoş, artık onlarla konuşacak hiçbir şeyim yok.

İster erkek olsun ister kız, burada hiçbir çocuğun birden fazla adı yok. Bayan Pincen't, bunun bizi farklı kılan şeylerden biri olduğunu söylüyor. Elbette en önemlisi değil; tek bir ada sahip olmak aslında sadece bir ayrıntı. Ama bazen, bana sadece bir ayrıntıymış gibi gelmiyor. Çirkin bile olsa, ikinci bir ada sahip olmayı çok istiyorum. Bir keresinde Bayan Pincen't'a adımın Anna Pincen't olup olamayacağını bile sordum. Onun adını kendi adıma eklemek istedim. Ama bu onu gerçekten kızdırdı. Başıma sertçe vurdu ve beni tam bir hafta boyunca sıcak yemekten mahrum bıraktı. Daha sonra Dikiş Eğitmeni Bayan Larson, benim gibi birinin Bayan Pincen't'ın adını kullanmaya cesaret etmesinin bir azağılama olduğunu söyledi. O zaman sanki benimle bir akrabalık bağı varmış gibi olurmuş.

Aslında başka bir adım var sayılır; ama bir soyadı gibi değil, ön ad gibi. Burada herkesin ön adı aynı, bu yüzden bana gerçek bir admış gibi gelmiyor. Bayan Pincen't'ın yanında taşıdığı listede şöyle geçiyorum:

Artık Anna.

Bu aslında bir addan çok, bir açıklama sayılır. Büyük Depo'da hepimiz Artıgız. Yani gereksinim fazlası.

Aslında burada olduğum için çok şanslıyım. Yeterince sıkı çalışırsam ve bir işte kullanılabilirsem, "Anne Babamın Günahları"ndan kurtulma şansım var. Bayan Pincent herkesin böylesi bir şansa sahip olmayacağını söylüyor. Bazı ülkelerde Artıklar hayvanlar gibi öldürülüp bir kenara fırlatılıyormuş.

Elbette burada asla öyle bir şey yapmazlar. İngiltere'de Artıkların diğer insanlar için "Faydalı" olmasını sağlıyorlar. Bu açıdan, doğmuş olmamız o kadar da kötü değil. Burada Yasal insanların personel ihtiyaçlarını karşılamak için Büyük Depo'yu kurmuşlar; bu yüzden de biz çok sıkı çalışmalıyız: Minnettar olduğumuzu göstermek için.

Dünyanın her yerinde, doğan her Artık için Artık Merkezleri bulamazsınız. Bayan Pincent, devenin sırtındaki samanlar gibi olduğumuzu söylüyor. Her yeni Artık, devenin sırtını çökertecek son saman olabilirmiş. Belki de bizi öldürmeleri herkesin iyiliğinedir. Kim, Doğa Ana'nın sırtını çökerten saman olmak ister ki? İşte bu yüzden annemle babamdan nefret ediyorum. Burada olmam onların suçu. Kendilerinden başka hiç kimseyi düşünmemişler.

Bazen öldürülen çocukları merak ediyorum. Hükümet'in bunu nasıl yaptığını ve çocukların canının acıyıp acımadığını merak ediyorum. O ülkelerde ev hizmetlerini veya ağır işleri kimlere yaptırıyorlar; merak ediyorum. Arkadaşım Sheila, bazen burada da çocukların öldürüldüğünü söylüyor. Ama ona inanmıyorum. Bayan Pincent, Sheila'nın hayal gücünün fazla çalıştığını ve sonunun kötü olacağını söylüyor. Sheila'nın hayal gücünün nasıl çalıştığını bilmiyorum, ama onun bazı şeyleri uydurduğunu düşünüyorum. Bir keresinde, annesiyle babasının Bildirge'yi imzalamadığını, kendisinin Yasal olduğunu ve annesiyle babası "Uzun Ömürlülük"ten vazgeçtiği için burada olmasının büyük bir hata

olduğunu söyleyerek yeminler etmişti. Her şeyi yoluna koyduktan sonra onu almaya geleceklerini söylemekten usanmadı.

Elbette, hiçbir zaman gelmediler.

Burada, Büyük Depo'da beş yüz kişiyiz. Ben en büyüklerinden biriyim ve burada en uzun süredir kalan kişiyim.

İki buçuk yaşından beri burada yaşıyorum. Bulunduğumda henüz o kadarmışım. Beni bir tavan arasında saklıyorlarmış. Buna inanabiliyor musunuz? Anladığım kadarıyla, komşular ağlamlarımı duymuş. Evde çocuk olmaması gerektiğini biliyorlarmış ve Hükümet'e haber vermişler. Bayan Pincent'in söylediğine göre, o komşulara çok şey borçluymuşum. Çocukların bir şekilde gerçeği bildiklerini ve beni bulmalarını istediğim için ağlamış olabileceğimi söylüyor. Başka ne yapabildim ki! Hayatımı bir tavan arasında mı geçirecektim?

Ne tavan arası ne de annemle babam hakkında bir şey hatırlayabiliyorum. Önceleri aklımda bir şeyler vardı sanırım, pek emin değilim. Anımsadıklarım rüya olabilir. İnsan neden Bildirge'yi çiğner ve surf tavan arasında tutmak için bir bebek sahibi olmak ister ki? Düpedüz saçmalık!

Büyük Depo'ya getirilişim hakkında da çok fazla şey hatırlamıyorum, ama bu şaşırtıcı değil. Yani kim iki buçuk yaşındayken yaşadıklarını hatırlayabilir ki? Üşüdüğümü ve o zamanlar ne kadar bencil ve aptal olduklarının farkında olmadığım için sesim kısılana kadar annemle babam için ağladığımı anımsıyorum. Bir de, sürekli başımın derde girdiğini... Ama, gerçekten hepsi bu kadar.

Artık sorun yaşamıyorum. Bayan Pincent sorumluluklarımı öğrendiğimi ve "Kıymetli Mal" olacağımı söylüyor.

Kıymetli Mal Anna. Bunu "Artık"tan daha çok seviyorum.

Kıymetli Mal olmak için seçilmemin nedeni, her şeyi çarçabuk öğrenebilmem. Elli çeşit yemeği en iyi şekilde ve kırk yemeği

de yeterince iyi pişirebiliyorum. Balık yemeklerini et yemeklerini yaptığım kadar güzel pişiremiyorum. Ama iyi bir terziyim ve son değerlendirmeye göre çok sağlam bir hizmetkâr olabileceğimmişim. Ayrıntılara biraz daha önem verirsem bir dahaki sefere daha iyi bir rapor bile alabilirim. Bu da altı ay sonra Büyük Depo'dan ayrıldığımda en iyi evlerden birine gidebileceğim anlamına geliyor. Altı ay sonra on beş yaşına basacağım. Böylelikle, Bayan Pincet'in söylediğine göre, başımın çaresine bakmamın zamanı gelmiş olacak. Bu kadar iyi bir eğitim alabildiğim için şanslıyım, çünkü kendi "Yerimi Biliyorum" ve en iyi evlerde yaşayan insanlarınkini de.

Büyük Depo'dan ayrılma konusunda tam olarak ne hissettiğimi bilmiyorum. Sanırım heyecanlıyım ama aynı zamanda tedirgin. Şimdiye kadar sadece köydeki bir eve gitmek için uzaklaşmıştım buradan. Ev sahibinin hizmetkârı hastalandığında üç hafta boyunca orada staj yapmıştım. Yemek Eğitmeni Bayan Kean, bir cuma gecesi beni oraya götürdü ve üç hafta sona erdiğinde geri getirdi. Hem giderken, hem de dönerken ortalık karanlıktı; bu yüzden köyün büyük bölümünü göremedim.

Ama çalıştığım ev güzeldi. Büyük Depo'ya hiç benzemiyordu. Odaları parlak, sıcak renklere boyanmıştı. Yerler dizüstü çöktüğünüzde canınızı yakmayan, yumuşak halılarla kaplıydı. Kocaman, rahat koltuklar; üzerinde kıvrılıp sonsuza kadar uyumanız için sizi çağırır gibiydi.

Bütün pencerelerden görülebilen, çiçeklerle dolu büyük bir bahçesi vardı. Bahçenin arkasında, "özel bölüm" olarak adlandırılan bir yerde Bayan Sharpe'in sebze yetiştirdiği söyleniyordu, ama ben oradayken hiç sebze yoktu. Bayan Sharpe, çiçeklerin bir çeşit "Bencilce Doyum" olduğunu ve Hükümet tarafından yasaklandığını söyledi. Dünyanın her yerinde sebze yetiştirilemediğinden, herkesin kendi sebzesini yetiştirmesi gerekiyormuş. Bayan Shar-

pe, çiçeklerin de önemli olduğunu düşündüğünü ama Hükümet'in bu konuda onunla aynı fikirde olmadığını söyledi. Bence haklı: Çiçeklerin de bazen sebzeler kadar önemli olabileceğini düşünüyorum. Sonuçta neye açlık duyduğunuza göre durum değişir.

Bayan Sharpe, bazen evde kaloriferleri çalıştırıyordu, bu yüzden hiç soğuk olmuyordu. O tanıdığım en hoş, en iyiliksever kadındı. Bir keresinde, yatak odasını temizlerken, rujlarından birini sürebileceğini söyledi. İstemedim, çünkü bunu Bayan Pincet'a söyleyebileceğini düşündüm. Ama sonradan pişman oldum. Bayan Sharpe, benimle sanki bir Artık değilmişim gibi konuşuyordu. Evinde tekrar genç bir yüz görmenin hoş olduğunu söylemişti.

Orada çalışmayı sevmemin gerçek nedeni Bayan Sharpe'in çok iyi biri olmasıydı. Evin duvarlarında asılı muhteşem manzara fotoğraflara bakmak da çok hoşuma gidiyordu. Fotoğrafların her birinde, gülümseyen, kadeh kaldıran, güzel bir binanın veya bir heykelin önünde duran Bayan Sharpe vardı. Onların, tatillerinin birer arısı olduğunu, yılda en az üç kez yurt dışına tatile gittiğini söylemişti. Eskiden uçakla gidermiş, ama enerji vergilerinden dolayı artık gemi veya tren kullanmak zorunda kalıyormuş. Ama yine de gidiyormuş, çünkü dünyayı gezmek gerekirmiş, yoksa anlamı olmazmış. "Neyin anlamı olmaz?" diye sormak istedim, ama sorular sormamız uygun görülmediğinden sormadım. Bu kibar bir davranış olmazmış. Yüz elli farklı ülke gezdiğini söyledi, hatta bazılarına iki kereden fazla gitmişti. Şaşkınlıktan ağızım açık kaldı. Ama dünyada o kadar çok ülke olduğunu bilmediğimi fark etmesin diye kendimi toparlamaya çalıştım. Büyük Depo'da ülkeleri öğrenmeyiz.

Bayan Sharpe'in gittiği ülkelerin sayısı belki de yüz elli üçe çıkmıştır, çünkü evinde olduğum zamandan bu yana tam bir yıl geçti. Onun hizmetkârı olmak isterdim doğrusu, bana bir kez bile vurmadı.

Yabancı ülkelere seyahat etmek olağanüstü olmalı. Bayan Sharpe dünya haritasını açtı ve bana İngiltere'nin nerede olduğunu gösterdi. Ortadoğu'daki çölleri, Hindistan'daki dağları ve denizi anlattı. Sanırım en çok çölleri sevdim, çünkü anladığım kadarıyla orada hiç insan yok. Çölde kolay kolay Artık olunmaz. Artık olsanız bile, etrafınızda bunu size hatırlatacak kimse olmaz.

Belki de hiçbir zaman çöl göremeyeceğim. Bayan Pincen't, binalar inşa edildiği için çöllerin hızla yok olduğunu söylüyor. Çöllere bu dünyanın karşılayamayacağı bir lüksmüş. Hiçbir zaman gidemeyeceğim yerleri hayal etmektense nasıl daha iyi ütü yapabilirim diye düşünmeliymişim. Bayan Pincen't'in haklı olup olmadığını tam olarak emin değilim, ama bunu kendisine hiçbir zaman söylemedim. Bayan Sharpe onunla birlikte dünyayı dolaşan, bavullarını hazırlayan, biletlerini ayarlayan ve benzeri şeyler yapan bir hizmetkârının olduğunu söyledi. Kırk yıl boyunca onu yanından hiç ayırmadığından ve gitmesine üzüldüğünden bahsetti; çünkü yeni hizmetkârı sıcaklara dayanamıyordu ve Bayan Pincen't, yurt dışına giderken onu evde bırakmak zorunda kalıyordu. Sık sık seyahat eden bir hanımefendinin yanında iş bulabilseydim, sıcakları dert etmezdim sanırım. Çöllere her yerden sıcaktır ama eminim oraları çok severdim.

“Anna! Anna, hemen buraya gel!”

Anna, Bayan Sharpe'in kendisine veda armağanı olarak verdiği, küçük günlükten başını kaldırdı ve alelacele onu kalemiyle birlikte her zamanki yerine sakladı.

Panik içinde, “Buyurun Bayan Pincen't,” diye seslendi.

Kızlar Banyosu 2'den çıktı ve koridoru koşarak adımlarla geçti. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. Acaba Bayan Pincen't ona ne zamandır sesleniyordu? Nasıl olmuştu da sesini duymamıştı?

Gerçek şu ki yazma uğraşının bu kadar sürükleyici olabileceğini hiç fark etmemişti. Bayan Sharpe'ın hediye ettiği günlüğü bir yıldır saklıyordu. Küçük, kalın bir günlüktü. Uçuk pembe renkli, süet bir kapağı ve kalın, kaymak gibi sayfaları vardı. Sayfaları o kadar güzel görünüyordu ki daha önce, üzerlerine bir şeyler yazarak onların bu güzelliğini bozmayı aklından bile geçirmemişti. Günlüğü sık sık gizlediği yerden çıkarıyor, elinde evirip çeviriyordu; suçluluk duysa da kapağının yumuşak dokusunu hissetmekten keyif alıyordu. Sonra onu tekrar gizli yerine koyuyordu. Günlüğüne hiçbir şey yazmıyordu, yani bugüne kadar. Bugün her nasılsa onu eline aldı, bir kalem çıkardı ve hiç duraksamadan yazmaya başladı. Başladıktan sonra da bir an için bile durmak istemediğini fark etti. Çoğu zaman kaygıların ve yorgunluğun ardına gizlenen duygu ve düşünceler, birdenbire nefessiz kalmışçasına yüzeye çıkmıştı.

Bu mükemmel bir şeydi, ama ortaya çıkacak olursa dayak yiyebilirdi. Birincisi, hiç kimseden hediye kabul etmesine izin yoktu. İkincisi, Büyük Depo'da günlük tutmak ve yazı yazmak yasaktı. Orada bulunmalarının nedeni, okuyup yazmak değil, Bayan Pincet'in sürekli hatırlattığı gibi, öğrenmek ve çalışmaktı. Bayan Pincet, okuma yazma olmadan işlerin daha kolay yürüyeceğini düşünüyordu. Çünkü okumak ve yazmak tehlikeli bir uğraştı. İnsanı düşündürüyordu ve çok fazla düşünen Artıklar, faydasızdı, sorun yaratıyordu. Ama insanlar yanlarında çalışan hizmetkârların okuryazar olmasını istiyordu, bu yüzden Bayan Pincet'in seçme şansı yoktu.

Eğer Anna gerçekten Kıymetli Mal olursa günlükten tamamen kurtulmak zorunda olduğunun farkındaydı. Bayan Pincet'in sıkça söylediği gibi, çekici şeyler başlı başına bir sınavdı. Anna, ilk önce kendisine verilen hediye kabul ederek, sonra da günlüğe bir şeyler yazarak bu sınavda iki defa başarısız olmuştu. Ger-

çek bir Kıymetli Mal bu gibi durumlarda kendini denetlemeyi bilir, değil mi? Kıymetli Mal kuralları çiğnemez.

Ama hiçbir kuralı hiçbir zaman çiğnemeyen, yönetmeliğin harfi harfine uyulmak için var olduğuna inanan Anna, sonunda karşı koyamayacağı bir şeyle karşılaşmıştı. Günlük yazmanın riskli bir iş olduğunu biliyordu, yine de, ne pahasına olursa olsun, bundan vazgeçmeyi göze alamıyordu.

Bayan Pincet'in ofisine doğru hızlı adımlarla ilerlerken kararını verdi: Tek yapması gereken, günlüğü hiçbir zaman ele geçirilemeyecek şekilde saklamaktı. Bu sırrını hiç kimse bilmezse, duygularını günlükle paylaşabilir, bir kötülük yapmadığına ve Büyük Depo'da kendine ayırdığı birkaç dakikanın aslında bir risk taşımadığına inanabilirdi.

Köşeyi dönmeden önce üstünü başını hızla gözden geçirdi ve iş tulumuna çeki düzen verdi. Artıklar her zaman temiz ve düzenli görünmeliydi. Şu an Anna'nın isteyeceği en son şey, Bayan Pincet'i yok yere sınırlandırmektir. Kıdemli bir Artık olmuştur; bu, akşam yemeğinde artan bir şeyler olursa, bir porsiyon fazladan yiyebilmek ve bir battaniyeye daha sahip olmak demektir. Fazladan bir battaniye, geceyi soğuktan titreyerek geçirmek yerine sıcak bir yatakta iyi bir uyku çekmek anlamına geliyordu. Hayır, herhangi bir sorun, istediği en son şeydi.

Derin bir nefes alıp Bayan Pincet'in karşısına, her zamanki sakin ve tertipli Anna olarak çıkmaya hazırlandı. Köşeyi döndü ve Müdire'nin açık duran kapısını çaldı.

Bayan Pincet'in ahşap zeminli ofisi, soğuk ve karanlıktı. Kabuk boyasıyla boyanmış duvarları sarıya çalıyordu. Yukarıdan süzülen kasvetli ışıktaki bütün tozlar havada asılıymış gibi görünüyordu. Yaklaşık on beş yaşında olmasına karşın Anna, kapısına her geldiğinde içgüdüsel bir korku duymasına yetecek kadar dayak yemiş ve cezalandırılmıştı bu odanın içinde.

“Anna, demek gelebildin!” Bayan Pincent’in ne kadar sinirli olduğu sesinden anlaşılabiliyordu. “Lütfen beni bir daha böyle bekleteyim deme. Yeni bir çocuk için yatak hazırlamanı istiyorum.”

Anna başını salladı ve itaatkâr bir biçimde, “Emredersiniz Müdire Hanım,” dedi. “Küçük mü?”

Büyük Depo’dakiler Küçükler, Ortalar ve Bekleyenler olarak sınıflandırılıyordu. Küçükler, bebeklerden ve beş yaşın altındaki çocuklardan oluşuyordu. Ortama alışana kadar, günlerce süren ağlamalar ve çığlıklardan yeni bir Küçüğün getirildiğini her zaman anlardınız. Bu yüzden, kimseye rahatsızlık veremesinler diye, Küçüklerin yatakhaneleri en üst kata atılmıştı. Amaçlanan buydu, ama ağlama seslerinden tamamen kurtulmak asla mümkün değildi. Hem yeni Küçüklerin iniltileri, hem de bu sesin herkeste uyandırdığı anılar her yanı kaplıyordu. Ağlamalarla geçen yıllar, çocukların belleğinde işi bitmemiş bir hayalet gibi dolaşıyordu. İçlerinden çok azı, Büyük Depo’nun kasvetli ortamında geçirdiği ilk zamanları gerçekten unutabiliyordu. Çaresiz anne babalardan zorla koparılıp gecenin köründe bu yeni, merhametsiz ve disiplinli yere getirilişlerini acıyla hatırlıyorlardı. Ne zaman yeni bir Küçük getirilse diğerleri, kulaklarını tıkamak ve kaçınılmaz bir biçimde gün yüzüne çıkan hatıraları göz ardı etmekten başka bir şey yapamıyordu. Hiçbiri onlara acıımıyordu; olsa olsa, içerliyor ve öfke duyuyorlardı. Yeni bir Artık, işlerin herkes için daha kötüye gitmesi demekti.

Ortalar, altı yaşından on bir—on iki yaşına kadar olanlardı. Zaman zaman bu gruptan çocuklar getirildiği de olurdu. Onlar ağlamaktansa, sessizce bir köşeye çekilmeyi yeğlerdi. Kurumsal yaşamın nasıl işlediğini daha hızlı öğrenir, gözyaşlarına ve tepinmelere hoşgörü gösterilmediğini ve bunların dayak yemeye değmeyeceğini kolay anlarlardı. Küçüklere oranla idare edilebil-

meleri daha kolay olsa da onlar da kendilerine özgü sorunlar çıkarırdı. Geç yaşta geldikleri ve dolayısıyla anne babalarıyla daha uzun süre birlikte kaldıkları için genellikle kötü fikirlere sahip oluyorlardı. Bazıları, Bilim ve Doğa derslerinde itirazlarda bulunuyordu; bazıları da Sheila gibi, anne babalarının gelip onları alacağı inancını içten içe sürdürüyordu. Bazen, gerçekten ahmak olabiliyor ve Büyük Depo'da olmanın kendileri için bir şans olduğunu kabullenmeyi reddedebiliyorlardı.

Anna, Bekleyenler arasındaydı. Hizmet vermek için uygun olup olmadığının kararlaştırılmasını bekliyordu. Gerçek anlamda eğitim bu grupta başlıyordu ve geleceğin işçileri olarak bilmeniz gereken her şeyi öğrenmeniz bekleniyordu. Bu aynı zamanda sınanmaya başladığınız anlamına geliyordu. Uzun Ömürlülük ilaçları, ebeveynler ve Artıklar gibi konularda tartışmalar yapılıyordu. Kendi yerinizi bilip bilmediğinizi, dış dünyaya hazır olup olmadığınızı görmek istiyorlardı. Anna bu aldatmaca için fazlasıyla akıllıydı. İlk fırsatta zihninden geçenleri söyleyiveren ve Bildirge'yi eleştirmeye başlayan aptallardan biri olmuyordu. Öyle yapanlar iki dakikalık bir zafer yaşıyor ve daha sonra da gözaltı merkezine gönderiliyordu. Bayan Pincet bunu yoğunlaştırılmış çalışma olarak adlandırıyordu. Bunun düşüncesi bile Anna'yı ürpertmeye yetiyordu. Zaten Anna, yerini biliyordu, ayrıca bilimle, doğayla ve Hükümet'le zıtlaşmak istemiyordu. Sorun yaratırsa, bunun kendi durumunu daha kötüye götürmekten başka bir sonuç doğurmayacağını biliyordu.

Bayan Pincet kaşlarını çattı:

"Hayır, Küçük değil. Bekleyenler yatakhanesinde bir yatak hazırla."

Anna'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Büyük Depo'ya daha önce hiç Bekleyen Artık getirilmemişti. Bu işte bir yanlışlık olmalıydı; elbette başka bir yerde eğitilmediyse.

Kendini tutamayıp, “Başka... başka bir Artık Merkezi’nden mi geliyor?” diye sordu.

Bayan Pincet, belirli bir görevin netliğe kavuşturulmasıyla ilgili olanların dışında sorular sorulmasını asla onaylamıyordu.

Hafifçe gözlerini kıstı:

“Hepsi bu kadar Anna,” dedi alelacele. “Bir saat içinde hazır olsun.”

Anna sessizce selamladı ve merakını gizlemeye çalışarak odadan ayrıldı. Bekleyen Artıklardan olduğuna göre en az on üç yaşında olmalıydı. Acaba kimdi? Bu kadar yıldır nerede kalmıştı? Ve neden şimdi buraya geliyordu?

İkinci Bölüm

Peter bir hafta boyunca ortalıklarda görünmedi. Derken Bilim ve Doğa dersinin ortasında çıkageldi. Anna ona bakmamaya çalıştı, çünkü herkes bunu yapıyordu; ayrıca meraklı olduğunu ona belli etmek istemiyordu. Hiç şüphe yok ki, Anna'dan farklıydı, özel biriydi.

Anna her şeye rağmen kimsenin bilmediği bir şeyi biliyordu: Peter'ın, Bayan Pincent'in söylediği gibi, o hafta değil, bir hafta önce geldiğini... Gece geç saatlerde getirilmiş ve hemen başka bir yere götürülmüş olmalıydı. Çünkü Anna, ertesi sabah gidip baktığında Peter için hazırladığı yatağın hiç bozulmamış olduğunu görmüştü.

Yedi gün önce, geldiğini duyduğunda neredeyse gece yarısı olmuştu. Herkes uyuyordu, ama Anna Kat 2'de, kimsenin bulamayacağı bir yere gizlemeden önce günlüğüne bir şeyler kalamakla meşguldü. Musluklardan damlayan su sesleri ve üst kattan yayılan her zamanki iniltiler dışında Büyük Depo sessizliğe bürünmüştü. Anna'nın ihtiyacı olan şey de buydu: Güvende olmak ve kimse tarafından rahatsız edilmemek.

O akşam, Bayan Pincent'in ofisinden dönerken, duygularını denetleyemediği için utanç duymuş, günlüğünü atmaya karar vermişti.

Ne var ki onu kaybetme düşüncesi, acı ve özlemle irkilmesine neden olmuş, hemen günlüğü saklamak için gerekçeler üretmeye başlamıştı. Bunların en ikna edici olanı, günlüğünü atarsa bir başkasının eline geçebileceğiydi. Pembe, süet, güzel bir günlüğün çöpte dikkat çekmemesi imkânsızdı, onu eski bir gazeteye sarsa bile sonunda birilerinin eline geçebilirdi ve sonrasında yazının ona ait olduğunun anlaşılması uzun sürmezdi.

Günlüğü gizlemenin çok daha güvenli olduğuna karar vermişti ve Kızlar Banyosu 2 aklına gelen tek yerdi. Bu banyo, Kat 2’deydi ve Anna’nın günlüğünden başka bir sırda daha ev sahipliği yapıyordu: Banyo küvetlerinden birinin arkasında küçük bir oyuk vardı. Anna, orayı yıllar önce sabununu kazara banyo küvetinin kenarından düşürünce keşfetmişti. Sabununu kaybetmesi durumunda başına gelecekleri bilen Anna, (Sabun dört ay boyunca kullanılmalıydı ve kuruma zarar veren bir davranış şekli olarak görülen “Savurganlık” gece boyunca çalışmakla cezalandırılıyordu.) eğilip her yanı didik didik aramaya başlamış ve sonunda, gözlerden uzak bir oyukun içinde onu bulmuştu. Onun orada olduğunu bilmeyen biri dikkatle baksa bile oyukçu fark edemezdi.

İlk başta bu oyuk üzerine çok fazla düşünmemiştir. Sabununu bulduğu için o kadar rahatlamıştı ki hızla banyosunu tamamlayıp Akşam Andı için yatakhaneye yetişmişti. Ama sonradan küçük de olsa gizli bir yer bulduğunu fark etti. Bu küçük sır, onu hem kaygılandırmış hem de heyecandırmıştı. Yanına alıp taşıyabileceği bir şey değildi belki, ama Büyük Depo iş tulumu, diş fırçası ve havlusu dışında sahip olduğu ilk şeydi.

Artıkların herhangi bir şeye sahip olması yasaktı. Bayan Pincent’a göre, onların, davetsiz bir misafir olarak geldikleri dünyada hiçbir şeye sahip olmaya hakkı yoktu. Anna, gizli oyukun kendine ait olmadığını bilse de, bir şeylere sahip olma fikri onu cesaretlendirmişti. İlerleyen haftalarda bazı şeyler edinmeye başlamıştı bile. Tıpkı Çamaşırhane’de yırtılıp bir kenara atıl-

miş kumaş parçasının üzerine konan bir saksağan gibi ve Büyük Salon'da unutulmuş bir çay kaşığı gibi. Anna, başka hiç kimsenin bilmediği bir şeyi bilmenin verdiği hazla her ikisini de oyuna gizlemişti. Elbette bu uzun zaman önceydi; bu çocukça oyunu oynamayı yıllar önce bırakmıştı.

En azından öyle olduğunu düşünmüştü. Öyle olmasını umut etmişti.

Yeni Artık geldiğinde Anna, Kızlar Banyosu 2'deydi. Güven- de olduğunu kontrol etmek, sırf onu bir kez daha eline almak ve yazmış olduğu, kendinden bir iz olarak bıraktığı sözcükleri görebilmek için günlüğüne bakmak istiyordu. Uzun ve yorucu bir gün geçirmişti; derslere girmiş, Aşçılık uygulamalarına katılmış ve daha sonra da Bekleyen erkeklerin yatakhanesinde yeni Artık için yatak hazırlamıştı. Günlük işlerinin hepsini tamamlamış, yeni Artık'ın bir çarşaf, bir battaniyeden ibaret olan yatağını büyük bir titizlikle yapmış; havlusunu, diş fırçasını, sabununu ve diş macununu yatağının üzerine yerleştirmişti. Her şey Bayan Pincent'in istediği gibiydi.

Kıdemli Anna, soğuk suyun altında ürperirken (Artıkların sıcak suyla yıkanmasına izin verilmiyordu. Dünyanın kaynaklarını asgari ihtiyaçlar dışında tüketmeleri yasaktı) iyi davranışlarının karşılığında bir ödül olarak elini küvetin kenarından aşağı doğru büyük bir dikkatle uzattı. Bu o kadar kışkırtıcı bir şeydi ki, yanlış bir davranış olduğunu bilmesine karşın Anna, kendine engel olamıyordu. Günlüğünü çıkarırken heyecandan ölecek gibi oluyordu. Parmaklarının arasındaki yumuşacık, pembe, süet günlük ve yeni bir Artık'ın geldiğine dair haberler, bir heyecan dalgasının bütün vücudunu kaplamasına, ayak parmaklarını sıkmasına ve midesinin karışmasına neden olmuştu. "Dışarı"dan gelen, Bekleyen bir Artık... Dünyanın neye benzediğini biliyor olmalıydı, eğitilmemiş olmalıydı. Kim bilir belki de... Anna yazmaya başla-

yınca önsezilerinden dolayı ürpermişti. Yeni gelen Artık'ın neye benzediği konusunda hiçbir fikri yoktu. Tehlikeli ve sorunlu biri olabilirdi pekâlâ. Ama o geldiğinde her şeyin daha farklı olacağını hissediyordu. Nasıl aynı kalabilirdi ki?

Bu düşüncelere dalmışken gözü duvardaki saate takılınca birden irkildi; gece yarısına beş dakika kalmıştı. Artıkların saatlerle hiçbir işi olmamasına karşın, Büyük Depo'nun odalarının birçoğunda saat vardı. Hepsi duvara sabitlenmişti. Anna, Bayan Pincen'tin Eğitimcilerden biriyle konuşmasına kulak misafiri olmuş, saatlerin ona "daha iyi zamanları" hatırlattığını öğrenmişti. Anna o zamanlar, Bayan Pincen'in eski zamanları mı, yoksa o an saatte görünen zamanı mı kastettiğini anlayamamıştı. Her ne olursa olsun, büyük ve yuvarlak saat kadranında ağır ağır hareket eden akreple yelkovanı izlemekten keyif alıyordu. Üstelik, hiç ihtiyacı olmamasına rağmen Eğitimcilerden Bayan Dawson'ı kendisine saatleri öğretmesi için ikna edebilmişti. Artıkların zamanı bileklerine gömülüydü; onların saatleri dijitaldi. Bileğe Gömülü Zaman fikri, Artık Merkezleri henüz yeniyken Artıklara Yönelik Yeni Fikirler kapsamında gündeme gelmişti. Bayan Pincen, zamanın bir Artığa yararlı olmadığını söylüyordu. Zaman, Artıkların hak etmediği birçok şeyden biriydi. Yasal olanlar zamana sahipti, ama Artıklar zamanın kölesiydi. Kulakları tırmalayan her zil sesi, onlara Büyük Depo'da yemek yeme, uyanma veya uyuma zamanının geldiğini hatırlatıyordu.

Bileğe Gömülü Zaman, bir keresinde Bayan Kean'ın söylediği gibi, Yeni Fikirler içinde gerçekten yürürlüğe konulan nadir uygulamalardan idi. Bayan Kean, bunları Bayan Dawson'la konuşurken, Anna'nın onları dinlediğinden habersizdi elbette. Yeni Fikirlerin artık çok fazla gündeme gelmediğini, çünkü herkesin hâlimden hoşnut olduğunu söylüyordu. Ağır işlerden farkı olmadığı için hiç kimse yeni fikirler üretmekle uğraşmıyordu. Bayan

Dawson başını sallayarak onayladı: “Ne rahatlık!” Bayan Kean sanki bir şeyler söylemek istermişçesine ona bir süre bakıp başını sallamakla yetindi ve konuşmaları son buldu.

Bileğe Gömülü Zaman, bilekte derinin altına yerleştiriliyor-
du. Mekanizmayı Artık’ın yaptığı hareketler çalıştırıyordu ve
böylelikle Savurganlıktan kaçınılıyor, çok fazla kaynak harcan-
mıyordu. Hükümet, her daim çalışan bu saat sayesinde hiçbir
Artık’ın asla geç kalamayacağına ve günlük işlerini vaktinden
önce terk edemeyeceğine karar vermişti. Anna, Bileğe Gömülü
Zaman’ın bileğinde olmadığı bir gün hatırlamıyordu ve hatta bu-
nun herkeste olması gerektiğini sanıyordu. Ama Eğitimci gibi
Yasal insanlarda yoktu; onlar, aynı görevi gören saatler takıyor-
du. Tek farkı bileklerinin dışında olmasıydı.

Anna saate göz attı ve Hükümet’in bütün çabalarına rağmen
uyumak için geç kaldığını fark etti. Banyodan çıkıp, biraz sakin-
leşip derin bir uyku çekmeliydi. Aksi hâlde yarın tam bir işkence
olacaktı. Günlüğünün güvende olduğundan emindi ve yeni Artık
hakkında daha fazla kafa yormasının bir anlamı yoktu. Kendini
gergin hissetmesine neden olabilecek hiçbir şey kalmamıştı.

Aceleyle banyo küvetinden çıkıp önünde duran askıdan küçük
bir havlu aldı ve mekanik hareketlerle kurulandı. Soğuk, sabunlu
suyun ardından kaba pamukla kurulanmak hoşuna gitmişti. İşte
tam o sırada yeni Artık’ın geldiğini işitti.

Boğuk boğuk sesler duyuyordu. Bir an için yaralı bir köpeğin
acıyla inlediğini sandı ama sonra birinin ağzına tıkaç sokulduğu-
nu anladı. Bazen Artıklar gürültü yapınca tıkaç kullanılıyordu.
Bayan Pincet, tıkaç kullanımına sürücü birliklerinin karar ver-
diğini, fakat birlik üyelerinin bunu pek onaylamadığını söylemiş-
ti. Bayan Pincet’a göre, Artıklar kargaşa çıkarmadan ve Yasal
insanları rahatsız etmeden yaşasalar dahi sadece var olmaları
bile yeterince kötüydü.

Sesler bir anda artmaya başlamıştı. Birkaç saniye sonra Anna, bir darbe gürültüsüyle birlikte ağır ama yumuşak bir şeyin yere düştüğünü duydu. Kesik kesik gelen sesler biraz daha devam etti ve birkaç dakika sonra sessizlik hâkim oldu.

Banyodan usulca çıktı ve birkaç dakika nefesini tutup etrafı dinledi: Bu, Bekleyen erkeklerin yatakhanesine çıkarılan Artık'ın sesi olabilirdi... Sonunda dinlemekten vazgeçti. Bayan Pincen'tin ofisine götürülmüş olmalı, diye düşündü. Nasıl olsa yarın her şeyi anlardı. Şimdi yatağa gitme zamanıydı.

Ama sabah kahvaltıya inmeden önce yeni Artığı görmek ve onunla tanışmak için etrafta dolaşırken yatağının hiç bozulmamış olduğunu fark etti. Diğer Bekleyenler, Anna'nın soruları karşısında omuz silkmekle yetindi. Bayan Pincen, kimseye yeni birinin geldiğini söylememişti bile, onlar da odada boş bir yatak olmasını umursamamışlardı. Boş bir yatak, fazladan bir battaniye demekti ve bundan hiç kimse yakınmazdı.

Ne ertesi gün, ne de bir sonraki gün yeni Artık'tan bir haber çıktı. Anna, farklı bir Artık Merkezine veya bir gözaltı merkezine gönderildiğini düşünmeye başladı; belki de Büyük Depo'ya kabul edilmek için çok geç kalmıştı.

Derken bir hafta sonra tekrar ortaya çıktı.

Yönetmeliğe göre her Artık'ın giymek zorunda olduğu, lacivert, dayanıklı, kullanışlı ama şekilsiz iş tulumlarından birini giyip gelmişti. O sırada Bilim ve Doğa Eğitmeni Bay Sargent, Uzun Ömürlülük öyküsünü belki de ellinci kez anlatıyordu. Yaşlanmayı önlemenin bir yolunu bulan doğa bilimcilerinin öyküsünü hiç bıkmadan defalarca anlatabilirdi. Bilim adamları bu tedavi yöntemini bulmadan önce insanlar hep korkunç hastalıklar nedeniyle ölüyormuş. Üstelik çok da korkunç görünüyorlarmış.

Anna, Uzun Ömürlülük öyküsünü çok iyi biliyordu ve Bay Sargent gibi, kendi de bu konuda konuşmaktan hiç usanmıyordu. Uzun Ömürlülük, insanların Doğa'nın isteklerini yerine getirmesi demekti. Uzun Ömürlülük, insanların her bakımdan üstün olduğunu kanıtlamıştı. Ne var ki, Bay Sargent'ın söylediğine göre, üstünlük aynı zamanda sorumluluğu da beraberinde getirmişti. Doğa Ana'nın güvenini ve cömertliğini kötüye kullanmamalıydınız.

Uzun Ömürlülükten önce insanlar, kanser, kalp hastalıkları ve AIDS diye adlandırdıkları şeylerden ölüyormuş. Bazen, bir şey bozulduğunda ve tamir edilemediğinde, sakatlık olarak adlandırdıkları bir durumla karşı karşıya kalıyorlarmış. Mesela, bir kaza sonucu veya başka bir nedenle bacaklarını kaybeden biri, yerine yenisi yapılamadığı için hayatının geri kalanını tekerlekli sandalyede geçirmek zorunda kalıyormuş. O zamanlar beyin alıştırmaları yapılmıyormuş ve Yenilenme diye bir şey yokmuş. Birkaç şanslı insan dışında herkes yetmişine geldiğinde ölüyor-muş. Aslında kalanlar da o kadar şanslı sayılmazmış: Kendilerini sürekli yorgun hissediyorlarmış ve işitme güçlüğü çekiyorlarmış. Bu da ölmekten beter bir şeymiş.

Sonra doğa bilimciler "Yenilenme"yi keşfetmiş. Eski hücrelerin yerine yeni, taze hücreler yerleştirilmiş ve bunlar vücuttaki diğer hücreleri iyileştirmiş. İlk önce kanserin, sonra kalp hastalıklarının tedavisi bulunmuş. AIDS'in tedavisini bulmak biraz uzun sürmüş ama daha fazla hücreye ihtiyaç duyulsa da sonunda bunu da başarmışlar.

Bunların ardından Dr. Fern adındaki bir doğa bilimci başka bir şey daha keşfetmiş, Yenilenmenin yaşlılığı da önlediğini fark etmiş. İlaçlardan bazılarını kendi üzerinde denemiş ve yaşlanmanın önüne geçebilmiş. Fakat bir süre bunu hiç kimseye açıklamamış. Açıklamayı yaptığında Hükümet, sağlık güvencesi de-

dıkları şeyden faydalanan insanların Devlet'in üzerinde bir yük olmasından kaygılanarak AIDS veya kanser gibi hastalıklara yakalanmayanların ilaç kullanmasını yasaklamış. Sonunda Dr. Fern, daha fazla ilaç almasına izin verilmediği için ölmüş, ama birkaç yıl sonra Hükümet, insanların Uzun Ömürlülük sayesinde sürekli çalışabileceğini fark etmiş. İnsanlar yaşlanmaz ve hastalanmazsa hükümetin bolca tasarruf yapabileceğini düşünmüşler. Sonra Uzun Ömürlülük ilaçlarını yasa dışı bir biçimde temin etmeye başlamışlar. Birçok insan, ilaçların yasallaştırılması gerektiğini düşünüyormuş, bu yüzden 2030 yılında Başbakan, bir deneme yaptırmış. İlaçların yan etkisi olmadığını ve sonsuza kadar yaşamının mümkün olduğunu görünce bunun büyük bir buluş olduğuna karar vermiş. Sonunda, İngiltere'deki en büyük ilaç şirketleri toplanmış ve herkes için Uzun Ömürlülük ilaçları üretmeye başlamış.

Böylelikle ilk önce Avrupa, Amerika ve Çin'de ve zaman içinde her yerde ölümler son bulmuş. Bazı ülkeler, ilaçların pahalı olması nedeniyle gelişmeye ayak uyduramamış. Teröristler ilaçlar herkese verilmediği için İngiltere'ye saldırmaya başlamış. Çok geçmeden fiyatlar herkesin satın alabileceği kadar düşmüş.

Bay Sargent'ın boncuk gibi gözleri sınıftakiler arasında uygulamadaki temel kusuru söyleyecek birini arıyordu. Soru her zaman aynıydı:

“Peki daha sonra ne olmuş olabilir?”

Çoğu zaman Anna elini kaldırıyordu. Ciddi bir edayla, “İnsan sayısı çok fazla olmuş,” diye yanıt veriyordu. “Hiç kimse ölmez ve insanlar çocuk sahibi olmaya devam ederse kimseye yer kalmaz.”

“Kesinlikle,” diye onaylıyordu Bay Sargent.

Daha sonra da 2065 yılında gündeme gelen ve insanların sadece bir bebek sahibi olabileceğini öngören Bildirge'yi anlatmaya

başlıyordu. Eğer insanlar ikinci bir bebek sahibi olmayı denerse bebeğin yaşamasına izin verilmemesi kararlaştırılmıştı.

Birkaç yıl sonra, bir bebeğin bile çok fazla olduğu fark edilmişti. Bu yüzden 2080 yılında artık Uzun Ömürlülükten Vazgeçmedikçe kimsenin çocuk sahibi olamayacağını öngören yeni Bildirge yayımlanmıştı. Her ülke, Bildirge'yi imzalamak ve bunu çiğneyenleri izlemekten sorumlu Artık Polisi veya Yakalayıcı diye adlandırılan görevlileri tanımak zorunda bırakılmıştı.

Vazgeçiş, bir çocuğa sahip olabileceğiniz anlamına geliyordu: Bildirge'de geçtiği şekliyle, “bir Vazgeçiş karşılığında bir çocuk” veya “bir hayat karşılığında bir hayat”. Ama bu hasta olabileceğiniz ve daha sonra ölebileceğiniz anlamına geliyordu. Bu yüzden Vazgeçiş pek tercih edilmiyordu.

Bay Sargent, Vazgeçen insanlara şüpheyle bakıldığını söylüyordu. Çocuğun iyi olacağını bile bilmeden sadece bir çocuk sahibi olmak için ölmeyi kim göze alabilir ki?

Elbette Vazgeçmediği hâlde dünyanın doğal kaynaklarını tüketen çocuklar dünyaya getirip Yasal insanların hayatlarını zorlaştıran, bencil, suça eğilimli insanlar da çıkmıştı... Ama sonuçlarını herkes biliyordu, değil mi? Büyük Depo bu yüzden vardı: Böylesi bir suçun eseri olan Artıklara bir amaç edindirmek, sorumluluklarını öğretmek ve Yasal insanlara faydalı hizmetler sunsunlar diye onları eğitmek için. Artıkların Uzun Ömürlülük ilaçlarını kullanmasına izin verilmiyordu. Bay Sargent, her zaman olduğu gibi, “İstırabı uzatmanın ne anlamı var?” diyerek konuyu kapattı.

İşte tam o sırada kapı açıldı, Bayan Pincen içeri girdi, Peter da onu takip etti. Anna onun adının Peter olduğunu henüz bilmiyordu. Bilim ve Doğa laboratuvarının kapısından içeri girerken onu gördüğünde, hakkında tek bildiği şey, Bekleyen Artık olduğu ve başka bir yere gönderilmediğiydi.

Herkes sinsice ona bakıyordu. Anna da etrafındakilere belli etmemeye çalışarak ona birkaç küçük bakış fırlattı. Uzun ve yapılı bir çocuktü, solgun teninde bazı koyu lekeler vardı. Bunlar çürük olabilirdi, ama kir olması da aynı oranda mümkündü. En dikkat çeken yanı, gözleriydi: Kahverengiydiler, ki bu çok da ilginç değildi; ama diğer Artıkların gözlerinden farklıydılar. Odaya ok gibi bakışlar fırlatıyor, etrafı inceliyor, uzaklara bakarak dalıyorlardı. Sonra birden bir şeyler arıyor ve öğrenmek istiyormuş gibi tekrar odanın içine dönüyorlardı. Bayan Pincen, göz temasını onaylamıyordu ve çalışmanız gereken anlarda başka bir şeye veya başka birine baktığınız anlaşılırsa kulağınız çekiliyordu. Bu, genel olarak söylemek gerekirse, Artıkların zamanlarının çoğunu önlerine bakarak geçirdikleri anlamına geliyordu. Anna, yeni Artık'ın bakışlarının fazla meraklı ve asi olduğunu, bunun sorun olmaktan başka bir işe yaramayacağını düşündü.

Bayan Pincen boş bir sırayı işaret ederek ona talimat verdi. "Oraya otur. Anna'nın yanına."

Peter ona doğru yürürken Anna, ilerilere bakmaya çalıştı, ama başaramadı; kalbi yerinden fırlayacak gibi atıyordu. Peter sanki hiçbir şeyden korkmamış ve kendi yerini bilmiyormuş gibi pırıl pırıl bakan gözlerini ona dikmişti.

Bayan Pincen, hiç kimsenin yeni Artığa özel bir ilgi göstermediğinden emin olduktan sonra oradan ayrıldı. O ayrılır ayrılmaz Peter, sanki bir dersin ortasında yanındakilerle konuşmak hiç sorun değilmiş gibi Anna'ya döndü.

"Sen Anna Covey'sin değil mi?" diye sordu. O kadar alçak bir sesle konuşuyordu ki Anna duyduklarının hayal olabileceğini düşündü.

"Annenle babanı tanıyorum."

Üçüncü Bölüm

Anna, yeni Artık'ın uyum sağlamak ve kendi yerini öğrenmekte güçlük yaşayacağını tahmin ediyordu. Yalanlar söylemenin ve ebeveynler hakkında bencil, birer suçlu değilermiş gibi konuşmanın eğlenceli veya akıllıca olduğunu düşünüyorsa bu tür şeylerin Yalnızlıkla veya dayakla sonuçlandığını çok geçmeden öğrenecekti.

Ailesi hakkındaki sözlerinden sonra Anna, yeni Artık'la ilgilenmeyi tamamen bırakmıştı. Söyledikleri onu hem kızdırmış hem de rahatsız etmişti. Ama ne zaman bir köşeyi dönecek olsa onunla karşılaşacakmış gibi hissediyordu. Orada durup meydan okuyan gözlerle bakıp Anna'nın kendisini garip hissetmesine neden olacaktı. Oysa, yeni olan Peter'dı ve kendisini garip hissetmesi gereken biri varsa, o olmalıydı.

Anna birkaç gün sonra Kızlar Deposu 2'ye doğru giderken, kız yatakhanelerinin çoğuyla birlikte Kat 2'de olan sanatoryumun dışında, koridorda bekleyen yeni Artığı görmekten pek hoşnut olmadı.

Büyük Depo koridorları, binanın bir ucundan diğer ucuna uzuyordu. Bina, bodrum katı da dahil olmak üzere beş katlıydı. Zemin Kat'ta eğitim sınıfları, Ana Yemekhane ve Bayan Pincet'in ofisi bulunuyordu. Kat 1'de on ila yirmi arasında ço-

cuğa ev sahipliği yapan on tane büyük erkek yatakhanesi (bir yatakhaneye Bekleyenlere oranla daha fazla sayıda Orta Artık sığdırılabiliyordu, özellikle yaşı küçük olanlar) ve iki banyo yer alıyordu. Aynı şekilde Kat 2 de kızlara ayrılmıştı. Kat 3, Küçük- lere ve Hizmetlilere ev sahipliği yapıyordu. Hizmetliler, Artık- lar tarafından yürütülmeyen temizlik ve yemek işlerini yapan ve Küçüklere bakmakla sorumlu olan –baktıkları pek söyleneme- se de– Yasal insanlardı. Her oda ve koridor aynı şekilde dekore edilmişti: Soluk gri duvarlar, koyu gri beton zeminler, floresan ışığı ve Büyük Depo’nun başka bir amaçla kullanıldığı zamanlar- dan kalma ince radyatörler... Bayan Pincent’in söylediğine göre, radyatörler şimdi devre dışı bırakılmıştı çünkü Artıklar, merkezî ısıtmayı hak etmiyordu. Alçak tavanların ve uzun, gri renkli di- key jaluziyle kaplanmış, üç katlı pencerelerin hem ısıyı içerde tut- ması hem de Dışarı’yla ilişkiyi kesmesi amaçlanmıştı. Duvarlara yerleştirilmiş güvenlik kameraları, Büyük Depo’ya gelen her zi- yaretçiye görüntülüyor ve gizlice dışarı çıkılmasını engelliyordu.

Anna, Peter’la karşılaştığında depodaki stok dolabını doldur- maya gidiyordu. Bu, bir Kıdemli olarak yerine getirmesi gereken görevlerden biriydi. Elinde geçen ay yatakhanesindeki Artıkların tam olarak kaç tane diş macunu ve sabun kullandığını belirten bir liste vardı. Bir tüp diş macunu veya bir kalıp sabun bile çok önemliydi ve temel kaynakları israf edecek olurlarsa bunu tela- fi etmek için fazladan birkaç saat daha çalışmaları gerekiyordu. Anna’nın yatakhanesi ayrılan kontenjanı hiç aşmamıştı. Anna bu konuda çok dikkatli davranırdı.

Yanından geçerken bir anlığına gözlerini kısarak Peter’a bak- tı. Peter ona adıyla seslenince istemeyerek de olsa durdu.

“Anna,” dedi usulca. “Anna Covey.”

Anna ona öfkeyle baktı. “Artık Anna,” diye düzeltti. “Lüt- fen, Büyük Depo’da Dışarı’ya ait sözcükler kullanma ve lütfen

annemle babamı tanıyormuş numarası yapma, çünkü benim annemle babam yok.”

Peter ona soran gözlerle baktı. Oğlanın bakışları, biri tarafından incelenmeye alışkın olmayan Anna’nın rahatsızlık içinde kıpırdanmasına yol açtı.

Peter, sanatoryumun kapısından içeri bakarak, “Peki burada ne yapılıyor?” diye sordu.

Anna, “Sağlık kontrolü,” diye tersledi. “Herhangi bir rahatsızlığımız olup olmadığına bakılır ve bazı hastalıklara karşı aşı yapılır. Bir de kilomuz ölçülür. Artıklar, hastalanıp dünyada daha fazla sorun yaratmamak için sağlığını korumak zorundadır.”

Peter, şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. “Artıkların ilaç kullanmasına izin verildiğini bilmiyordum. Artıkların mümkün olabil-
diğince çabuk ölmesini istediklerini sanıyordum.”

Yumuşacık sesi ona etkileyicilik katıyordu. Anna ona ısındığını fark etti. “Elbette Artıklar ilaç kullanamaz,” dedi sertçe. “Aşılar önleyicidir, iyileştirici değil.”

Gözlerini, Peter’in şaşkın şaşkın bakan, koyu, heyecanlı gözlelerinden, solgun teninden, meydan okuyan çenesinden ayıramadığını fark etti ve hemen bakışlarını ondan uzaklaştırdı.

“Artık olmak, dünya üzerindeki etkini sınırlandırmak zorunda olduğun anlamına gelir,” dedi iç çekerek. “Ölmemizi istemezler. Sadece hastalık yaymamamızı ve Faydalı olamayacak kadar sağlıklı olmamamızı isterler.”

“Peki, sen ‘faydalı’ mısın?” diye sordu Peter usulca.

Anna irkildi: “Elbette! Kıymetli Mal olmak üzere yetiştiriliyorum. Onlar en Faydalı Artıklardır.”

Peter sessizce başını salladı, gözleri aşağıya yöneldi, sonra tekrar Anna’nınkiyle buluştu. “Burada bilgisayar var mı? Ya da bir kütüphane?”

Anna onu dikkatle inceledi ve ihtiyatlı bir biçimde, “Bilgisayar mı?” diye sordu. Bilgisayarın ne olduğunu biliyordu. Bayan Sharpe, televizyon programlarını izlemek ve gazeteleri okumak için günde iki saat bilgisayar kullanıyordu. Bayan Pincent’in de bir bilgisayarı vardı. Ama Anna hiç bilgisayar kullanmamıştı. Gereksiz yere elektrik tüketen her şey Büyük Depo’dan uzak tutulurken bunu nasıl yapabiliirdi? Bu yeni Artık’ın kendisinden daha çok şey bilmesi ihtimali hoşuna gitmemişti: “Bilgisayarlarla ihtiyacımız yok,” dedi savunmaya geçerek. “Ayrıca çok fazla enerji tüketiyorlar. Bunu herkes bilir.”

“Elbette öyle. Benim aptallığım,” dedi Peter iç çekerek. Ayağını hafif hafif yere vuruyordu. Anna, bir kez daha, gözlerini onun güçlü ama narin bedeninden ayıramadığını fark etti. Atılğan, meraklı ve kendinden emin hâli Anna’yı hem şaşırtmış hem de tedirgin etmişti. Artıklar edilgin ve söz dinleyen bireyler olarak eğitiliyordu. Peter’in gözlerindeki ışıltı, Anna’yı bakmaması gereken bir şeye bakıyor gibi hissettiriyordu. Akıntının çok güçlü olduğunu ve yüzemediğini bilmesine rağmen bir girdabın içine çekiliyormuş gibiydi.

“Artık gitmeliyim,” dedi hızlıca. “Toplamam gereken şeyler var.”

Yürümeye başladı ama Peter’in sesini duyunca tekrar durdu.

“Sen... sen burayı seviyor musun Anna?” diye sordu yavaşça. Bakışları meydan okur gibiydi.

Anna döndü ve kaşlarını çattı. Bu ne biçim bir soruydu? Peter gözlerindeki küçük pırıltıyla gülümserken Anna, kıpkırmızı olduğunu hissetti ve dudaklarını ısırıldı. Artık girdabın içindeydi ve her an boğulabiliirdi.

“Benim yerim burası,” dedi. Sesi birden boğuklaştı. “Senin için de aynısı geçerli. Artıklar bir şeyleri sevmek için değil, bir

şeyleri yapmak için buradalar Peter. Bunu ne kadar çabuk öğrenirsen o kadar iyi olur.”

Anna hızla döndü ve koridor boyunca koşar adımlarla yürüdü. Peter’ın gülümsemesini aklından çıkarmaya ve bir sonraki ay için ihtiyaç duyacağı diş macunlarının sayısını hesaplamaya çalıştı.

Anna o günkü derslerde Peter’ı bir daha görmedi. Erkek ve kız Artıkların çoğu dersi ayırıyordu, ama Bilim ve Doğa, Terbiye, Çamaşır ve Ev Bakımı derslerini birlikte alıyorlardı. Dersler, sıraların birbirine bitişik olduğu, küçücük sınıflarda yapılıyordu ve nadir görülen, sıcak yaz günlerinde çelimsiz Artıkların sıcaktan bayıldığı oluyordu. Ama o gün çok soğuktu ve Öğitmenleri dinlerken Anna, ısınmak için sıranın altında bacaklarını umutsuzca kasıp serbest bırakıyordu.

Akşam yemeği için yemekhaneye gittiğinde öylesine üşümüş ve acıkmıştı ki Peter’ın et suyu kuyruğunda sessizce arkasına geçtiğini fark etmedi. Onu ancak sıcak kâseyi eline alıp Ana Yemekhane’yi dolduran, uzun, dar masalardan birine doğru ilerlerken görebildi. Peter hemen yanına oturmak üzereydi.

“Genellikle erkekler bir arada oturur,” dedi gergin bir hâlde. Kâseyi masaya koydu ve vakit kaybetmeden içindeki topak topak karışımı kaşıklamaya başladı. Yorgun ve sinirliydi. Sadece sessizce oturmak ve yemeğini yemek istiyordu. İhtiyaç duyduğu en son şey, Peter’ın aptalca yorumları ve bitmek bilmeyen sorularıydı.

Peter, kâsesini masaya koyup oturabilmek için sırayı gürültü bir biçimde çekerken, “Ama her zaman değil, değil mi?” diye sordu.

Anna aldırış etmedi ve yemeğine devam etti.

Peter, çok geçmeden, “Bu iğrenç,” dedi. “Nedir bu? Tadı berbat.”

Hiç kimse karşılık vermedi ve birkaç saniyelik sessizliğin ardından Anna, isteksizce kaşığını bıraktı.

“Güzel ve besleyici bir yemek,” dedi bıkkın bir tavırla.

“Bunu güzel ve besleyici yapan ne?” diye sürdürdü Peter. “Et bile değil. Bıçkı tozu gibi bir şey.”

Anna lokmasını yuttu ve “Yeniden oluşturulmuş et,” dedi. “Koyulaştırmak için un kullanılmış. Ayrıca bence çok lezzetli.”

Peter, kâsesini Anna’nın önüne doğru iterek, “O zaman benimkini de yiyebilirsin,” dedi.

Anna dik dik baktı. “Yemeğini yemek zorundasın Peter. Görevlerimizden biri gücümüzü ve ...”

“Gücümüzü ve sağlığımızı korumak, evet,” diye sözünü kesti Peter. “Ama, bunu yersen ne güçlü ne de sağlıklı olabilirim.”

Anna, kalbinin yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladığını hissetti. Masadaki Artıkların hepsi dikkatle önlerine bakıyorlardı ama neler olup bittiğinin pekâlâ farkındaydılar. Fazladan yiyecek teklifi az rastlanan bir şeydi ve Anna da aç bir bakışla Peter’in kâsesine gözünü dikmişti. Ama Bayan Pincent, yemeğini yemediğini fark ederse, bencilliği yüzünden Peter’ı dövebilirdi.

Anna sinsice etrafı kolaçan ettikten sonra Peter’in kâsesini çabucak önüne çekti ve içindekilerin yarısını kendininkine boşalttı. Sonra da kâseyi tekrar Peter’a doğru itti ve “Geri kalanını yemelisin,” dedi alçak sesle. “Bir şeyler yemek zorundasın.”

Peter omuz silkti. “Aç kalmaktan daha kötü şeyler var,” dedi usulca. “Öyle değil mi Anna?”

Anna, Peter’in ona baktığını hissedebiliyordu, et suyunu hızla yudumlarken ona aldırış etmemeye karar verdi. Peter’dan kurtulmak istiyordu. Artık konuşmaya bir son vermesini ve kendisine

söylediklerine ilgi gösterdiğini düşünüyormuş gibi bakmamasını istiyordu.

Onun bu imasını fark etmek şöyle dursun Peter, başını Anna'ya doğru uzattı. "Annen harika bir aşçı Anna. Onun yaptığı yemeklerin üstüne yoktur. Sana anlatmamı ister misin?"

Anna, elleriyle kulaklarını kapadı ve bu sırada kaşığı yere düştü.

"Hayır," diye tısladı. "Hayır, öyle değil. Bana hiçbir şey anlatmanı istemiyorum."

Kaşığını yerden almaya yeltendi ama tam o sırada parmaklarının büyük, ağır bir ayağın altında ezildiğini hissetti ve acı bir çığlık attı.

"Bir şey mi düşürdün?" diye sordu ayağın sahibi. Bekleyenlerden Artık Charlie'ydi. Anna yüzünü buruşturdu. Artık Charlie, Peter kadar uzundu ama şişmandı da. Vücudu, iş tulumunun dikey yerlerinden dışarı fırlayacakmış gibiydi.

Anna, "Ayağını elimin üzerinden çek," dedi öfkeyle. Boşta olan eliyle onun bacağına itti. "Seni rapor edeceğim..."

Charlie, "Benim önümde başını mı eğiyorsun Artık Anna?" diye sordu belli belirsiz. Yeşil gözlerini alay edermişçesine ona dikmişti. "Bana öyle geliyor ki sonunda kendi yerini öğrendin."

Anna dişlerini sıktı, elini kurtarmayı yeniden deneyecekken birden Charlie boylu boyunca yere yuvarlandı. Anna elini kurtarıp doğrulduğunda Peter, Charlie'nin göğsüne bir ayağını bastırmış, dikiliyordu.

"Belki de yerini öğrenmesi gereken kişi *sensin*," diye homurdandı. "Belki de bazı görgü kurallarını öğrenmen gerek."

Küçük bir tebessümle Anna'ya baktı. "Ona ne yapmamı istersin Anna Covey?" diye sordu sessizce.

Anna ona korku dolu gözlerle bakıyordu. Artıkların yatakhanelerde kavga etmesine ses çıkarılmıyordu, ama Ana Yemek-

hane’de birbirleriyle konuşmaları bile sorun yaratıyordu. Eğitimcilerden biri olanları görürse Peter yüzünden üçü de dayak yiyebilirdi. Daha da kötüsü, Charlie’yi onu savunmak amacıyla itmişti ve Anna’nın kendini zayıf hissetmesine neden olmuştu. Oysa o, her zaman güçlü görünmeye çalışıyordu.

“Bir korumaya ihtiyacım yok Artık Peter,” dedi öfkeyle. “Artık Charlie’yi hemen bırakmazsan hepimizin sonu Tecrit olur. Sen belki orada rahat edersin ama ben edemem. Teşekkür ederim.”

Peter hafifçe kaşlarını çatı. Sonra omuz silkti ve Charlie’nin göğsünden ayağını çekti.

Charlie ayağa fırlayıp Peter’a tehditkâr bir ifadeyle bakarak, “Buna pişman olacaksın Dışarı pislği,” dedi sertçe.

O yemek kuyruğuna katılmak için uzaklaşırken Peter, tekrar Anna’nın yanına oturdu. Anna sıkılğan bir tavırla sıradaki yerini değıştirdi. Herkes onlara bakıyordu ve Anna, Peter’ın bakışları üzerindeyken kalbinin küt küt çarptığını hissedebiliyordu.

“Sadece yardım etmeye çalışıyordum,” diye mırıldandı Peter. Dirseklerini masanın üzerine koydu ve öne doğru çöktü.

“Artıklar, birbirine yardım etmez; biz, Yasal insanlara yardım etmek için buradayız,” dedi Anna. Gerginliği sesinden anlaşıyordu. “Hem... kendi işimi kendim halledebilirim. Çok teşekkür ederim.”

Peter alınmıştı. “İyi,” dedi. “Seni sıktığım için üzgünüm. Sadece düşünmüştüm ki...”

“Düşünme!” diye sözünü kesti Anna, gözlerini Peter’a dike rek. Peter da ona bakıyordu. Anna gözlerini uzaklaştırmayı başarana dek bir süre öylece bakıştılar.

Dördüncü Bölüm

11 Şubat 2140

Yeni Artık “zor” biri. Kendisinin bir Artık’tan daha iyi olduğunu düşünüyor. Kendisinin benden daha iyi olduğunu düşünüyor. Ama değil. Aslında çok aptal biri ve sürekli yalan söylüyor. Daha şimdiden iki kez Tecrit’le cezalandırıldı ve doğruyu söylemek gerekirse onun oradan hiç çıkarılmaması gerektiğini düşünüyorum.

Kendi yerini bilmiyor. Üstelik hiç de hoş karşılanmadığı hâlde derslerde konuşmaktan çekinmiyor. Kendisinin Artık Peter olmadığını, Peter Tomlinson olduğunu söyledi. Sanki Yasal veya önemli biriymiş gibi... Benim adımın Anna Covey olduğunu ve annemle babamı tanıdığını iddia etti. Ne kadar aptalca değil mi? Artıkların birden fazla isme sahip olmadığını ve annemle babamın ait oldukları yerde, yani hapishanede olduğunu herkes biliyor. Belki de onlarla birlikte hapishanede büyümüştür. Evet, bu olabilir. Tam da düşündüğüm gibi, o sürekli sorun yaratan biri. Sırf dikkat çekmek için yalan söylüyor. İlk geldiğinde Sheila da öyleydi.

Artıkları zamanında yakalamadıklarında işte böyle oluyor. Büyük Depo’ya küçükken getirildiğim için ne kadar şanslıyım. Yürüyüşüne baksanız onun gerçekten de Yasal biri olduğunu sa-

nursunuz. Hepiniz gibi doğmuş olması bile hatayken o, sanki dünya onunmuş gibi davranıyor.

Burada daha önce de böyle uyumsuz bir çocuk vardı. Adı Patrick'ti ve getirildiğinde sürekli ağladı. Aslında Ortalardandı ve çok daha olgun davranması gerekiyordu. Sürekli Tecrit'teydi veya dayak diyordu. Çünkü ağlamadığı zamanlarda Eğitimcilerle tartışıyor, onlara eve gitmek istediğini söylüyor, ailesinin kendisini almaya geleceğini ve Bayan Pincen'tin pişman olacağını iddia ediyordu. Onunla konuşmaya çalıştım ama beni dinlemek istemedi. Bayan Pincen, Artıkların bazen uyum sağlamakta güçlük çektiğini ve "gerçeklerle yüzleşmek" istemediğini söylüyor. Bayan Pincen'in söylediğine göre Patrick, kendisinin hepimizden üstün olduğunu düşünüyordu. Sadece birkaç hafta kaldı ve sonra alıp götürdüler. Bayan Pincen, onun bizim eğitimimize engel olamayacağı bir gözaltı merkezine götürüldüğünü söylemişti. Orada Patrick gibilerin üstesinden daha kolay gelirlermiş. Peter dikkatli olmazsa sonu orası olacak. Bayan Pincen, gözaltı merkezinde sürekli ağır işler yaptırıldığını söylemişti. Hatta erkeklere hava çok soğuk olsa bile hiç battaniye verilmezmiş. Bayan Pincen, Patrick'in kendi iyiliği için oraya gönderildiğini söylemişti. Bir Artık olmayı öğrenemezse asla iş bulamazdı. O zaman ne yapacaktı?

Peter, Bay Sargent'a bizim değil, yaşlı insanların Artık olduğunu söylediği için dün Tecrit'le cezalandırıldı. Bunları söylediğinde hiçbirimiz kulaklarımıza inanamadık ve ben Bay Sargent'i hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Yüzü kızarmadı bile, âdeta kireç gibi bembeyaz kesildi. Alnundaki damarların titremeye başladığını görebiliyordunuz. Ona vuracağını sandım, ama Bayan Pincen'i çağırmayı yegledi. Sonra da Peter'i Tecrit'e götürdüler. Hepsinden kötüsü, onu alıp götürürlerken bana göz kırptı. Sanki Tecrit cezası almak harika bir şeymiş gibi!

Bu gece geri geldi; ama olanlardan bir ders çıkardığını sanmıyorum. Çünkü Ana Yemekhane'de bana aptal aptal bakmaya

devam etti. Gören de bizi arkadaş veya başka bir şey sanır. Peter benim arkadaşım olamaz. Burada her şeyin normale dönmesi için, Bayan Pincen'tin onu göndermesini diliyorum. Aslında Bayan Sharpe'in kendisiyle dünyayı dolaşacak, evini temiz ve düzenli tutacak kalıcı hizmetkârı olarak beni seçmesini dilesem daha iyi olur. Beni buradan çok uzaklara götürmesini diliyorum.

Anna, günlüğünü özenle kapattı ve banyo küvetinin arkasındaki gizli yerine geri koydu. Onu yakın bir arkadaşı, sırdaşı gibi hissetmeye başlamıştı bile. Bazen, Küçükken, yatakhanesindeki diğer Artıklarla gece yarısına kadar konuşur, sırlarını ve düşüncelerini birbirleriyle paylaşırlardı. Ama Bayan Pincen, onu Yatakhane Görevlisi olarak atayınca işler değişti. Bu, yatakhane'deki herkesin sırlarını veya hatalarını rapor etmek zorunda olduğu anlamına geliyordu. Çok geçmeden arkadaşları onunla sırlarını paylaşmayı bıraktı. Ne zaman bir odaya girse herkesin birbirinden ayrıldığını ve fısıldaşmaların kesildiğini fark ediyordu. Ama bunu umursamadı, kendisiyle gurur duyuyordu. İyi bir Artık olmak daha önemliydi. Ne de olsa Artıkların birbirleriyle fısıldaşarak vakit öldürmesi yanlıştı. Yasal insanları dinleyip kendilerine verilen emirleri yerine getirmeleri gerekiyordu. Anna en iyi Artık olmayı kafasına koymuştu. İyi bir Artık olabilmek, onun için her şeyden önemliydi. Yine de, özellikle şimdi Peter kafasını böyle karıştırırken, konuşabileceği birileri olmadığı için kendisini yalnız hissediyordu.

Peter, Büyük Depo'ya geleli üç hafta olmuştu. Koridorda ne zaman onunla karşılaşsa Anna kıpkırmızı kesiliyordu. Bakışlarını başka yere çeviriyor ve ancak o geçtikten sonra dönüp arkasından bakabiliyordu. Anna'nın tek istediği kendisini rahat bırakmasıyken Peter, her gördüğünde onunla konuşmaya çalışıyordu. Yüzünde hafif alaycı bir gülümsemeyle sürekli onu izliyormuş

gibi idi. Bu da Anna'nın utanmasına ve kafasının karışmasına neden oluyordu. Ama Peter'a hiçbir şey belli etmemek konusunda kararlıydı.

Banyo küvetinden çıkıp vücudunu hızla kuruladıktan sonra, günlüğünün görünmediğinden emin olabilmek için son bir kez banyoda göz gezdirdi ve yataktan yolunu tuttu. Yol boyunca bir sonraki günün programını düşündü. Malzemelerin Verimlice Kullanılması dersi sabah saat 8.30'daydı. Onu 9.30'daki Terbiye dersi izliyordu ve daha sonra gümüş parlatmayı öğreneceklerdi. Üstelik gerçek gümüş kullanılacaktı. Bayan Sharpe'in evinde bolca gümüş eşya vardı: Çatal bıçak takımı, şamdanlar, çerçeveler ve daha bir sürü şey. Anna, gümüşleri ısı ısı parlatma yeteneğiyle herkesi etkileyeceğinden emindi. Bayan Sharpe, ona bir keresinde şöyle demişti: "Bu aceleyle getiremeyeceğin bir iştir. Kendin de aceleyle getirmek istemezsin. Gümüş parlatmak, iyileştirici bir etki yaratır." Anna da aynı fikirdeydi. Gümüş, pırıldadığında çok güzel görünüyordu ve günün birinde Bayan Sharpe'in evindeki kadar çok gümüş eşyanın bulunduğu bir evde çalışmayı umut ediyordu.

Anna yataktan girdiğinde herkes uykudaydı. Sessizce geceliğini giydi ve ince bir örtüyle kaplanmış battaniyelerin altına girdi. Kendisini sıcak tutmak ve hemen deliksiz bir uykuya dalmak için battaniyelerin kenarlarını altına kıvırdı.

Öyle yorgundu ki yaklaşık yirmi dakika sonra hafifçe omzuna vurulduğunu az kalsın fark etmeyecekti. Ama omzuna hafifçe vuran el ısrarcıydı ve onu rüyasız uykusundan soğuk, karanlık yataktan geri döndürdü. Yavaşça gözlerini açıp doğrulunca gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. Yatağının kenarında oturan, Peter'dan başkası değildi.

Kaşları çatıldı. "Sen... Nasıl... Burada ne işin var?" diye tısladı.

Öfkeliydi ve Peter'ın bunu fark etmesi umurunda bile değildi. Neredeyse gece yarısı olmuştu, üstelik bu değerli uyku saatlerine ihtiyacı vardı. Yüzünde kaygılı bir ifadeyle karşısında duran Peter, o kadar çok kuralı çiğnemişti ki her ikisi de haftalarca, hatta aylarca, ağır işlerle cezalandırılabilirdi. Bekleyen erkekler, Beklemeyen kızların yatakhanelerinin yanından bile geçemezdi.

“Burada ne arıyorsun?” diye tersleyerek sordu.

Peter daha onun ilk sorusuna yanıt vermeye fırsat bulamamıştı. Sanki onun için geçerli değiller gibi bu kadar çok kuralı isteyerek çiğnemesi, Anna'yı çok öfkeliendirmişti.

Peter, parmağıyla sus işareti yaparak ondan sessiz kalmasını istedi. Daha sonra da ok gibi bakışlarıyla yatakhaneyi hızlıca gözden geçirdi. Öne doğru eğildi ve Anna'nın elini tuttu.

“Anna Covey, seninle annen ve baban hakkında konuşmam lazım,” diye fısıldadı. “Seni bulmamı istediler. O kötü niyetli Bayan Pincet'in elinden kurtulmalısın. Seni evine götürmeye geldim Anna.”

Anna onu iterek uzaklaştırdı ve gözlerini kısarak, “Annemle babamı tanımıyorsun ve benim evim yok,” diye tısladı. “Onlar hapiste. Adım Anna. Sadece Anna. Ben bir Artıgım. Sen de öyle. Buna alışsan iyi edersin. Şimdi beni rahat bırak.”

Peter hafifçe kaşlarını çatı ama yerinden kıpırdamadı. “Karnında bir doğum izi var,” diye fısıldadı usulca. “Kelebeğe benziyor.”

Anna donup kaldı ve ensesindeki saçların diken diken olduğunu hissetti. Bunu nasıl bilebilirdi? Karşısında duran kimdi? Bunu ona neden söylüyordu?

Anna hiçbir şey söylemeye fırsat bulamadan Peter, “Geri dönmem gerek,” dedi.

Anna'nın yanından ayrıldı, yatakhane sessizce çıktı ve koridorda kayboldu. Anna, tekrar yatağına uzanırken, bir hayalet

gibi, diye düşündü. Ağlamak istiyordu. Ellerini yavaşça karnına götürdü. Göbek çukurunun hemen üzerindeki kırmızı renkli doğum izini düşündü. Kim görse alay edip lakap takmaya başladığı için sürekli gizlediği bu doğum lekesi, ona hep utanç vermişti.

Peter bunu nasıl bilebilirdi? Bir kelebeğe benzediğini kimden duymuş olabilirdi. Doğum izini ilk gördüğünde Bayan Pincent, onu ölü bir güveye benzetmiş ve Doğa Ana'nın, Anna'yı musibet olarak lekelediğini söylemişti. Güvelerin başkalarına ait olan şeyleri yiyen ve ev sahiplerine zarar veren hayvanlar olduğunu açıklayarak, "Ne kadar uygun bir iz," demişti.

Ama Peter'ın yaptığı benzetme, içinde bir şeylerin kıpırdanmasına neden olmuştu. Sanki bir anı hatırlamıştı; daha doğrusu, bir zamanlar kendisinin de doğum izini kelebeğe benzettiğine dair belli belirsiz bir düşünce girmişti aklına. Küçükken, bu doğum izinin bazı şeyleri simgelediğini düşündüğünü anımsar gibi oldu; o zamanlar, kanatlarının çıkacağına ve Büyük Depo'dan uzaklara uçacağına işaretliydi sanki bu iz. Ama Bayan Pincent haklıydı: Doğum izi bir kelebek değil, güveydi. Kırmızı renkte ve çirkindi. Anna ondan nefret ediyordu.

Peter oraya gelip ona bunu hatırlatmaya nasıl cesaret edebilmişti? Sinsice ortalıklarda dolaşmaya, onun kafasını karıştırmaya, bilmediği şeyleri bildiğini iddia etmeye ve Bayan Pincent'in kötü olduğunu söylemeye nasıl cüret edebilmişti? Bu belki de karmaşık bir testin parçasıdır, diye düşündü Anna. Peter, belki de tam o sırada Bayan Pincent'a olanları anlatıyordu ve kötü bir şey söylemesi veya yapması için Anna'yı tuzağa düşürmenin yeni yollarını arıyordu. Kaygı içinde, belki de ona Bayan Pincent'ın kötü biri olmadığını söylemem gerekirdi, diye düşünürken soğuga rağmen alnından boncuk boncuk ter akmaya başladı. Ama bunu söylemeye fırsat bulamamıştı, öyle değil mi?

Derken kendine geldi; bu aptalca bir fikirdi. Bayan Pincent, onun gibi birini asla muhbir olarak kullanmazdı. Peter'a asla güvenmezdi. Gözlerini ondan bir an bile ayırmadığı için bunu rahatlıkla söyleyebilirdi.

Peter muhbir olmadığına göre bunun başka bir açıklaması olmalıydı. Birileri ona Anna'nın doğum izini anlatmış olmalıydı. Büyük olasılıkla şimdi hepsi kahkahalara boğulmuşlardı.

Ama sorun değildi. Her kim olursa olsun Anna ona kulak asmayacaktı. O bir Kıdemliydi ve bu tür saçmalıklarla uğraşacak zamanı yoktu. Gözlerini kapadı ve uykuya dalmak için kendini zorladı.

Huzursuz bir uykuydu ve bütün gece boyunca rüyasında ağlayan çocuklar, çılgık atan bir kadın ve soğuk, gri bir hapishaneye tıklmış, küçük bir kelebek gördü.

Beşinci Bölüm

Büyük Depo, 2070 yılında modern ve klasik karışımı tarzda yapılmış bir binaydı. Tasarımında, Yorkshire'da 1730 yılında inşa edilen Sutton Park temel alınmıştı. Bu görkemli yapı uzun bir süre önce yerle bir olmuştu, ama geriye birçok fotoğraf kalmıştı. Binanın mimari stilini çok beğenen Hükümet, bütün hükümet binalarının bu şekilde inşa edilmesi gerektiğini kararlaştırmıştı. Ancak krem rengi yerine, dış etkenlere daha dayanıklı olan gri renk kullanılmış ve tavanlar daha alçak yapılmıştı. Alçak tavanlar, kışın binaların daha kolay ısınmasını sağlıyordu. Hükümet'in enerjiye uygulamak zorunda olduğu sıkı vergiler göz önünde bulundurulduğunda yüksek tavanlar, sadece az sayıda insanın karşılayabileceği bir lükstü.

Büyük Depo, ilk olarak Kâr ve Gelir Bakanlığı'na ev sahipliği yapmıştı. Ancak kısa bir süre sonra çok küçük olduğu sonucuna varılmış, Artık Yasası'nın yürürlüğü girmesiyle birlikte Artık Merkezleri fikri gündeme gelene dek yıllarca boş kalmıştı. Başlangıçta Artıklar için yeni, özel binalar oluşturma fikri ortaya atılmıştı. İtaatkâr, çalışkan ve uysal iş gücü yetiştirmek için, en son teknoloji ve en yeni öğretim araçlarıyla donatılmış binaların inşa edilmesi düşünülüyordu. Bu tartışmalar sürerken ülkenin dört bir yanından toplanan ve sayıları gittikçe artan Artıklara ev

sahipliği yapması için Büyük Depo alalecele elden geçirildi. İlerleyen yıllarda dönem dönem Uzun Ömürlülük ve Artık Bakanlığı tarafından planlar ve projeler yayınlandı; özellikle de “Artık Sorunu” yeni bir yetkilinin önüne geldiğinde... Yeni binalar inşa etmeye, İngiltere’deki üç Artık Merkezini tek çatı altında toplamaya ve sınır dışı etme politikasında Avrupa modelini yürürlüğe koymaya yönelik planlar öne sürüldü. Ama bu planların hiçbiri uygulanmadı; çünkü değişim, riskleri de barındırıyordu, değişim istikrarsızlığa yol açabilirdi. Üstelik yeni teknoloji çok fazla enerji tüketimi anlamına geliyordu. Ayrıca zaten pek umursadıkları da yoktu. Böylelikle miskinlik aşılamamıştı ve Büyük Depo, hükümet binası olduğu zamanlardan bu yana değişmeyen kilimleri, duvar boyaları ve dokusuna işlemiş bürokrasi ve engellenme duygusuyla en eski Artık Merkezi olma konumunu koruyordu.

Margaret Pincet, Büyük Depo’nun alçak tavanlarından nefret ediyordu. Babası onu, insan boyunun tavan yüksekliğiyle doğrudan ilgili olduğuna inandırmıştı. Ekstra enerji kuponu elde edecek kadar nüfuzlu olanlar, yüksek tavanların tadını çıkarabiliyordu. Geri kalan herkes alçak tavanlara razı olmak zorundaydı. Isınmak için çömelmeleri, boyun eğmeleri ve ayaklarını sürümeleri gerekiyordu. Bayan Pincet’in babası, her zaman tekrarladığı gibi, hiç kimseye boyun eğmemişti ve kendi evinde boğun eğmek zorunda bırakılmasını içine sindiremiyordu.

Doğal olarak Bayan Pincet’in babası, Büyük Depo’yu hiç ziyaret etmemiş, ona hiç ilgi göstermemişti. Aslında bu pek şaşırtıcı değildi; Bayan Pincet’la on dört yıldır konuşmuyordu. O zamandan beri...

Pek de uzun bir zaman olmamıştı. Zihninin derinliklerinde saklamaya çalıştığı kötü anıları hatırlayınca Bayan Pincet, midesinde oluşan tanıdık kasılmayı ve boğazına düğümlenen acıyı hissetti. Haksızlık... Utanç...

Peki ama hatırlamanın ne faydası vardı? Acı içinde, iş işten geçtikten sonra oturup ağlamanın bir faydası yok, diye düşündü. Gerçek ortaya çıkınca babası, kelimesi kelimesine böyle söylemişti. Kocasını Bayan Pincen'tı terk ettiğinde de, herhangi bir maddi destek sunamayacağını açıkça belirtmişti. Bayan Pincen, babasının, kendisini bir daha görmek istemediğini anlamıştı.

Margaret Pincen, başının çaresine bakmak zorundaydı ve bunu başarmanın bir yolunu buldu. Büyük Depo'ya personel alınacağını duyuran ilanı gördü ve durumun ironisini göz ardı ederek ilana başvurdu. Anlaşıldığı kadarıyla çok az insan Artıklarla uğraşmaya ilgi göstermişti, aranan niteliklerin hiçbirine sahip olmamasına ve pek de istekli olmamasına rağmen hemen işe alındı. O günden beri, sorumluluğu altındaki Artıkların sergileyebileceği her türlü canlılığı yok etmek için elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Çocuklara, görevlerini yapmalarını engellemeyecek kadar, ama mümkün olabildiğince katı davranıyordu. Bir tatil kampı işletmiyordu ve buraya bir vekil anne olarak gelmemişti. Bu çocuklar dünya üzerinde olmayı hak etmiyordu ve var olmaları gerekiyorsa çalıştırılacaklardı. Varlıklarını telafi edecek, suçlarının ağırlığını gittikleri her yere beraberlerinde taşıyacaklardı. Margaret Pincen, kendi kendine böyle söz vermişti ve bu konuda başarılı olmuştu.

Yani şimdiye kadar... Peter gelinceye kadar... Daha bir hafta olmuştu ve Müdirelik görevini üstlendiğinden beri ilk defa kaygılandığını fark etmişti. Meydan okuyan bakışlar, itaatsizlik, saygısızlık... Bayan Pincen, birçok şeye sinirlenmişti; ama hepsinden çok, saygı görmemek onu çileden çıkarmıştı.

Artıkları yeterince erken bulamadıklarında böyle oluyor, diye düşündü öfkeyle. Büyük olasılıkla annesi ve babası, tam da başarıya ulaştıklarını düşünürken, epeyce büyümüş bir Artık bulmak, Yakalayıcılar için zafer demekti. Şu anda bu büyük başarıyı kut-

lamak için özenli bir tanıtım kampanyası yürüttüklerine şüphe yoktu. Ama sonrasında neler olacağını kimse düşünmüyordu. Büyük Depo'nun bu kadar uzun zamandır Dışarı'da olan birini eğitmesi nasıl beklenebilirdi? Tabi ki Bayan Pincen'te hiçbir şey söylenmemişti. Artık getirilmeden birkaç saat önce telefon açılmış ve arabanın yola çıktığı haber verilmişti, hepsi o kadar. Bunun mümkün olup olmayacağı sorulmamıştı ve onun tavsiyelerine başvurulmamıştı. Bunu nasıl yaparlardı? Ona sadece bir yatak hazırlaması söylenmişti. Özel bir eğitim gerekebileceği konusunda uyarılmıştı. Uzun bir süredir Dışarı'daydı. Öylece dikiilirken... Hiçbir yerde bulunmamıştı ve nereden geldiği bilinmiyordu. *Gözlerini ondan ayırmaması isteniyordu.*

“Neden gözlerimi ondan ayırmamamı istiyorsunuz?” diye sormak istemişti. “Neden onu bu kadar geç buldunuz? Şimdiye kadar nerede kalmış olabilir?”

Elbette soramamıştı. Sormuş olsa bile yanıt alamayacaktı. Aradan bunca zaman geçmesine rağmen ona hâlâ güvenmiyorlardı. Aslında tam olarak öyle değildi. Kendisi de hiç kimseye en ufak bir güven duymuyordu.

O andan itibaren yeni Artığa öncelik vermesi, onu idare edebileceğini kanıtlaması gerekiyordu. Zaten sorun da buydu; o diğer Artıklar gibi davranmıyordu. Kendisinin özel olduğunu hissederek, onunla başa çıkabileceğini, sistemi bir parça olsun değiştirebileceğini düşünen bir iki kişi her zaman olurdu. Diğerlerinden daha iyi olduklarını düşünen Artıklar...

Ama onlarla ilgilenmek için denenmiş, güvenilir araçlar ve teknikler vardı. Dayaklar. Aşağılama. Onları bu konuma düşüren ve bu korkunç dünyaya getiren anne babalarından nefret etmeye başlayacak kadar çaresiz hissettirme. Anne babalarından nefret etmelerini sağlamanız gerekir; anahtar budur.

Ciddi anlamda sorun yaratan son Artık, Patrick adındaki çocuktü. Ama öfkesi boş bir tehditten ibaretti. İşe koşulduğunda

çok geçmeden burnu sürtülmüştü. İşin ilginç, Bayan Pincen'tin en itaatkâr Artığı Anna, Patrick'in ölümüne çalışmaya gönderildiği yere gitmeye can atıyordu. Çöl sıcaklığında bir binada çalışmak, isyankâr bir Artık'ın aklını başına getirecek en etkili yoldu. Elbette Hükümet'in bundan haberi yoktu. Artıkların köle olarak satılması, yetkililer tarafından pek sıcak karşılanmıyordu. Uzun Ömürlülük ilaçlarının el altından satışını yapmak da Bayan Pincen'tin görevleri arasında değildi. Ama kendi kendine gelirini artırmasını istemiyorlarsa ona daha iyi bir ücret vermeliydiler. Zaten Patrick'i özleyen de yoktu. Dosyası kaybolmuştu ve hiçbir soru sorulmamıştı.

Hiç kuşkusuz bazen sistem de hata yapıyordu. En son, Sheila adındaki bir Artık'ın aslında Vazgeçen bir çiftin çocuğu olduğu ortaya çıkmıştı. Ahmaklar! Çocuklarını büyükanne ve büyükbabasının yanına bırakarak hafta sonu tatiline çıkmışlardı. Komşular, çocuğun ağladığını duymuş ve onun bir Artık olduğunu düşünerek, ödüle kavuşmak için Yakalayıcıları çağırmıştı. Elbette anne babası çok dil dökmüştü; ama Bayan Pincen tavrını değiştirmemişti. Büyükanne ve büyükbabanın izin belgesi yoktu; teknik olarak Yakalayıcıların Sheila'yı alıp götürmeleri yasaya uygundu. Sheila, büyükanne ve büyükbabasının yanında kalırken teknik olarak gerçekten de bir Artıktı.

Her küçük hatadan sonra çocukları geri göndermeye kalamazsınız; bunun sonu gelmez. Sheila, anne babasının yanına dönseydi bu diğer Artıkları da umutlandırır ve ayaklandırır. Bir Artıkta teşvik etmek isteyeceğiniz en son şeydir umut. Hayır, o doğru olanı yapmıştı. Sheila'nın annesiyle babası, onu görmek için beş defa gelmişti. Görüşmeler elbette Büyük Depo'da değil, Londra'daki ofiste gerçekleşmişti. Güvenlik nedeniyle hiç kimsenin Artık Merkezlerine bir milden fazla yaklaşmasına izin verilmiyordu. Sheila'nın annesi, beş kez Bayan Pincen'tin ayakla-

rına kapanarak küçük kızını geri vermesi için yalvarmış, ama her defasında hayal kırıklığı yaşamıştı. Bu gerçekten utanç vericiydi. Rahatsız ediciydi.

Ama Bayan Pincet yumuşamayacaktı. Neden yumuşasın? Sheila iyi bir yaşıydı. Kıymetli Mal olacağına hiç şüphe yoktu. Bayan Pincet amacına ulaşabilirse Kıymetli Maldan da fazlası olabilirdi. Sheila, diğer bütün kız ve erkek Artıklar gibi, anne ve babalarının hiç bilmediği bir değer taşıyordu: Genç hücreler. Sheila'nın bedeninin her atomunda gençlik vardı. Dünyanın her yerindeki laboratuvarlar bunun peşindeydi. Vazgeçtikleri için bunu Sheila'nın annesi ve babasına anlatamazdınız. Ama diğerleri minnettar olurdu. Yenilenme aç gözlü bir hayvan gibiydi; sürekli beslenmesi gerekirdi.

Oysa Peter farklıydı. O küçük küstah, buraya geldiğinde hayatından memnun görünüyordu. Yüzünde alaycı bir ifadeyle Bayan Pincet'in gözlerinin içine bakıyordu. Sanki, biliyorum, senin hakkındaki gerçeği biliyorum, der gibiydi. Tabi ki bunu Bayan Pincet hayal etmişti. Çünkü bu ancak bir hayal olabilirdi. Bir Artık'ın herhangi bir şey bilebilmesi mümkün değildi? Peter zekiydi, hepsi bu. Bayan Pincet'in bir açığını yakalamıştı ve bunu kullanıyordu.

Bu, gerçek olsa da olmasa da, Bayan Pincet'in ondan nefret etmesine neden olmuştu. Daha da kötüsü, yüzündeki o ifade kaybolmadan Peter'ı bırakmamalıydı. Onu çöle göndermek de çok tehlikeli olurdu. Ya gerçekten bir şeyler biliyorsa? Küçük de olsa böyle bir ihtimal vardı. *Gözlerini ondan ayırmayacaklarına göre* dosyasını kaybetmesi de mümkün değildi.

Bu katlanılmaz bir durumdu. Bayan Pincet onunla bizzat ilgilenmek zorundaydı. Margaret Pincet'in bir açığı olduğunu düşünüyorsa sırada başka şeyler de olmalıydı. Geldikten sonra dayaklarla ve açlıkla geçirdiği hafta işe yaramadıysa uygulan-

cak daha ilginç yöntemler vardı. Uykusuz bırakma. Daha fazla Tecrit. Yalnızlıktan bunalıp Bayan Pincen't'a sesleninceye kadar hücreye kapatma.

Bayan Pincen bir süre derin derin düşündü ve ardından gü-lümsedi. Belki de onu ilk önce tatlılıkla yola getirmeliydi. Bu yöntemle bir Artığı tam anlamıyla harap edebilirsiniz: Önce onu sevdiğinizi düşünmesini sağlayıp sonra bu güvenini tamamen boşa çıkarın ki bir daha asla hiç kimseye güvenemesin. Kendin-den hoşnut bir biçimde başını salladı. Peter'ı mahvedecekti. Ta-mamen zararsız hâle gelince de onu hemen başından savacaktı. Onun kahrını yetkililer çekmek zorunda kalacaktı. Pek bir kayıp sayılmazdı. Peter terbiye edilmiş hâlde bile kimsenin işine yara-mazdı.

Anna gözlerini önündeki yemeğe dikmiş oturuyordu. Peter'ı görmek istemiyordu. Onun varlığından haberdar olmak bile is-temiyordu. Ama Ana Yemekhane'yi hızla kolaçan edip Peter'ın orada olmadığını anlayınca hayal kırıklığına uğradı. Anna, onu hiç umursamadığını kanıtlamaya çabalarken Peter, bunu görme-mişti bile. Peter'ın sadece görünürde olmayarak bile kendisini kızdırabildiğini fark edince tedirgin oldu. Lapasını bitirip ayağa kalktı.

Kahvaltı kâsesini ve plastik bardağını temizlemek üzerey-ken, Peter ve Bayan Pincen kapıda belirdi. Peter'ın sıksa bedeni, Müdire'nin üstünden yükseliyordu. Bayan Pincen, Anna'yla göz göze geldi ve başını sallayarak onu yanına çağırırdı.

Anna yanına gelir gelmez, sakın bir biçimde, "Peter'a göz ku-lak olmanı istiyorum," dedi. "Aramıza çok geç katıldı, bu yüz-den uyum sağlamakta güçlük çekiyor. Ona yol göstermeni, iş-lerin nasıl yürüdüğünü öğrenmesine yardımcı olmanı istiyorum. Yatağında fazladan bir battaniye olmasına özen göster. Pekâlâ

Peter, acıkmışsındır. Anna, sabah eğitimi başlamadan önce ona biraz lapa getirebilir misin?”

Anna midesinde bir sancı hissetti, ama sessizce başını sallamakla yetindi. Kıdemliler dışında birine fazladan battaniye verildiği duyulmamış bir şeydi. Bayan Pincen'tin oldukça içten bir dil kullanması da bir o kadar alışılmadık ve tuhaftı: “Ona yol göstermeni, işlerin nasıl yürüdüğünü öğrenmesine yardımcı olmanı istiyorum.” Ama en iyisi hiçbir şey söylememekti; en azından Bayan Pincen bu kadar yakınlarındayken.

O gittikten sonra durum değişecekti elbette. Bayan Pincen'in koridorda gözden kaybolmasını bekledi ve hemen ardından Peter'a döndü.

“Ne yaptığını bilmiyorum ama Bayan Pincen'in artık seni sevdiğine şüphe yok. Hâlâ onun kötü biri olduğunu düşünüyor musun?” dedi kibirle.

Peter omuz silkti ve elinde olmadan ürperdi. Bu, Anna'nın az da olsa yumuşamasına neden oldu.

“Sana yiyecek bir şeyler getireceğim,” dedi özenli bir biçimde. “Buraya alışmana yardım edeceğim. Ama artık masal anlatmak yok. Geceleyin geç saatte ortalıklarda dolaşmak yok. Ben bir Kıdemliyim. Ve eğer sana yardımcı olacaksam kendi yerini öğrenmelisin.”

Peter bilmiş bilmiş başını salladı. “Teşekkür ederim,” dedi alçak sesle. “Teşekkür ederim Anna Covey.”

Anna bezginlikle iç çekti. Uzun bir gün olacaktı.

Altıncı Bölüm

Peter her şeyi hızla öğrendiğini kanıtladı. Büyük Depo'nun düzenini çabucak öğrendi. Anna, günlük programla ilgili sorular sorduğunda hepsini ezbere söyledi ve bu, Anna'yı çok etkiledi. Sadece erkeklerin katıldığı derslerdeki tutumu hakkında bir fikri yoktu; ama birlikte girdikleri derslerde Peter, oldukça uslu ve nazikti. Ona Anna Covey diye hitap etmekten de vazgeçerse diğer Artıklardan bir farkı kalmayacaktı. Bilim ve Doğa dersinde bile ağzını açmadan oturdu. Ama daha sonra Anna'yla baş başa kaldıklarında patladı.

“Hepsi yalan. Düpedüz yalan!” diye homurdandı. Hiç kimse onları dinlemediğinden emin olabilmek için etrafı kolaçan etti. “Anna, bana inanmak zorundasın. Doğa Ana'nın istediği şey bu değil...”

Anna başını salladı. “Annenle babanın içlerindeki sese kulak verdiğini düşünüyorsun,” dedi kararlılıkla. “Ama Bay Sargent’a kızmamalısın. Kızılacak birileri varsa onlar da annenle baban. Bildirge’yi çiğneyen onlar. Burada olmanın nedeni onlar.”

Elbette Peter onun söylediklerini onaylamadı. Her zaman aynı şeyi yapıyordu. Koridorlarda, Ana Yemekhane’de, kimse kulak misafiri olmadan konuşabildikleri her yerde Büyük Depo’ya, Eğitimclere, Anna’nın anlattığı her şeye demediğini bırakmıyordu. Anna çoğu zaman ona sakın olmasını ve Doğa Ana’yla

Hükümet'e daha fazla saygı göstermesini söylüyordu. Ama bazen merakına yenik düşüp Peter'a, Büyük Depo'dan önceki yaşamı hakkında kaçamak sorular soruyordu. Bunu yaparken hiç de ilgi duymuyormuş gibi bir tavır takınıyordu. Aslında, Peter onun dış dünyaya göz atabileceği bir pencereydi ve Dışarı bakma arzusu karşı konulmaz bir şeydi.

Peter ona Londra'da, uzun yıllar önce birçok ünlü yazarın yaşadığı Bloomsbury'de bir evde yaşadığını anlattı. Bu bilgi, her fırsatta Kızlar Banyosu 2'ye çekilerek günlüğüne bir şeyler karalayan ve dünyasına bir anlam yükleyip hayal kırıklıklarını dışa vurmaya çalıştığı o anların tadını çıkaran Anna'nın ilgisini çekmişti. Peter, zamanının büyük bir bölümünü büyüdüğü evin bodrumunda geçirmişti. Okumayı, yazmayı, bilgisayar kullanmayı ve "her şeyi sorgulamayı" öğrenmişti. Kitaplar ve gazeteler okumuş, "kendi fikirlerini oluşturmaya" teşvik edilmişti. Amacı okurunu daha Faydalı hâle getirmek olmayan öykülerin okunmasına izin verilmesi, Anna'ya inanılmaz gelmişti. Ne de olsa Büyük Depo'da Uzun Ömürlülük ilaçları ve Ev Bakımı konularında onaylanmış ders kitaplarıyla *Artık Utancı* ve *Artıkların Doğa Üzerindeki Yükü: Bilimsel Bir İnceleme* gibi uzun ve sıkıcı kitaplar dışında bir şey okumasına izin verilmiyordu. Bu kitaplarda da Uzun Ömürlülüğün başarıları övülüyor ve uzun, ayrıntılı paragraflar hâlinde Artık Sorunu ve Varoluşlarının Günahını telafi etmek için Artıkların çalışmasına olanak sağlayan "Aydın İnsani" yaklaşım açıklanıyordu. Anna bu kitapları tekrar tekrar okumuş, içlerindeki güzel sözleri ve ikna edici, iyi temellendirilmiş yargıları kelimesi kelimesine ezberlemişti. Bayan Pincent'in anlattıklarına, hayatının bir angarya olduğuna, çok faydalı olup Varoluş Günahından kurtulabilmek için sıkı çalışması gerektiğine en çok bu kitapları okuyunca inanıyordu.

Peter bu kitapların hiçbirini bilmiyordu ama Anna'nın rüyasında bile göremeyeceği Dışarı hakkında sınırsız bilgiye sahipti.

Anna'ya, yılda bir defa kırdaki gezi yapmak için evden gizlice çıkarıldığını, hiç kimsenin onu görmeden dilediği gibi koşup oynayabileceği büyük bir çayıra götürüldüğünü anlattı. Yılın geri kalanını fısıltılarla ve gizli saklı yaşayarak geçireceğini bildiği için bu kısa süreli yolculuklarında, avazı çıktığı kadar bağırıp çığlık atarak bunun tadını çıkarıyordu.

Peter annesiyle babası hakkında pek konuşmuyordu; doğruyu söylemek gerekirse hiç konuşmuyordu. Ama tanıdığı yetişkinlerin hepsinin Hükümet'e karşı mücadele eden ve Bildirge'ye meydan okuyan bir Yeraltı Hareketi'nin üyesi olduğunu söylemişti. Anna'nın annesiyle babası da hapisneden çıktıktan sonra bu Yeraltı Hareketi'ne katılmıştı. Peter da onlarla birlikte yaşamıştı. Artıkları nasıl kullandıkları hakkında daha fazla şey öğrenmeye çalışıyorlardı.

Anna bunlara hiç inanmadı; Peter'ın sistemden duyduğu nefretle ve sözde ailesi hakkında anlattığı öykülerle de ilgilenmedi. Ama bir taraftan suçluluk hissetse de onun Dışarı'daki hayat hakkında anlattıklarını dinlemekten keyif alıyordu. Çayırdaki koşma, bağırma ve gülme fikrini sevmişti. Bu onun da çok hoşuna giderdi.

Bir aydan beri Büyük Depo'da olan Peter, bir akşam yine Anna'ya sessizce Dışarı hakkında bu tür bir öykü anlatıyordu. Akşam yemeğinden sonra Ana Yemekhane'yi temizleme işini bitirmiş, çatal bıçakları kurulamak için masalardan birine oturmuşlardı.

Eski, paslanmaz çelikten çatal bıçakları alıp kurallara uygun bir biçimde eski bezlerle kurularlarken Peter, kırdaki izinsizce toplanmış ağaç dallarıyla yakılmış ateşin yanında oturduğunu, şekerlemeler yediğini ve iskambil oyunu adında bir oyun oynadığını anlattı. Daha sonra, uzun yıllar önce Bloomsbury'de yaşamış ve ilk kitabı 1915 yılında yayımlanmış Virginia Woolf adlı bir yazardan söz etti. Peter'ın anlattığına göre bu kadın, bütün hayatını yazarak geçirmiş, ama yazmak bile onu mutlu etmeye yetmeyince sonunda intihar etmişti.

Anna, elinde tuttuğu bıçaktaki donmuş yağı çıkarmaya çabalarken sessizce onu dinliyordu. Çatal bıçakları ılık suda yıkadıkları için büyük yemek kalıntılarını temizlemek dışında pek de başarılı bir sonuç elde edemiyorlardı, zaten Bayan Pincet yağ lekelerinin çıkarılmasını gereksiz ve masraflı buluyordu. Anna, Virginia Woolf, Yasal biriyse neden ölmek istesin ki, diye düşündü. Büyük olasılıkla dilediği kadar çok ses çıkarabilirdi ve her zaman beraberinde taşıyacağı bir suç da yoktu. Peter'ın kendine baktığını fark edince Anna kaşlarını çatı. İnsanların gözünün içine utanmadan bakabilmesini hâlâ şaşırtıcı buluyordu.

“Ne var?” diye sordu. “İnsanlara bu şekilde bakmamalısın. Çok kaba.”

Peter bunun kabalık olup olmadığını hiç umursamıyormuş gibi sırtıttı ve daha sonra birden ciddileşti. “Annenle babandan gerçekten nefret ediyor musun?”

Anna hiç düşünmeden yanıt verdi. “Elbette onlardan nefret ediyorum. Hepsi onların suçu.”

“Hepsi derken?”

Anna iç çekti. Peter bazen gerçekten anlayışsız olabiliyordu. “Burada olmam. Sorumlu olmam. Onların Günahlarını Doğa Ana'ya benim geri ödüyör olmam. Ne söylersen söyle, Bildirge belli bir amaç uğruna yürürlüğe konmuş ve annemle babam Doğa Ana'nın cömertliğini kötüye kullanmış. Midemi bulandırıyorlar.”

“Yani sen ciddi ciddi onların haksız, Hükümet'in haklı olduğunu inaniyorsun?”

Anna başını salladı ve kendinden emin bir tavırla, “Evet, inanıyorum,” dedi. “Gerçek olan bu. Onları tanıyıp tanımaman umurumda bile değil. Tekrar hapishaneye tıklmayı ve ömür boyu orada kalmayı hak ediyorlar. Artık bu konuyu kapat.”

Peter ona baktı ve bileklerini sıkıca kavradı. “Annenle baban seni seviyor,” dedi oldukça alçak bir sesle. “Sen hiçbir şeyin ar-

tığı değilsin, Anna Covey'sin ve buraya getirilmemeliydin. Asıl Bayan Pincen'tan nefret etmelisin. Senin beynini yıkadı, seni dövdü, aç bıraktı; bana da yapmaya çalıştığı gibi. Zafer kazanmadığını fark ettiğinde tekrar yapacak. Buradan kaçmalıyız. Londra'ya geri dönmeliyiz.”

Anna, ağzını çarpıtarak Peter'a dik dik baktı. “Beyin yıkama mı?” dedi küçümser bir edayla. “Böyle bir sözcük bile yok.”

Peter alaycı bir biçimde gülümsedi. “Büyük Depo'da öğretilen sözcükler arasında yer almıyor sanırım ama böyle bir sözcük var Anna. Birine bir düşünce sisteminin esaslarını aşılacak anlamına geliyor. Böylece senin yanlış şeyler düşünmeni, Dışarı'da yaşamayı hak etmediğine inanmanı ve bu hapishanede olduğun için kendini şanslı hissetmeni sağlıyorlar.”

Anna birkaç adım geriledi, biriken gözyaşları gözlerini yakıyordu. Yeni sözcükler öğrenmek genellikle hoşuna giderdi. Yeniliğinden ve güzelliğinden keyif aldığı bu sözcükleri, günlüğünde ve konuşmalarında kullanabileceği heyecan verici servetler olarak görüyordu. Ama “beyin yıkama” sözcüğünün hiçbir güzel yanı yoktu. Beyni temizlemek. Çırlıçıplak bırakana kadar soymak.

“Beyni yıkanması gereken biri varsa o da sensin,” dedi öfkeyle. “Hiçbir şey bildiğin yok. Sürekli yalan söylüyorsun Peter.”

“Hayır,” dedi Peter ısrarla. Bir yandan da Anna'nın elini sıkıca tutuyordu. “Yalan söylemiyorum. Buradan birlikte kaçabiliriz. Biz, ikimiz. Dışarı'da bizi bir dünya bekliyor Anna. Onu keşfetmemizi bekleyen bir dünya; Londra'da bizi bekleyen bir ev.”

Peter kararlı gözlerle ona bakıyordu. Kendisini güçsüz hissetti. Bir an için bile olsa söylediklerine inanmak istiyordu ama elini zorla itti. Onu dinleyemezdi. Dinlememeliydi. *Artık Utancı*'nda ki her paragraf bu yargıları yalanlıyordu ve Peter gibilerinin neden hatalı olduğunu uzun ve ayrıntılı bir biçimde açıklıyordu.

“Londra'ya gitmek istemiyorum. Zaten saçma sapan konuşuyorsun,” dedi hiddetlenerek. “Onlar beni sevmiyor. Sevselerdi

dünyaya getirmezlerdi. Bayan Pincent seninle ilgilenmemi istedi. Buna rağmen neden ondan bu kadar nefret ediyorsun anlamıyorum. Seni sadece kendi iyiliğin için, gerçeklerin farkına varman için cezalandırıyor...”

Sesinin titredığını hissetti ve sinirli sinirli gözlerini silerken kendine hâkim olmaya çalıştı.

“Keşke Bayan Pincent seninle ilgilenmesi için başka birini görevlendirseydi,” dedi sonunda. Sesi yumuşak ve alçaktı. “Tek istediğim benden uzak durman.”

Peter parlayan gözlerle ona baktı. “İstedığinin bu olduğunu sanmıyorum Anna Covey, ama eğer gerçekten istiyorsan seni rahat bırakırım,” dedi üzgün bir ifadeyle. “Ama annenle baban hakkında yanıyorsun. Büyük Depo ve Bayan Pincent hakkında da yanıyorsun. Ben buradan gideceğim ve sen de benimle gelmelisin. Burası güvenli bir yer değil.”

Anna ona küçümseyerek baktı. “Elbette burası güvenli,” dedi. “En azından Dışarı’ya kaçmaya çalışmaktan daha güvenli. Peşinden Yakalayıcıları gönderir, sonunda bir çalışma kampını boylarsın. Senin derdin ne biliyor musun? Kendini diğer Artıklardan daha üstün görüyorsun ve kuralların senin için geçerli olmadığını düşünüyorsun. Tamam öyle olsun. Ama artık ailem ve bütün o saçmalıklar hakkında konuşmaktan sıkıldım. Bunlarla ilgili daha fazla bir şey duymak istemiyorum. Ayrıca bundan sonra sana göz kulak olmamı da bekleme benden.”

Peter omuz silkti, ama kara gözleri her zamanki gibi Anna’nın gözlerinin derinlerine bakıyordu. Anna rahatsızlık içinde kıpırdandı. “Pekâlâ, nasıl istersen!” dedi gergin bir ses tonuyla. “Burada kal ve iyi bir hizmetkâr ol. Bayan Pincent’in ve diğerlerinin sana ne yapman, ne düşünmen, daha doğrusu ne düşünmemen gerektiğini söylemesine izin ver. Umurumda değil. Sırf seni bulabilmek için yakalandım, seni annenle babana geri götürmek için. Ama bunları kafana takma. Çok mutlu olacağına eminim Anna Covey.”

Kulaklarını elleriyle kapatarak, “Bana böyle hitap etme!” diye bağırdı Anna. “Seni buraya ben davet etmedim...”

“Haklısın, sen davet etmedin,” dedi Peter usulca. Uzaklara doğru baktı ve savunmaya geçercesine kollarını kavuşturdu. “Büyük Depo’da senin izini bulmak hiç de kolay değildi, tahmin edebilirsin. Buradayken güçlük çekeceğimi biliyordum. Ama *senin* güçlük çıkaracağını aklımdan bile geçirmemiştim. Geldiğim için mutlu olursun sanmıştım.”

“Gelmene sevindim,” dedi çabucak. Bu sözlere kendisi de şaşırılmıştı. “Ama bütün söylediklerin yanlış. Burada kalman, senin için iyi olur, gerçekten... Burada kalıp arkadaşım olamaz mısın?”

Peter başını iki yana salladı ve Anna sinirlenerek gözlerini devirdi. “Bak, sırf seninle bunları konuştuğum için bile başım belaya girebilir,” dedi. “Anlaşıldığı kadarıyla şu sıralar Bayan Pincent seni oldukça seviyor. Hayatını gizlenerek geçirmek yerine burada kalırsan rahat edersin.”

Peter, alaycı bir ses tonuyla, “Bayan Pincent’in beni sevmediğinden emin olabilirsiniz,” diye karşılık verdi. “Hiçbirimizi sevmiyor. Herhangi birini onun beni dövdüğü şekilde dövebilen biri, sevmenin ne anlama geldiğini bile bilmez.”

Anna bakışlarını yere çevirdi. Şüphesi gittikçe artıyordu. “Kuralları çiğnemeseydin dayak yemezdin,” dedi yavaşça.

Peter, “Ne yaparsa yapsın fikrin hiç değişmeyecek, değil mi?” dedi iç çekerek. “O kadının ağzından çıkan her saçmalığa inanıyorsun. Ama ben inanmıyorum. Anna, bu gezegen üzerinde olmayı en az Bayan Pincent kadar hak ediyoruz. Hatta ondan daha çok. Sonsuza kadar yaşamayı seçerek burada kaldıkları süreyi aşan onlar. Bunun için de bizi suçluyorlar.”

Peter’in gözleri parlıyordu. Anna ona dehşet içinde baktı. Söylediği şeyler büyük saygısızlıktı. Bir duyan olsa Peter kesin kırbaçlanırdı. Bunları dinlediği için Anna’yı da cezalandırırlardı.

“Bak,” dedi tekrar iç çekerek. “Buradan gidiyorum, benimle gelmeyeceksen bu senin bileceğin iş. Ama seni sonsuza dek bekleyemem. Bir karar vermelisin Anna Covey. Bir köle gibi yaşayıp yaşamayacağına karar vermelisin.”

Anna, Peter'a dikkatle baktı ve ayağa kalktı. Bacaklarının titrediğini hissediyordu. Peter onun bir köle olduğunu söylemeye nasıl cüret edebilirdi? Titremeden durabilmek için bir eliyle masaya tutundu. Derin bir nefes alıp onun gözlerinin içine bakmaya çalıştı.

“Kararımı çoktan verdim,” diye tısladı. “Saçmalıklara inanan sensin Peter. Ben bir Kıdemliyim. Bir *Kıdemli*. Altı ay içinde Kıymetli Mal olacağım. Kendi hayatını mahvedebilirsin ama benim hayatımı mahvedemezsin. İstiyorsan şansını dene ve kaçırmaya çalış. Benim umurumda bile değil. Seninle hiçbir şey yapmaya niyetim yok.”

Bunları söyledikten sonra arkasını döndü ve uzaklaştı. Peter'ı Ana Yemekhane olarak kullanılan geniş salonda tek başına bırakmıştı. Kapıdan çıkıp giderken hiçbir şey düşünmemeye çalıştı. Yemekhaneyi ana binadan ayıran kapalı avludan geçti ve merdivenlere doğru ilerlerken hızlandı. Ancak Kat 2'ye geldiğinde nereye gittiğini fark etti; hemen Kızlar Banyosu 2'ye doğru koşmaya başladı. Banyoya varıp boş ve güvenli olduğunu anlar anlamaz kapıyı hızla kapattı. Hıçkırıklar içinde yere çöktü ve gözyaşlarını özgür bıraktı.

“Ben Anna Covey değilim,” dedi gözyaşları içinde. “Ben Anna Covey değilim. Artık Anna'yım. Ben benim. Kim olduğumu biliyorum. Lütfen her şey normale dönsün. Lütfen her şey tekrar yoluna girsin.”

Yedinci Bölüm

3 Mart 2140

Peter benim bir köle olduğumu ve kendimi savunmam gerektiğini söylüyor. Beni öyle çok kızdırıyor ki! Ben bir köle değilim. İyi bir Artığım. Böyle olmayı ben seçmedim. Olaylar bu şekilde gelişmiş. Peter neden bu konuda kendimi kötü hissetmem için uğraşıyor, anlamıyorum.

Arkadaşım olduğunu söylüyor ama sonra beni üzüyor. Dışarı hakkında konuştuğunda ve orada olmanın nasıl olacağını hayal etmemi istediğinde âdeta soluksuz kalıyorum. Ama bunların hiç bir önemi yok; çünkü ben bir Artığım ve Dışarı benim yerim değil.

Eğer gerçekten arkadaşım olsaydı böyle aptalca ve korkunç laflar eder miydi?

Peter'ın bizim gibi korkak olmaması aslında çok tehlikeli. Onunla beraber olmak da tehlikeli. Çünkü bir sonraki an neler söyleyeceğini asla bilemiyorum ve ne söylerse söylesin bunları Bayan Pincent'in karşısında asla söyleyemeyeceğine eminim. Ama bazen hoş şeyler söylüyor ve bana güzel bakıyor. Bunlar bana tehlikeli değil, heyecan verici geliyor; ama belki ikisi de aynı şeydir. Yoksa bütün bunların nedeni aslında Kıymetli Mal değil de, sadece bir Artık olmam mı? Çok kaygılanıyorum; çünkü ne kadar

çabalasam ve elimden gelenin en iyisini yapsam da sonunda yine "gevşeyip", sevmemem gereken şeyleri seviyor, yapmamam gereken şeyleri yapıyorum. Şu anda bunları yazıyor olmamam gerekirdi. Bir günlük tutmamam gerekirdi. Belki de Peter'dan farkım yok. Belki de tehlikeli olan benim.

Büyük Depo'da erkeklerle kızlar birçok bakımdan farklılık gösteriyordu. Öncelikle yatakhaneleri ayrı katlardaydı. İkinci olarak ders programları farklıydı: Her gün derslerin en az yarısı sadece bir cinse yönelik oluyordu. Bu dersler, gelecekte çalışacakları işlerde sunmaları beklenen yetenekleri ve uzmanlığı esas alıyordu. Üçüncü olarak da, içinde bulundukları koşullara yaklaşımları ve yaşamlarını daha katlanılabilir kılmak, başarı şanslarını biraz olsun artırmak için başvurdukları yöntemler farklıydı.

Birkaç istisna dışında kızların hepsi, günlerini birbiriyle rekabet ederek geçiriyordu. Kimin en kıymetli olacağı ve gerçek değerini Doğa Ana'ya kanıtlayabileceği konusunda yarışıyorlardı. İlk bakışta kızların arasında bir samimiyet var gibi görünüyordu. Bazı çalınmış anlarda birbirlerine sırdaşlık edip Dışarı hakkında, yasaklanmış şeylerden bahsediyorlardı. Yasal biri olarak doğup güzel, yumuşacık bir halı gibi önünüzde uzanan, zevkler ve beklentilerle dolu bir yaşama sahip olmanın nasıl bir şey olabileceğini konuşuyorlardı. Ama gerçekten dost olduklarını söylemek güçtü. Merhamet, sempati ve empati, Artık kızların duyguları dünyalarında yeri olmayan niteliklerdi. Başkalarına merhamet veya sempati duymak, kendi kusurlarını ve kaderlerini ortaya çıkarmaktan başka işe yaramazdı. Bu yüzden, sürekli beraber olmalarına rağmen içgüdülerini ve sorularını her zaman kendilerine saklayıp, dinlenme ve eğlenceye ayırdıkları çalınmış anlarda bile sürekli birbirlerinin açıklarını bulmaya çalışarak tedbiri elden bırakmıyorlardı. Bütün işlerin başarıyla tamamlandığı ve

Anna'nın yatakhanesindeki kızların biraz boş zaman bulabildiği ender günlerde, uyumadan önce bir saat oyun oynuyorlardı; her zaman aynı oyunu... Yasal-Artık adını verdikleri oyunda, kızlardan biri oyun süresince "Yasal" rolünü üstleniyor, bir diğeri de onun Artığı oluyordu. "Yasal" kız, Artık'ından yerleri diliyle temizlemekten dışkı yemeye kadar her şeyi yapmasını istiyordu. Yasal rolünü üstlenen kız, oyunda Artık'ını aşağılamanın ve sustimal etmenin ne kadar yaratıcı ve zekice yollarını bulursa diğer kızlar, o kadar çok alkışlıyor ve gülüyordu. Işıkların söndürüleceği duyurulunca oyunun Artığı, işkencecisinin elinden kurtulabiliyordu.

Öte yandan erkekler, zihinlerini gelecekle çok fazla meşgul etmiyor, önlerinde uzanan kısa kölelik hayatını çok fazla düşünmek istemiyorlardı. Bunun yerine, hayal kırıklıkları ve huzursuzluklarıyla başa çıkabilmek için daha çok fiziksel etkinliklerle oyalanıyorlardı. Oyunlarının kuralları, kız Artıklarınakilere benzerdi. Teke tek bir oyundu ve diğer Artıklar izleyici olarak yer alıyordu. Ama erkeklerin oyununda, kurban ve zorba katı bir rotasyona göre seçilmiyordu. Genellikle aynı çocuk veya çocuklar, aynı zorbanın eline düşüyor ve eziyet çekiyordu. Diğer çocuklar, birine hükmetmenin verdiği güç duygusunu hayal ederek onları izliyor ve kurbanın yediği her darbeden keyif alıyordu. Oyun, izleyici konumundaki Artıklar kendilerini kontrol edemeyip buna dahil oluncaya kadar devam ediyordu. Zaten o zaman tam bir arbede çıkıyordu. Herkes kurbanı veya kendisinden daha güçsüz gördüğü birini tekmeliyordu. Bu, kısa süreliğine bile olsa, kendilerini yenilmez hissettiriyor, birer Artık olduklarını unutturuyordu. Vücutlarından akan kanlar, geçmişlerini, o anlarını, geleceklerini ve yatakhane dıındaki her şeyi anlamsız kılıyordu.

Bayan Pincet ve Eğitimciler bu oyunlardan haberdardı ama pek müdahale etmiyorlardı. Aslında, Anna bir keresinde Bayan Pincet'in güldüğüne ve bu oyunların işini kolaylaştırdığını söy-

lediğine tanık olmuştu. Kızlar, Yasal efendilerine itaat etmeyi öğreniyor; erkeklerse, zayıfı güçlüden ayırıyor, öfkelerini birbirlerinden çıkarıyorlardı. Böylece Yasallar asla bu öfkenin hedefi olmuyordu. Artık erkekler, genellikle iki veya üç kişilik gruplar halinde işe alınıyordu. İki güçlünün yanına bir güçsüz çocuk veriliyordu. Bu denge, çocuklar büyüyüp adam olana ve kavgaya etme, hükmetme ihtiyacıyla yanıp tutuşmayı bırakana dek böyle sürüyordu. Uzun yıllar önce Artık erkeklerin iştahını ve şiddet eğilimini bastırmak için hormonlarında oynamalar yapılmış ama güçlerinin ve kaba kuvvetlerinin azaldığı anlaşıncaya kadar çok geçmeden bundan vazgeçilmişti.

Anna artık yatakhanesindeki oyunlara katılmıyordu. Ne de olsa Kıdemliydi ve bu tür şeyler için çok büyümüştü. Ama oyunda “Yasal” rolünü üstlenen kişinin acımasız planları doğrultusunda bir Artık kızın yeni, denenmemiş işkencelere maruz kalmasına farklı bir açıdan bakmasının nedeni Kıdemli olması değildi. İşkenceciyi veya işkenceye maruz kalanı izlemeye katlanamamasındaki asıl neden, acı verme arzusunu yitirmeye başlamasıydı. Artık bir başkasının aşağılandığını izleyerek veya kendi eliyle bir başka Artığa işkence çektirerek bir rahatlama hissetmiyordu. Oyundaki acımasızlık ve hissizleşme ona keyif vermiyordu. Artık olarak seçilen kızın yeni, korkunç yöntemlerle cezalandırılırken attığı çığlıklar, eskiden sevinç ve rahatlama duymasına neden oluyordu; çünkü hayatında kendisini bekleyen eziyetlerin bundan daha kötü olamayacağını ve ona oyunda “Yasal” rolünü üstlenen kızın o gece kölesine çektiirdiği eziyetler kadar zarar veremeyeceğini düşünüyordu. Ama kısa bir süre önce, kendisini bekleyen hayatta karşılaşacağı tehlikelerin dayak veya aşağılanmadan ibaret olmadığını anlamıştı. Asıl sorun ne olduklarıydı, Anna’nın ne olduğuydu: Artık olmak. İstenmeyen olmak. Yük olmak. Doğduğuna pişman olmak. Hiçbir acı, hiçbir hissizleşme bunu değiştiremez, hatta biraz olsun hafifletemezdi.

Anna, o akşam Kızlar Banyosu 2'den döndüğünde oyunun Artık rolündeki Sheila'yla efendisi rolündeki Tania arasında bütün hararetiyle sürdüğünü gördü. Bu sahneyi görür görmez midesinde ani bir kasılma hissetti. Tania ondan bir yaş küçük, Sheila'dan da bir yaş büyüktü. Neredeyse doğduğu günden beri Büyük Depo'daydı. Koyu kahverengi saçları, daha da koyu gözleri olan, uzun boylu, yapılı bir kızdı. Sert bir rüzgâr estiğinde hemen uçuverecekmiş gibi görünen ufak ve ince yapılı Sheila'nın yanında dev gibi kalıyordu.

Sheila'nın saçları uçuk turuncuydu, narin ve mavimsi cildi ni kaplayan çilleri de aynı renkti. Bu kırılgan yapısı, ıslak mavi gözleriyle birleştğinde eziyetlere ve aşağılamalara kolayca hedef olmasına yol açıyordu. Çelik gibi sağlam azmi ve işkencecilerinin taleplerine kolay kolay razı olmaması, onu aşağılamayı daha da çekici hâle getiriyordu. Nereye giderse onu takip edip kavgalarına onu da bulaştırdığı için Anna, istemeyerek de olsa onu korumaya başlamıştı. Ama o zamana kadar Sheila, Büyük Depo'da her türlü eziyetin hedef noktası olmuştu.

Anna oyun oynayanların yanından geçerken gözlerini başka yöne çevirdi. Oyunu izlemesi için yapılan çağrılar duymazlıktan gelerek bunun onunla hiçbir ilgisinin olmadığına kendini inandırmaya çalıştı. Ama yatağına ulaştığında yatakhane diğer ucundan gelen çığlıklar ve alaylar daha da yükselince ister istemez dönüp baktı. Kaşları çatıldı. Sheila'nın, her zaman olduğu gibi Tania'nın ayağı ensesine basılı halde yerde yatmadığını ya da aşağılayıcı bir görevi yerine getirmediğini görünce şaşırdı. Sadece gözünde yaşlarla Tania'nın yatağının yanında durmuş, var gücüyle başını iki yana sallıyordu.

Anna başını çevirdi ama izleyen Artıkların sesleri kulakları sağır edici bir boyuta ulaşınca tekrar o tarafa baktı. Sheila, hâlâ

Tania'nın önünde duruyordu. Yanaklarında az önce yediği birkaç tokadın bıraktığı kızarıklıklar vardı. Bunlardan başka hiçbir fiziksel hasar görülüyordu.

Dudaklarını ısırarak Artıkların arasına geri döndü. Tania, Sheila'nın yanında dikilmiş gözlerini onun gözlerinden ayırmıyor, alçak sesle sürekli aynı şeyi tekrarlıyordu:

“Söyle! Söyle! Söyle!”

Bu arada Sheila küçük ellerini sımsıkı sıkıyor, başını iki yana sallıyordu.

Anna, onları birkaç saniye izledikten sonra, “Yatma zamanı,” dedi. “Oyuna bir son verebilirsiniz.”

Artıklardan birkaçı, gözlerinde garip bakışlarla ona döndü ve Tania gözlerini Sheila'dan ayırmaksızın başını salladı. “Henüz ona söylediğim şeyi yapmadı. Yapana kadar oyun bitmez.”

Anna gözlerini Sheila'ya çevirdi. “Hadi Sheila,” diye zorladı. “Sana söyleneni yap da hepimiz yataklarımıza gidelim.”

“Hayır, yapmayacağım.”

Sheila'nın sesi yumuşak ve sakın ama aynı zamanda kararlıydı. Anna köşeye sıkıştığını hissetti. Oyunda hayır deme hakkınız yoktu. Kural buydu. Yasal olanın her söylediğini yapmak gerekirdi. Oyunun amacı buydu. O ana kadar hiç kimse hayır dememişti. Sheila niye bu kadar inat ediyordu ki?

“Sheila, bu bir oyun. Sana söylenenleri yapmak zorundasın,” dedi.

Diğer Artıklar önlerindeki sahneyi dikkatle izlerken Anna ortamdaki elektriği hissedebiliyordu.

“Yapamam,” dedi Sheila tek kelimeyle. “Yapamam.”

Anna, Tania'ya döndü. “Ondan ne yapmasını istedin?” diye sordu. “Yataktan çıkmasını veya Bayan Pincet'a bir şeyler söylemesini istediysen buna hakkın olmadığını biliyorsun.”

Tania buz gibi bir ifadeyle gülümsedi. “Ondan bir şey söylemesini istedim, hepsi bu. İsteğimi yerine getirmeyeceğini söylüyor. Yerine getirene kadar oyun bitmez, anlaşıldı mı?”

“Bir şey söylemesini mi?” diye sordu Anna emin olmayarak. “Hepsi bu mu?” Tekrar Sheila’ya baktı. “Sheila, hadi ama. Neyse şu, söyle de oyun bitsin.”

Sheila kararlılıkla başını salladı. Yüzü öfkeden veya korkudan, Anna hangisi olduğuna karar veremiyordu, bembeyaz kesilmişti.

“Ne söylemesini istedin?” diye sordu Tania’ya.

“Annesinden ve babasından nefret ettiğini, onların adı birer suçlu olduğunu ve ölmeyi hak ettiklerini söylemesini istedim,” diye yanıt verdi yaptığı işle övünerek.

Sheila, alçak sesle, “Bunları asla söylemem. Bana ne yaparsa yapsın umurumda değil, asla söylemeyeceğim,” dedi.

“Söylemek zorundasın,” dedi Tania öfkeyle. “Senin efendim. Sana söylediklerimi yapmak zorundasın. Yoksa hepimiz seni döveriz. Yine de söylemezsen Bayan Pincen’ta senin yerini bilmediğini söyleyeceğim.”

Anna, Tania’nın karşısında cesurca duran Sheila’ya, kaskatı kesilmiş minik sırtına ve tuzlu gözyaşlarının ağırlaştırdığı kirpiklerine bakarken Peter’ı hatırladı. Söyledikleri kafasının içinde yankılanıyordu: “Annenle baban seni seviyor Anna Covey. Seni seviyorlar.”

Sonra kendi toparladı. “Sheila, söylemek zorundasın,” dedi yavan bir biçimde. “Sonuçta bu doğru.”

Sheila’nın gözleri kısıldı. Başını daha da şiddetli salladı. “Bu doğru değil,” dedi alçak sesle. “Asla söylemeyeceğim.”

Tania’nın yüzü kızarıyordu. “Benim söylediklerime boyun eğmek zorunda. Ben onun efendisiyim. Ona ne desem yapmak zorunda,” dedi hırçın bir tavırla.

Sheila, birdenbire, “Sen benim efendim değilsin,” dedi. “Hiç kimse benim efendim olamaz. Ben bir Artık değilim. Annemle habam beni seviyor. Ben Yasalım ve sizden nefret ediyorum. Hepinizden nefret ediyorum.”

Ağzı bir karış açık kalan Tania, gözlerini ona dikti. Sonra elini geri çekip hız alarak Sheila’nın yüzüne sert bir tokat patlattı ve sonra onu yere itip teklemeye başladı.

“Efendinle böyle konuşamazsın,” diye haykırdı. “Saygı göstermeyi öğreneceksin. Sen bir Artıksın Sheila. Duyuyor musun? Sen bir pisliksin. Benimle aynı havayı solumayı hak etmiyorsun. Benimle aynı odada bulunmayı hak etmiyorsun. Sen bir pisliksin Sheila. Beş para etmezsin.” Etrafına bakındı, gözlerinde şimşekler çakıyordu. “Hepiniz öylesiniz,” dedi öfkeyle. “Hepiniz pisliksiniz. Hepiniz.”

Tam o sırada Artık Charlotte ileri atıldı. Anna’nın yanındaki yatakta yatan, Bekleyen Charlotte; kısa ve tıknaz biriydi.

Charlotte, kollarını kavuşturup Tania’ya tehditkâr gözlerle bakarken, “Pislik olan biri varsa o da sensin,” dedi. “Daha doğru düzgün yemek yapmayı bile beceremiyorsun. Pisliğin tekisin. Hiçbir işe yaramazsın. Hiç kimse seni işe almak istemeyecek. Başka hiçbir işe yaramayacağın için seni bir köşeye fırlatıp atacaklar.”

Tania, boyunu göstermek istercesine diklendi ve gözlerini Sheila’dan ayırarak Charlotte’a ters ters baktı. “Yemek yapabiliyorum,” dedi. “Ayrıca senden daha iyi dikiş dikebiliyorum. Hiç kimse *seni* işe almak istemeyecek çünkü çok çirkinsin. O güzel evlerde sana yer yok. Hiç kimse bütün gün boyunca senin yüzünü görmek istemez. Terbiyeyi öğrensen ve kendini görünmez yap-san bile sonuç değişmez. Sen hep çirkin kalacaksın.”

Anna gözlerini yere çevirip Tania’nın hemen dibinde acıdan kıvranmakta olan Sheila’ya baktı. Her şeye rağmen yüzünde

hâlâ bir meydan okuma vardı. Charlotte da bir adım geri atmadı. Tam aksine Tania'ya doğru atıldı ve onu saçlarından çekerek yere devirdi.

Tania'nın yüzüne tokatlar indirirken, "Sen... Faydasız... küçük... Artık," dedi tükürükler saçarak. Tania onun elinden kurtulmaya çalıştı ve sonunda Charlotte'a bir tekme indirmeyi başardı. Yere düşen Charlotte, acı içinde ağlamaya başladı, Ama Tania ayağa kalkmaya fırsat bulamadan Sheila yetişti ve onun üzerine atıldı. Küçük yumruklarıyla Tania'yı yumruklamaya başladı.

Anna, "Kesin artık," diye bağırdı sertçe, "Oyun sona erdi. Yatma zamanı."

Anna'nın gözlerinin içine bakarak, "Yatmak istemiyorum. Canım istemiyor." dedi Charlotte.

Anna, gözlerini kısarak, "Artık Charlotte, yerini bil," diye hırladı. "Yatma zamanı geldi diyorsam gelmiştir. Söyleneni yap."

Tania, Sheila'yı iterek ayağa kalktı. Meydan okuyan bir ses tonuyla, "Yapmazsak ne olur?" diye sordu. "Ne olur?"

"Cezalandırılırsın," diye yanıt verdi Anna öfkeyle, "Ben Kıdemliyim."

Tania, "Ben Kıdemliyim," diyerek Anna'nın taklidini yaptı. Artıklardan birkaçı güldü. "Kıdemlilerin de yerini öğrenmesi gerek," dedi diklenerek ve destek bulmak için diğer Artıklara baktı. "Belki de oyunu oynama sırası sana gelmiştir Anna. Belki de bu kadar kibirli ve kudretli görünmeye bir son vermenin ve kim olduğunu hatırlamanın zamanı gelmiştir. Kimsin sen. Hepimiz gibi bir Artıksın."

Anna dikkatle ona baktı. "Artık olduğumu biliyorum," dedi öfkeyle. "Ben Yerimi Biliyorum. Bana kalırsa yerini bilmeyen sensin."

“Öyle mi?” dedi Tania, gözleri alev alevdi. “Belki de haklısın. Belki de Benim Yerim bu yatakhane değil. Belki de Benim Yerim başka bir yatakhane, koridor veya Dışarı. Belki de Benim Yerim tamamen farklı bir yer. Ne olmuş yani?”

Bir an Anna’ya dikkatle baktı, sonra başını geriye attı ve kapıya yöneldi. Kapıyı açarken eliyle diğer Artıklar da kendisine katılmaya çağırdı. Charlotte ihtiyatlı bir biçimde onu izledi ve Anna, Sheila’yı geriye doğru çekti.

“Sen burada kalıyorsun,” diye emretti. “Sakın kıpırdayayım deme.”

Olup bitenleri görmek için yavaşça koridora ilerledi. Tania’yla Charlotte koridor boyunca koşuyor, yatakhanelerin kapılarını çalarak, “Yerinizi bilin Artıklar, yerinizi bilin!” diye bağıırıyordu. Bir iki kapı açıldı ve sinirli görünen Artık kızlar başlarını dışarı uzattı. Charlotte’la Tania çok geçmeden onları da koridora sürükledi.

Anna onların dikkatini çekmek için kendi yatakhanesinin kapısını çarparak kapattı.

“İçeri gelin,” diye bağırdı. “Hepiniz yataklarınıza gidiyorsunuz. Hemen.”

Tania ona bakıp güldü. “Yoksa ne olur Artık Anna? Bizi ispiyonlar mısın? Bayan Pincent’a mı koşarsın?”

Anna, “Yoksa sizi kendi ellerimle döverim,” dedi öfkeyle. “Sen bir Artıksın Tania. Bir Artık gibi davranmak zorundasın. Kurallara uymalı ve sana söylenenleri yapmalısın. Senin var olmaya hakkın yok Artık Tania. Gerektiği gibi davranmazsan...”

“Gerektiği gibi davranmazsam ne olurmuş?” diye sözünü kes ti Tania. Gözlerinde vahşi bir bakış vardı ve neşeden başı dönmüş gibi görünüyordu.

“Tecrit’e gönderilirsin.”

“Üstüne bir de dayak yersin,” diye tamamladı Bayan Pincet. Birdenbire ortaya çıkınca bütün koridor sessizliğe bürünmüştü. Tania’nın yüzü bembeyaz kesildi.

Yüzünde belirsiz bir ifadeyle Anna’ya doğru yürürken Bayan Pincet, “Anna, Tania’yı kendi ellerinle döveceğini söylediğini duydum. Çok memnun olurum,” dedi.

Anna, ne yapacağını bilmez halde Bayan Pincet’a baktı. Daha önce bir Artığı dövmesi hiç istenmemişti. Artıkların, oyunun kuralları dışında, hiç kimseye el kaldırmasına izin yoktu.

“Hemen,” diye üsteledi Bayan Pincet. “Kendini kuralların üstünde gören, dilediğini yapabileceğini düşünen ve Doğa Ana’yla insanlığın onları hayatta tutmak için uzattığı cömert ele hürmet etmeyen bir Artık’ın başına ne geleceğini herkes görsün.”

Anna, kendisine meydan okuyan gözlerle bakan Tania’ya doğru tereddüt içinde yürüdü.

Bayan Pincet, ona doğru yürüyerek, “Vur ona,” diye emretti. “Günahlarının bedelini ödesin. Hatalarından ders çıkarmasını ve bir Artık olmanın ne anlama geldiğini öğrenmesini sağla. İstenmediğini, bir yük olduğunu görsün. Bu koridorlarda attığı her adımın, insanlıktan çaldığı adımlar olduğunu öğrensin. Kıymetsiz olduğunu, ölürse bunu hiç kimsenin umursamayacağını, hatta dünyanın, bir yükten kurtulacağı için onsuz daha iyi olacağını anlamasını sağla Anna.”

Bayan Pincet’in sesi alçak ve tehditkârdı. Anna tir tir titrediğini hissetti. Tania, bunları anlamak zorunda, dedi kendi kendine, Tania, kendi iyiliği için bunları öğrenmek zorunda. Hepimizin iyiliği için.

Yavaşça elini geri çekerek Tania’nın yüzüne bir tokat salladı. Tania bir an ona baktı, sonra gözleri Bayan Pincet’a çevrildi ve tekrar Anna’yı bulunca gülümsedi. Bu, kin ve aşağılama dolu, alaycı bir gülüştü.

Anna birkaç saniye onu izledi ve elini tekrar geri çekti. Sinir ve öfkeyle dolup taşıyordu, tekrar hızla vurup hincını çıkarmak istedi, ama nedense bunu yapamadı. Tania'ya yerini öğretmeyi ne kadar çok isterse istesin ona vuramıyordu. Bunu fark ettiğinde, özellikle de Tania'nın yüzünde yeni bir gülümseme yayılma-ya başladığında, korkuya kapıldı.

“Vur bana,” diye tısladı Tania. “Devam et. Yoksa düşündüğün kadar sert değil misin Artık Anna?”

Anna gözlerini ona dikti, ama hâlâ kıpırdamıyordu.

Sonunda Bayan Pincent, “Teşekkür ederim Anna,” dedi. “Artık Tania gecenin geri kalanını Tecrit’te geçirecek. Artık Charlotte da... Elbette, ofisimde biraz zaman geçirdikten sonra. Ceza olarak yarın sabah hiçbirinize kahvaltı yok ve bu hafta boyunca her gece ek işleriniz olacak.”

Tania'nın gözlerindeki küstah bakışın yerini birdenbire korku almıştı. Anna, onun Charlotte’la birlikte götürülmesini ve koridorun hızla boşalmasını sessizce izledi.

Yatakhanesine dönerken bir robot gibi ezbere, “Gidin ve dişlerinizi fırçalayın. Sonra ışıkları söndüreceğim,” dedi. Kendisini neden rahatsız hissettiğini ve Tania'yı neden cezalandıramadığını anlamaya çalışıyordu. Bayan Pincent'dan birçok defa duymuş olduğu sözleri tekrarlayarak, “Artıkların dişleri sağlıklı olmalı,” diye devam etti. “Hiç kimse bir Artık'ın diş doktoru masraflarını ödemeyecektir.”

Sonra yavaşça yürüdü ve yatağında dizlerini göğsüne doğru bastırmış halde oturan Sheila'ya baktı. “Git ve dişlerini fırçala Artık Sheila,” dedi ifadesiz bir biçimde. Sonra çevresindekilere göz gezdirdi. “Ben izin verinceye kadar artık oyun yok. Anlaşıldı mı? Burada hepimiz Artığız ve belki de birkaç hafta boyunca bunu hatırlamamız gerekiyor.”

Artıklar, omuz silkip başlarını sallayarak dişlerini fırçalamak için tek sıra hâlinde banyoya ilerledi. Anna onları izledi. Çok geçmeden Sheila, Anna'nın kullandığı lavabonun yanında belirdi.

“Anna, bildiğin gibi ben Artık değilim,” diye fısıldadı. Sesi güç bela duyuluyordu, konuşurken acıdan yüzünü buruşturuyordu. “Günün birinde bunu kabul edecekler ve özgür kalacağım. Özgürlüğüme kavuştuğumda Artık Tania'yı hizmetkârım olarak alacağım ve her gün cezalandıracağım. Seni de hizmetkârım olarak alacağım. Ama hiç cezalandırmayacağım. Elbette, cezalandırılmayı hak etmediğin sürece.”

Gözleri önündeki bir noktaya sabitlendi. Fırçasını aldı ve dişlerini fırçalamaya başladı.

Sekizinci Bölüm

Ertesi gün, Tania'yla Charlotte sabah eğitimi başlamak üzereyken Tecrit'ten döndü. İkisi de arkadaşlarına hiçbir şey söylemedi. Yanaklarındaki ve ellerindeki kızarıklıklar her şeyi anlatıyordu. Anna, vücutlarında da iş tulumlarının gizlediği başka izler olduğunu tahmin edebiliyordu. Gözlerinin çevresindeki koyu gölgeler ve gözkapaklarını açık tutmakta zorlanmaları, uykusuz bir gece geçirdiklerini ele veriyordu.

Anna, gecenin yorgunluğunu üzerinden atamamıştı, üstelik kahvaltı yapamadıkları için de çok açtı. Yine de, Peter'ın sınıfta olmadığını fark etmemesi mümkün değildi, ama bunu pek umursamadı. Birçok bakımdan kendisini rahatlamış hissediyordu. Peter, annesiyle babası hakkında yalanlar uydurarak onu sinirlendiriyordu, hem de düşündüğünde fazla. Onun da uygunsuz bir davranışı nedeniyle geceyi Tecrit'te geçirdiğini duysa şaşırmasdı; aslında Charlotte'la Tania'nın yanında sınıfa gireceğini sanmıştı.

Ama Peter ortalıklarda yoktu. Kapı hiç çalmadı ve derste bir son dakika kesintisi yaşanmadı.

Herkes Tania'yla Charlotte'un geldiğini fark ettikten sonra, önceki gece oynadıkları oyunun öyküsü sınıfta çabucak yayıldı. Ama Artıklar çok geçmeden Peter'ın yokluğu hakkında fısıldaşmaya başladı. Birbirlerini dürterek Peter'ın genellikle oturduğu,

Anna'nın yanındaki boş sıraya anlamlı anlamlı bakıyorlardı. Anna, onların dedikodularına katılmadığı için kendiyle gurur duyuyordu. Azimle ileri doğru bakıyor, guruldayan karnını duymazlıktan gelmeye çalışıp dikkatle Bayan Dawson'ın açıklamalarını dinliyordu. Bayan Dawson, Artıkların sürekli hazır bulunma ama varlığını hiç hissettirmeme yeteneğini, yani Görünmezliği, iyice öğrenmesi gerektiğini anlatıyordu. Aslında belki de Peter'in burada olmaması iyi bir şeydir, diye düşündü Anna. Bayan Dawson'ın yüzünde katı bir ifade vardı. Peter bu derste her seferinde bir sorun çıkarmayı başarmış, cezaya veya başka bir dayatmaya maruz kalmadan dersi bitirdiği olmamıştı.

Bayan Pincet ufak tefek biriyken, neredeyse bir seksene varan boyuyla ve hareket ettiğinde sallanan fazla kilolarıyla Bayan Dawson, iri kıyım bir kadındı. Bayan Pincet'in gibi bir tokayla tutturulmuş olmasına karşın saçları sık sık yüzüne düşüyordu ve bu yüzden Bayan Dawson onları sürekli geriye atmak zorunda kalıyordu.

Anna, Bayan Dawson'ı seviyordu, onun dersinde başarılı olmayı kafasına koymuştu. Terbiye dersi Artıklar için çok önemliydi. Bayan Pincet, Yasalların bunu, ister erkek, ister kız olsun bir Artıktaki en önemli yeteneklerden biri olarak gördüğünü söylüyordu.

"Sanki hiç yokmuşsunuz gibi hareket etmelisiniz. Günlük işlerinizi arka planda, hissettirmeden yapmalısınız; ancak size gerek duyulduğunda, anında orada olmalısınız. Bu önemli bir yetenektir ve sadece uygulanarak öğrenilir..." dedi Bayan Dawson net bir ifadeyle.

Anna başını ciddi bir edayla salladı ve kendisini Bayan Sharpe'in evinde hayal etti. Kusursuz bir Artık ve gerçek bir Kıymetli Mal olarak, çağırıldığında gölgelerin içinden çıktığını ve kendisine gerek duyulmadığında aynı gölgelerin içinde kaybolduğunu düşündü.

“Varlığınızı hissettirmemeyi nasıl başarabilirsiniz? Sen söyle bakalım Tania.”

Anna, kararlılıkla önüne bakmakta olan Tania’ya doğru başını çevirdi.

Tania, hafifçe titreyen sesiyle, “Başımızı hiç kaldırmadan, sürekli yere bakarak,” dedi. Geçen geceki meydan okuyan tavrından geriye pek bir şey kalmamıştı.

“Başka?” diye sordu Bayan Dawson.

Tania, sakın sakın, “Konuşmayarak veya fikirlerimizi söylemeyerek,” diye devam etti. “Düşünmeyerek, okumayarak veya dikkatimizi dağıtacak hiçbir şeyle uğraşmayarak.”

Tania’ya dalgın bir biçimde bakarak, “Doğru,” dedi Bayan Dawson. “Peki ya sen Charlotte. Senin ekleyebileceğin bir şey var mı?”

Savaştan çıkmış gibi görünen, bir gözü mor Charlotte, dudaklarını ısırdı. “Yasal efendilerimizin gereksinimlerini önceden tahmin ederek,” dedi duraksayarak. “Sürekli bizden neler isteyebileceklerini düşünerek...”

Bayan Dawson başını salladı. “Doğru, Charlotte. Yasalların neler isteyebileceğini sürekli tahmin etmelisiniz. Peki kendi adına sen ne gibi şeyler istersin Charlotte? Bize kendi isteklerinden bahset.”

Charlotte yere baktı. “Biz Artıgız,” dedi ifadesizce. “Hiçbir şey isteyemeyiz. Arzu duymaya hakkımız yok. Biz hizmet etmek için buradayız.”

Bayan Dawson, beklendiği gibi, “Güzel,” dedi. “Şimdi bunu uygulayalım. Sırayla önümden geçmenizi istiyorum. Sessiz bir biçimde. Hiçbir şey duymamalıyım. Anna, sen başla.”

Artıklar sınıfın bir köşesinde toplandı. Anna mümkün olduğunca sessiz, âdeta yerde süzülerek ilerledi. Onu, Sheila ve Tania takip etti. Bayan Dawson, başını sallayarak hepsini onayladı.

Sıra Artık Harry'ye gelmişti. Odaklanmaya çalışarak kaşlarını çattı ve sınıfı bir uçtan diğer uca adımladı. Harry kıvrıkcık saçlı, büyük ayaklı, uzun boylu bir çocuktuk; neredeyse bir deri bir kemikti. Büyük Depo'ya Anna'yla aynı yıl gelmişti. Ama daha büyük yaşta getirilen Artıklardan pek bir farkı yoktu. Sessiz sedasız biriydi ve çoğu zaman dikkati dağınıktı. Anna'nın aklına gelebilecek her konuda başarısızdı.

Bayan Dawson, "Seni duyabiliyorum," diyerek onu tersledi. "Dön ve tekrar yürü."

Harry hafifçe kızarak sınıfın diğer ucuna döndü ve tekrar başladı. Ses çıkarmalarını engellemeye çalışırken gözlerini büyük ayaklarından bir an olsun ayıramıyordu.

Daha iki adım atmıştı ki Bayan Dawson, "Hayır!" diye bağırdı. "Beceriksiz. Tekrar başla."

Harry bir kez daha denedi, yeniden yürümeye çalışırken alnından terler boşanıyordu. Bu defa ayak uçlarına basarak yürümeye çalıştı, yolun tam yarısına geldiğinde gergin bir biçimde Bayan Dawson'a doğru baktı. Bayan Dawson, sanki bir şeyler söyleyecekmiş gibi ağzını açtı. Yeni bir eleştiri beklentisi içinde gözlerini fal taşı gibi açan Harry, sonunda dengesini kaybetti, düşerken bir sıraya tutunmaya çalıştı ama sırayla birlikte yeri boyladı.

Bayan Dawson oturduğu yerden kalktı ve "Ayağa kalk!" diye gürledi. "Ayağa kalk beş para etmez Artık!"

Harry defalarca özür dileyerek ayağa kalktı ama Bayan Dawson onu duymuyordu bile. Harry'nin ellerini öne doğru çekti ve bir sandalyenin üzerine getirdi. Sonra da sürekli beraberinde taşıdığı değneği çıkarıp onun parmaklarına indirirken, "Sakar!" diye bağırdı. "Sakar olmamayı öğreneceksin. Şimdi, tekrar dene."

Harry'nin yüzü acıdan ve sarsıntıdan bembeyaz kesilmişti. Sıralarını bekleyen diğer Artıkların yanına döndü. Parmaklarından biri kırılmış gibi görünüyordu. Sınıfı üçüncü defa bir uçtan

diğer uca geçmeye çalışırken yolunu şaşırmış gibiydi. Daha yolun dörtte birini yürümemişken tekrar düştü. Kaçınılmaz cezayı beklerken bütün vücudu korkudan tir tir titriyordu.

Bayan Dawson ona tiksintiyle baktı. “Bu akşam yemek yemeyeceksin ve gece boyunca bu sınıfta yürüme çalışması yapacaksın,” dedi. “Kahvaltıdan önce sessizce yürümeyi başaramazsan yarın da hiç yemek yemeyeceksin ve gerektiği gibi yürüyebilinceye kadar geceyi yine çalışarak geçireceksin. Anladın mı?”

Harry başını salladı ve sendeleyerek Sheila ile Tania’nın durduğu yere doğru ilerledi. Elindeki kanamayı durdurmaya çalışırken gözünü yerden hiç ayırmıyordu. Sıra, Artık Charlie’deydi.

Charlie, biraz sonra sınıfın bir ucundan diğer ucuna başarıyla geçince Harry’e, “Artık Peter burada olmadığı için seninle uğraşılıyor,” diye fısıldadı. Sonra da anlamlı bir biçimde Anna’ya baktı: “Peter bunun bedelini ödeyecek.”

Anna, onunla göz göze geldi ve başını çevirdi. Umurunda değildi. Tek istediği, Kıymetli Mal olmaktı. Başka hiçbir şeyi kafasına takmamakta kararlıydı. Dudakları belli belirsiz titrese, birdenbire korku ve belirsizlik hissine kapılsa ve kendini düşüymüş gibi hissetse bile sonunda hepsinin geçeceğinden çok emindi. Büyük Depo’da hayat normal seyrinde ilerleyecekti. Bayan Pincent bunun icabına bakardı.

Günün geri kalanında Anna, kendisini derslere ve günlük işlere verdi. Bayan Pincent görse onunla gurur duyardı. Yatakhaneğinde yerleri, sonra da fazladan dış koridoru parlattı. Akşam yemeğinin hazırlanmasına yardım etmek için erkenden Ana Yemekhane’ye gitti, hazırlaması için eline et verildiğinde bile gözlerini devirmedi. Bu, mutfaktaki bıçaklar kör olduğu için daha da güç hâle gelen, aşağılayıcı bir işti. Artıklara haftada bir kez et yemeği veriliyordu. Yemekte Yasalların alışverişi yaptığı

büyük bir marketten arta kalan parçalar kullanılıyordu. Lastik kıvamında, kıkırdakla dolu bu etlere kolay kolay bıçak işlemiyordu. Bir Kıdemli olarak et hazırlama işini kendisinden daha küçük bir Artığa devretme hakkına pekâlâ sahipti. Ama, her şeye rağmen, kemikleri ayıklama ve parçalama işini özenle gerçekleştirdi ve bütün bu süre boyunca görünmez olmaya, başını hiç kaldırmamaya ve fazla ses çıkarmamaya çalıştı. Çalışırken Akşam Andını tekrarlayarak kendini elindeki işe verdi.

*Borcumu ödeyeceğime, hizmet edeceğime
Ve Yasallara faydalı olmak için kendimi eğiteceğime ant
içerim.*

*Artık olmanın utancını taşıyacağıma
Ve Doğa'ya olan borcumu ödeyeceğime ant içerim.
Dinleyeceğime, konuşmayacağıma
Ve dirençsiz olduğumda kendimi toparlayacağıma ant
içerim.*

*Çalışacağıma ve her şeyden önce
Devlete gerektiği gibi hizmet edeceğime ant içerim.*

Akşam Andı her gece yatmadan önce söylenirdi. Bu, Bayan Pincen'te göre, Artıklara hayattaki Yerlerini hatırlatıyordu. Artıkların gerçekten de hiçbir amacı olamazdı. Var olmalarını haklı gösterebilecek bir neden bulunamazdı. Akşam Andı, aslında geldikleri yere gerisin geri fırlatılmaları gerekirken onlarla ilgilenen Devlet'e ve Doğa Ana'ya olan borçlarını ödemeleri gerektiğini ve hayatlarını nasıl algılamaları gerektiğini anlatıyordu.

Anna bunun nasıl olacağını ve gerisin geri nereye yollanacaklarını hiçbir zaman anlayamamıştı. Ama Bayan Pincen bunu kendisine göstermeye kalkar diye sormaya cesaret edememişti.

Kaşlarını çattı ve hazırladığı etleri büyük bir tekneye koymak için doğruldu.

Tam o sırada arkasından birinin yaklaştığını hissetti ve hemen döndü. Sadece bir adım uzaktaki Artık Charlie'yle yüz yüze geldi. Artık Charlie de bir Kıdemliydi ama Anna'nın hâkimiyeti, onun katılığından, kurallara inancından ve Bayan Pincent'a olan bilinen yakınlığından kaynaklanırken Charlie'nin hâkimiyeti, esasen cüssesinden kaynaklanıyordu. On beş yaşındaydı, yaşına göre pek uzun sayılmazdı ama boydaki eksikliğini iri cüssesiyle kapatıyordu. Bu kısmen kendi doğal kas yapısından kısmen de masasındaki diğer çocukların yemeklerine el koymayı âdet edinmesindendi. Yemeklerini vermezlerse daha beter bir durumla karşılaşacaklarını bildikleri için herkes, açlığı ve karın ağrısını göze alarak ekmeginden veya et suyundan gönüllü olarak vazgeçiyordu. Charlie bir çocuğa altına işetinceye kadar işkence edebilir; Tecrit'in bile yanında hiç kalacağı korkunç cezalar çektirebilirdi.

O gün, yüzü gözü şişmişti. Anna, bunu Terbiye dersinde fark etmiş, ama üstünde durmamıştı. Cezalar, kavgalar ve oyunlardan kaynaklanan, çürük ve kesikler Artıkların vücudundan hiç eksik olmazdı. Hiç kimse birbirine yanağın niye kırmızı veya elin neden bandajlı diye sormazdı. Yara çok ağır olmadıkça, tedaviye de başvurulmazdı. Sadece çok nadir durumlarda doktor gönderilirdi. Anna, Büyük Depo'da bu olaya sadece iki defa tanık olmuştu. İlkinde, oyun sırasında bir Artık'ın bacağı birçok yerinden kırıldığında, ikincisinde de yeni bir Artık'ın ateşi yükseldiğinde doktor çağırılmıştı. Hastalıklar, Artıklar için korku kaynağı olmayı sürdürüyordu. Uzun Ömürlülük ilaçları kullanmadıkları için, pek çok virüse ve hastalığa yakalanabiliyorlardı, ama çok azı durum iyice ciddileşmeden önce rahatsızlıklarını kabul ediyordu. Bayan Pincent, hastalığın bir zayıflık göstergesi olduğunu

birçok defa açıkça dile getirmişti. Hastalıklar, Doğa Ana'nın hiçbir zaman Faydalı olamayacağını düşündüğünü ve "sizi erkenden ayıklamak" istediğini gösteriyordu.

Yeni Artık'ın başına da bu gelmişti: Ateşinin çıktığı söylenmiş, sonra ölmüştü. Birkaç hafta sonra Bayan Pincen, bunun kötü genlerden kaynaklandığını söylemişti. "Böylesi daha iyi"ydi.

Anna, bir anlığına Charlie'ye baktı. Dudağı kanlıydı ve sol gözü güçlkle görülebiliyordu. Gözüne aldığı darbe nedeniyle yanağı da şişmişti. Anna, tedirgin oldu. Charlie'nin yaralandığında daha da tehditkâr görünmesi çok garip, diye düşündü.

Anna gözlerini kısmış ona bakarken Charlie, "Etin tadı kötü çıkarsa kimi suçlayabileceğimi biliyorum," dedi küçümser bir ifadeyle.

Anna, onu gördüğü için sinmediğini göstermeye çalışarak, "Ne istiyorsun Artık Charlie? Mutfakta olmamalısın," dedi.

Tekneye döndü ve etleri boşaltmaya devam etti. Ama onun gözlerini hemen ensesinde hissediyor ve çok rahatsız oluyordu.

"Küçük arkadaşın," dedi alçak sesle. "Nerede?"

Anna kaşlarını çatı ve sakin olmaya çalışarak, "Ne dediğini anlamıyorum," dedi. "Benim arkadaşım falan yok Charlie."

Charlie ona daha da yaklaştı. Anna onun solugunu ensesinde hissedebiliyordu.

"Artık Peter," dedi soğuk bir biçimde. "Nerede o?"

Anna işini bıraktı. Charlie, Peter'in yatakhaneindeydi. Peter'in nerede olduğunu ondan başka kim bilebilirdi? Yavaşça geri döndü. "Neden Peter'in nerede olduğunu bilmek istiyorsun?" diye sordu.

Charlie sırtıttı. "Biliyordum. Sana geldi, değil mi?" Yavaşça başını salladı. "O Artık'ın bir bela olduğunu biliyorsun, değil mi? Her şeyi fazlasıyla hak ettiğini biliyorsun. Elbette sen de..."

Anna elindeki bıçağı sıkıca kavradı. Korkmadığını göstermek için Charlie'nin gözlerinin içine bakmaya çalışarak, "Dediklerinden hiçbir şey anlamıyorum," dedi net bir biçimde. Hiçbir şey yapamaz, dedi kendi kendine. Anna bir Kıdemliydi; kimsenin zorbalık yapabileceği, zayıf bir Artık değil.

Charlie omuz silkti. "Sana geldiyse bile bu hiçbir şey değiş-tirmez. Cezasını çekecek. Saygı göstermeyi öğrenmeli. Bayan Pincen'ti anlar, biliyorsun. Peter'ın sadece hak ettiğini aldığını bilir. Onunla konuşmanın hiçbir faydası olmaz. En sevdiği Artık'ın sen olduğunu düşünüyorsun, ama değilsin Anna. Sana sadece acıyor."

Duyduğu öfkeden dolayı Anna'nın midesi kasılıyordu. "Bana kimsenin acıdığı falan yok Artık Charlie," diye hırladı.

Charlie sırtıttı ve Anna'ya doğru eğildi. "Sana herkes acıyor Artık Anna. Özellikle de Peter," dedi. Sesinde gözdağı veren bir tını vardı. "Seni neden korumaya çalışıyor sanıyorsun? Acınacak hâlde olduğunu düşündüğü için."

Anna fal taşı gibi açılmış gözleriyle ona dik dik baktı. "Beni korumak mı?" diye sordu kararsızca. "Söylediklerinden hiçbir şey anlamıyorum."

Charlie, iş tulumunu açarak göğsünü bir uçtan diğer uca kaplayan, büyük, yeşilimsi siyah çürüğü gösterdi. "İşte bundan söz ediyorum," diye hırladı. "O bir manyak. Bunu sırf acılarına son vermek için yapabilecekleri en iyi şeyin seni öldürmeleri olduğunu söyledim diye yaptı. Ben de tam olarak bunu kastetmiştim."

Anna, Charlie'nin soluğunu alnında hissediyordu ve ürkmediğini kanıtlamak istercesine çenesini öne çıkardı.

"Hangi deliğe girmiş olursa olsun onu bulacağım," diye devam etti Charlie, tehdit eden bir ses tonuyla. "Kafasına tekneyi yapıştırmıştım çünkü fazlasıyla hak etmişti. Bunu tekrar yapacağım. Gerekirse onu öldüreceğim. Bayan Pincen'in umurunda

bile olmaz. Bir kazaymış gibi görünmesine özen göstereceğim. Bunu kendine dert etme.”

Anna bir şeyler söylemeye fırsat bulamadan Charlie dönüp gitti. Onun hemen ardından Anna’nın çalışmasını kontrol etmek için bir Hizmetli geldi.

Teknenin içinde hâlâ duran pişmemiş etlere bakarak, “Acele et,” diye bağırdı öfkeyle. “İşe koyul tembel Artık!”

“Tabi efendim,” dedi Anna uysal bir tavırla. “Özür dilerim, hemen yaparım.”

Anna, yemeği istenilen kıvama getirmek için bir paket et suyuyla birlikte kaynar su ilave etti. Ama yemeği karıştırırken Akşam Andıyla ilgili bütün düşünceleri aklından çıkıp gitmişti. Tek düşünebildiği Peter’in başının belada olduğuydu. Ona olanları anlatmalıydı. Buna bütün kalbiyle inanıyordu. Her ne olursa olsun, onu uyarmak zorundaydı. Hiçbir tereddüde yer yoktu; hayatının büyük bir bölümünde sabırla yerine getirdiği her kuralı çiğnemesi gerektiğini biliyordu. Ama aynı zamanda başka bir seçeneğinin olmadığını da biliyordu. Ne kadar inkâr etmeye çalışsa da Peter onun arkadaşıydı. Kalbinin söylediklerini bu zamana kadar hep göz ardı eden Anna, farkında olmadan onun kölesi olmuştu. .

Saat gece birdi. Anna yatağında uzanmış, ne yapacağını düşünüyordu. Peter’in orada olup olmadığını görmek için Tecrit’e gitmesinin ne kadar zaman alacağını hesaplıyor, yatakhanesindeki bir Artığı uyandırma veya daha da kötüsü Dışarı’da fark edilme risklerini düşünüyordu. Büyük Depo’nun koridorlarında artık kamera yoktu. İlk başta takılan kameraları çalıştırmanın çok masraflı olduğuna karar verilmişti, değiştirmek için de yeterli bütçe yoktu. Zaten, Bayan Pincent’in Büyük Depo’daki Artıkları geceleri yataklarında tutmak için kameralara gerek yoktu. Eski moda, ama iyi sonuç veren korkutma yöntemini kullanmayı

tercih ediyordu. Uyuyamadığında sık sık koridorlarda dolaşırdı. Anna yatağının dışında yakalanırsa dayak yiyecekti. Tecrit'e git-tiği anlaşılsa daha da ağır bir ceza alması iştten bile değildi.

Büyük bir dikkatle kalktı ve bir zamanlar Kâr ve Gelir Bakanlığı'na bağlı olan İşletme Müdürü'nün ofisi olarak hizmet veren, küçük, bunaltıcı yatakhane-yi kolaçan etti. İçeride toplam on yatak vardı. Çelik iskelet ve ince şiltelerden oluşan yatakların arasında çok az mesafe vardı. Dokuz tanesinde Bekleyen Artık kızlar uyuyordu. Saçları yastıklarının üzerine yayılmış, elleri kü-çük birer yumruk halinde sımsıkı kıvrılmıştı. Koridor boyunca, Artıklarla dolu, yatakhane-de durum bundan farksızdı.

Anna, yapmakta olduğu şeyi çok fazla düşünmemeye çalışı-rak yatağından yavaşça doğruldu, soğuk, sert zemine ayak basın-ca yüzünü buruşturdu.

Terbiye dersindeki uygulamayı anımsayarak usulca yatakh-a-neden çıktı, hiç ses çıkarmadan koridorda ilerledi. Büyük Depo olağandışı bir biçimde sessizdi, Küçükler bile uyuyor gibiydi. Anna'nın içini bir korku kapladı. Tek başına karanlıkta duruyor, savunmasız ve yalnız hissediyordu. Zeminin soğukluğu karşısın-da ayak parmaklarını sıkı-mıştı. Beş yüz Artık ve otuz görevlinin olduğu Büyük Depo'da Artıklar nadiren yalnız kalabiliyordu. Bu yüzden yalnız olmak Anna'yı hem korkutmuş hem de heyecan-landırmıştı.

Kapılardan dikkat çekmeden, sessizce süzüldü, merdivenleri indi ve bodrum katı boyunca uzanan, soğuk, nemli ve karanlık koridorda ilerledi. Sonunda Tecrit hücrelerine yaklaşıyordu, ür-pererek kollarını kendi bedenine sardı.

Köşeyi dönerken, "Umarım bütün bunlara değer Artık Peter," diye mırıldandı.

Derken birdenbire durdu ve duvarın arkasına gizlendi. Üç Tecrit hücresinden birinin önünde, yanında iki adamla Bayan

Pincet duruyordu. Adamlardan biri Peter'ı büyük, demir kapıdan içeri taşıyordu.

Anna kaşlarını çatarak neler olup bittiğini anlamaya çalıştı. Peter hasta mıydı? Onu nereden getiriyorlardı?

Anna, olanları görebilmek için köşeden başını uzatırken nefesini tutunca kalbinin güm güm attığını duydu. Hiç kimsenin onu görmediğinden emindi, ama Bayan Pincet ve beraberindeki iki adam Merdiven 3'ü kullanarak yukarı çıkacak olursa yakalanacaktı. Gizlenebileceği hiçbir yer yoktu. Bomboş, gri koridorda yüklüklere açılan kilitli kapılar dışında hiçbir şey yoktu, hızla koşup kaçabilmesi de mümkün değildi. Aralarında sadece birkaç metre mesafe vardı.

Adamlar, Peter'ı bırakıp hücrenin kapısını kilitledikten sonra Bayan Pincet'in peşi sıra koridorun diğer tarafına doğru yürümeye başlayınca Anna'nın içi rahatladı.

Yürürlerken Bayan Pincet'in onlara "Paranızı yukarıda alacaksınız," dediğini işitti. "Bundan herhangi birine söz edecek olursanız Hükümet sizin karaborsa ilaç satışlarınızdan haberdar olacaktır. Anladınız mı?"

Anna adamların homurdanarak karşılık verdiğini duydu. Ayak sesleri kaybolana dek bekledi ve ardından köşeyi usulca dönüp Peter'ın hücreğine doğru ilerledi.

"Peter," diye fısıldadı. "Peter, beni duyuyor musun? Benim, Anna."

Dokuzuncu Bölüm

Anna, ancak beş dakika boyunca adını fısıldayıp hücrenin kapısına hafifçe vurduktan sonra Peter'dan bir karşılık alabildi. Ama bu da iniltiden pek farklı değildi.

“Peter, sen misin?”

Bir sessizlik oldu, daha sonra Anna ayak sürüme sesi işitti. Peter, kapıya yaklaşıyor gibiydi. Anna, aynı anda hem ürktü hem rahatladı hem de utandı.

“Anna?”

“Evet, benim...” diyebildi Anna, sıkılgan bir hâlde. “Ben sadece... iyi misin, öğrenmek istedim. Nerede olduğunu bilmiyordum ve sonra Artık Charlie... Sadece burada olup olmadığını kontrol etmek istedim.” Üşüyordu, tüyleri diken diken oldu ve keşke bat-taniyemi de yanımda getirseydim diye düşündü.

“Anna. Buradasın! İyi ki geldin.”

Anna kaşlarını çatıp, “İyi misin?” diye fısıldadı. “Sesin iyi geliyor. Charlie canını çok yaktı mı?”

Peter'ın esnediğini duydu.

“Başım,” diyebildi Peter. “Çok garip... Bana bir şeyler verdiler. Bir iğne yaptılar. Kendimi sersem gibi hissediyorum. Ne kadar zamandır buradasın?”

Anna kaşlarını çattı. “Sana iğne yapmadılar Peter. Artık Charlie başına vurdu. Bana söyledi. Ama neden Tecrit’tesin? Bayan Pincent mı seni buldu?”

“Bilmiyorum,” dedi Peter belli belirsiz. “Kavgayı hatırlıyorum. Ama daha sonra Bayan Pincent beni yatığımdan kaldırdı ve buraya indirdi. Gece yarısında. Bana bir iğne yaptılar... Saat kaç?”

Anna bileğine baktı. “Bir buçuk,” dedi. Bu gece ne kadar az uyuyabileceğini fark edince birdenbire umutsuzluğa kapıldı.

“Bak, daha fazla kalamam,” dedi çabucak. “Charlie hakkında seni uyarmam gerekiyordu. Seni öldürmek istediğini söyledi. Nerede olduğunu biliyordum, bu yüzden...”

“Charlie’nin icabına bakabilirim,” dedi Peter; sesi biraz daha normal çıkmaya başlamıştı. “Ama gitme Anna. Benimle kal, sohbet edelim.”

Anna yüzünün hafifçe kızardığını hissetti ve utanarak dudaklarını ısırdı. Çıplak ayaklarının altındaki zemin buz gibi soğuk ve nemliydi, ama hâlâ oturmaya devam ediyordu.

“Beni bu şekilde korumamalısın, biliyorsun değil mi?” dedi sıkılarak. “Artık Charlie’nin sana zorbalık etmesine izin veremezsin. Ben kendi başımın çaresine bakabilirim. Senin başın yeterince belada zaten.”

“Bela umurumda değil,” dedi Peter yavan bir biçimde.

Anna birden heyecanlandı. “Böyle söylememelisin! Dışarı çıktığında... nasıl davranman gerektiğini öğrenmelisin.”

“Çıkabilirsem,” diye karşılık verdi Peter karamsar bir hâlde.

Anna iç çekti. “Elbette çıkacaksın Peter. Dersini alman gerek, hepsi bu.”

“Ne dersiymiş o?” diye sordu Peter. Sesi sinirliydi. “Doğmamalısın! Bir fikir sahibi olmamalısın! Charlie’nin bir zorba ve hödük olduğunu söylememelisin! Hangisi?”

Anna'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Öyle olduğunu mu söyledin?"

"Evet söyledim. Onunla birlikte beş kişi daha başımı bir futbol topu gibi kullanabileceklerini düşündü. Sanırım bu nedenle aşağıdayım. Sonra Bayan Pincent'in yanına koşmuşlar ve her şeyi benim başlattığımı falan söylemişlerdir."

Anna kaşlarını çatı. "Charlie, olayı Bayan Pincent'a anlattıklarından söz etmedi," dedi. "Nerede olduğunu o da bilmiyordu."

"Nasıl yani? Benim nerede olduğumu bilmiyor muymuş?"

"Hiçbirimiz bilmiyorduk. Yani, kesin olarak burada olduğunu bilmiyordum. İşte bu yüzden... yani demek istiyorum ki..."

"Beni bulmaya mı geldin?" Sesi cıvıl cıvıldı, neredeyse ona takılıyor gibiydi. Anna kıpkırmızı kesildiğini hissetti.

"Şey... Ben sadece nerede olduğunu öğrenmek istedim," dedi çabucak. Boğazını temizledi. "Peki ne oldu sana? Buraya ne zaman getirildin?"

Kısa süreli sessizliğin ardından Peter alçak sesle konuşmaya başladı. "Bilmiyorum... Geçen gece yanıma geldiler. Çok geç saatte olmalı, çünkü uyuyordum. Bayan Pincent bana sürekli sorular sordu, yanıt alamadığında da vurdu. Sonra buraya getirildim. Sanırım bu gece gelip beni tekrar aldılar. Bayan Pincent sorular soruyordu ama sonra o adam bir iğne çıkardı ve beni geri getirene kadar neler olduğunu pek hatırlamıyorum."

Anna kaşlarını çatı. Bu, kendisinin aldığı cezalara benzemiyordu.

Bayan Pincent'in birçok farklı yoldan "ders verdiğine" bizzat tanık olmuştu. Genellikle bir kemerle, bazen bir cetvelle ve nadiren de olsa yumruklarıyla vururdu; kısıtlamalar getirir, suça bağlı olarak sıcak yemekten, bütün öğünlerden veya battaniyeden mahrum bırakırdı; çoğu zaman gece geç saatlere kadar fazladan işler verirdi ve en son çözüm olarak Tecrit cezasını kullanılırdı.

Anna durumu anlamaya çalıştı. “Ne tür sorular sordu? Neden kötü davrandığını mı sordu? Çünkü bu soruyu sorduğunda, ‘Ben ahmağın tekiyim ve bunu bir daha asla yapmayacağım,’ diye karşılık vermen gerekir.”

“Hayır, böyle bir şey değildi. Bana neler bildiğimi, kim olduğumu, neden burada olduğumu sorup durdu. Nerede yaşadığımı öğrenmek istiyorlardı. Sanırım annenle baban hakkında sorular sordular. Ama hiçbir şey anlatmadım. Ağzımdan tek kelime çıkmadı. Bayan Pincen’iniz için fazla akıllıyım.”

“O, benim Bayan Pincen’im değil,” dedi Anna, savunmaya geçerek. “Annemle babam hakkında neden bilgi almak istemiş olabilir ki?”

Bu sözler garip bir şekilde çıkmıştı ağzından. “Annemle babam” diyebilmesi çok güçtü. Onların var olduğu gerçeğini ve Peter’la Bayan Pincen’i bir biçimde karşı karşıya getirdiklerini kabul etmiş oluyordu.

Anna, duvarın arkasında bir çarpma sesi işitti.

“Evet, senin annenle baban.”

“O ses de neydi?” diye sordu. “Bayan Pincen neden annemle babamı umursasın ki? Neden onları tanıdığını düşünsün ki? Onlar sadece basit birer suçlu...”

“Basit birer suçlu değiller. Annenle baban seni seviyor Anna. Yeraltı Hareketine katıldılar.”

Anna aynı sesi tekrar işitti.

“Peter, sessiz ol. Bu ses de neyin nesi?” dedi gergin bir hâlde. “Birilerini uyandıracaksın.”

“Herkesten iki kat aşağıdayız Anna Covey. Hiç kimseyi uyandırmam. Kendimi uyanık tutmak için başımı duvara vurmam lazım. Bana ilaç vermiş olmalılar.”

Anna mantıklı bir yanıt vermeye hazırlanırken başını salladı. “Artıklara ilaç verilmez,” dedi kendinden emin bir ses tonuyla.

“Bunu herkes bilir. Bildirge’de böyle yazar. Beni Anna Covey olarak çağırmaktan da vazgeç.”

“Senin ismin o. Anna Covey. Bence çok güzel bir isim. Artık-lara ilaç verilip verilmediği umurumda değil. Bana bir şey enjekte ettiklerinden eminim. Kolumda hâlâ izi var.”

Anna, ne söyleyeceğini bilemeyerek buz gibi olan bacaklarından birini kendine çekti ve kanının daha iyi dolaşmasını sağlamak için bacağı elleriyle kavradı.

“Yatmaya gitmem lazım Peter,” dedi kaygılı bir sesle. “Sadece iyi olduğunu öğrenmek istemiştım ve anlaşılan iyisin. Sakın aptalca şeyler yapmaya kalkma. Bayan Pincet çok geçmeden seni serbest bırakacaktır, bundan kuşku yok.”

Bir yanıt almak istedi ama Peter sessizliğini bozmadı.

“Peter? Sana yatmaya gidiyorum dedim. Ben...”

“Beni serbest bırakacağını sanmıyorum,” dedi Peter aniden. “Koridordan aşağı doğru inerken beni ortadan kaldıracığına dair bir şeyler söyledi Anna. Adamlardan birine beni ortadan kaldırmayı becerip beceremeyeceğini sordu...”

Anna duyduklarına inanamayarak başını iki yana salladı. “Saçmalama Peter,” dedi. “Ortalıkta tehditler savurarak dolaşan tek kişi Charlie’dir. Üstelik, seni aşağı indirirlerken uyuyordun. Sadece rüya görmüşsün hepsi bu. Muhtemelen yarın dışarı çıkar-sın. Çıkamazsan yarın gece tekrar yanma gelirim belki, iyi olup olmadığını öğrenmek için...”

Anna, bu kelimeler ağzından dökülür dökülmez pişmanlık hissetti. Ama o telafi etmeye fırsat bulamadan Peter, çok üzgün ve kırılgan bir ses tonuyla, “Lütfen gel!” dedi.

“Elimden geleni yaparım,” diye söz verdi Anna gönülsüzce. “Ama bir daha Charlie’yle kavga etmemelisin. Çıkarsan. Yani... çıktığında demek istiyorum.”

“Teşekkürler Anna. Sen... Sen benim en iyi arkadaşısın.”

Anna kıpkırmızı kesildi. “Sen de benim arkadaşısın,” dedi çekinerek. Bu sözcükler ona tuhaf geliyordu.

“Benimle kaç o zaman!”

Anna başını salladı. “Peter, saçma sapan konuşma. Hiç kimse bir yere kaçmıyor. Neden sadece Tecrit’ten çıkmaya odaklanmıyorsun?”

“Aslında burada olmak daha iyi,” dedi Peter küskün küskün. “Dışarı’ya giden yol Tecrit’ten geçiyor.”

Bir an duraksadı, sonra daha canlı bir ifadeyle konuşmaya devam etti. “Anna beni dinle, Büyük Depo’nun planlarını gördüm, burada gizli bir tünel var. Köyün yakınlarından geçiyor. İstersem hemen gidebilirim. Tüneli gizleyen ızgarayı görebiliyorum. Ama sen de gelmelisin. Benimle birlikte kaçmalısın Anna Covey.”

Sözcükleri yine birbirine karışmaya başlamıştı, ama sesi yakından geliyordu. Anna Peter’ın kapıya doğru yüklendiğini ve aralarında sadece birkaç santimetre mesafe olduğunu anladı. Bir an için Büyük Depo’dan Peter’la birlikte kaçtığını; Bayan Pincen’ti, Tania’yı ve Charlie’yi geride bıraktığını; büyülü, güvenli bir yerde ayaklarının altında çimleri hissettiğini hayal etti. Ama zihnine hücum eden bu düşüncelerin fanteziden ibaret, tehlikeli şeyler olduğunun da farkındaydı.

Bir keresinde, bir kış gününde öğleden sonra, mutfaktaki büyük fırınlardan birini temizlemekle görevlendirilmişti. O sırada jaluzinin arasından Dışarı’ya bakarken Bayan Pincen’a yakalanmıştı. Dışarı’da kar yağıyordu ve her yer, Büyük Depo’yu Dışarı’dan, Yasal insanların yaşadığı dünyadan ayıran uzun, gri duvarlar bile, kısa sürede harikulade beyaz bir tabakayla kaplanmıştı. Hizmetlilerin ve Öğitmenlerin evlerine gitmek için kapıdan çıkarken paltolarına sıkı sıkı sarılışlarını izlerken rüzgârı ve karı yüzünde hissetmenin ne kadar harika bir his olabileceğini hayal edip onların yerinde olmayı istemişti. Artıkların çok gerekmedik-

çe Dışarı'ya çıkmasına izin verilmiyordu. Bayan Pincet, onları idare etmenin içerde daha kolay olduğunu söylüyordu. Anna, dans ederek düşen kar tanelerini daha yakından görebilmek için soğuk cama burnunu dayamış, ona doğru geldiklerini ve pence-
renin eşğine düştüklerini izlerken âdeta büyülenmişti. Bir araya gelip gri ve kirli olan her şeyi taze, nefis bir beyaza boyuyorlardı. Bu kadar büyümlü bir şeye dokunmanın, onu ellerine almanın ve eriyip parmaklarının arasından aktığını hissetmenin nasıl olacağını merak etmişti. İşte tam o sırada Bayan Pincet onu fark etmiş, söylenerek pencereden uzaklaştırmıştı.

Anna'yı saçından tutup ofisine doğru sürüklerken, "Kar senin için yağmıyor!" deyip onu ofisin zeminine savurmuş ve kemerini aramaya koyulmuştu. "Bakmaya nasıl cüret edebilirsin! Çalışman gerektiği hâlde hayatının bir anını güzel bir şeye bakarak harcamaya nasıl cüret edebilirsin! Bu dünyada hiçbir güzellikten pay alamazsın," diye bağırmıştı. Sonra kemerini aramayı bırakıp onu kendi elleriyle tokatlamaya başlamıştı. "Yerini bil Anna. Yerini bil. Sen hiçbir şeysin. Hiçbir şeyi hak etmiyorsun. Kara asla dokunamayacaksın. Asla güneşi teninde hissedemeyeceksin. Bu dünyada istenmiyorsun. Bunu ne kadar çabuk kafana yerleştirirsen hepimiz için o kadar iyi olur."

Gözleri acıdan kapanırken, "Kabul ediyorum," diye inlemişti Anna. "Çok üzgünüm Bayan Pincet, isteklerime karşı koyamadım. Söz veriyorum bir daha olmayacak. Yerimi Bileceğim. Bu dünyada Yerim yok. Ben hiçbir şeyim..."

Anna, bu anıyı zihninden uzaklaştırmaya çalışarak Peter'ı hapseden demir kapıya baktı. "Kaçmaktan söz etme," dedi te-laşla. "Neden her şeyi kabullenmiyorsun? Neden burada, Büyük Depo'da benim arkadaşım olarak kalmıyorsun?"

"Çünkü çok fazla vaktimiz yok," diye yanıtladı. Peter'ın sesi tekrar solmaya başlamıştı. "Sonsuza kadar vaktimiz yok Anna. Biz onlar gibi değiliz. Çok geç olmadan buradan gitmeliyiz."

Anna, onu Peter'dan ayıran soğuk, demir kapıya gözlerini dikti ve sessizce başını salladı. "Ne için çok geç?" diye sormak istedi. "Her anım çalındıkça zamanın ne önemi var?" Ama soru sormak yerine ayağa kalktı ve elini kısa bir süreliğine kapıya bastırdı. Sonra da çıplak, gri yatakhane sessiz sedasız geri dönebilmek için buz kesmiş ayaklarına söz geçirmeye çalıştı.

Anna, ertesi gün uyandığında gece yarısı yaptığı ziyareti bir rüya, hatta başka birisinin başına gelmiş olabilecek gerçek dışı bir görüntü gibi hatırlıyordu. İş tulumunu üzerine geçirip yönetmeliklere uygun diz boyu çoraplarını giyerken ayılmak için bundan daha iyi bir yol olamayacağını düşündü: Sabahın ayazını vücudunda hissetmek ve tüm kıyafetlerini giyip kahvaltıya yetişmek için sadece beş dakikaya sahip olduğunu bilmek. Dayak yeme tehlikesini göz önünde bulundurmak bile sakıncalı düşüncelerden kurtulmak ve hepsinin birer yanılgıdan ibaret olduğunu düşünmek için yeterliydi. Kendini suçlu hissediyordu, utanç duyuyor, üstelik gecenin bir yarısında Tecrit'e giderken birilerinin onu görmüş olmasından korkuyordu. Bu kadar pervasızca davrandığına ve Peter'a o gece de aynısını yapacağına söz verdiğine inanamıyordu.

Diğer Bekleyen kızlar her zaman olduğu gibi tek sıra hâlinde yatakhane çıkıp kahvaltı için Ana Yemekhane'ye inerken sessizce onlara önderlik etti. Yemekhane'ye yaklaştıklarında onları durdurdu ve görünüşlerini hızla gözden geçirdi. Birine çorabını doğru dürüst çekmesini, birine de saçlarını düzeltmesini söyledi. Sonra gözleri Sheila'nın iş tulumuna takıldı ve kaşlarını çatı.

Aslında Sheila, Büyük Depo'ya hiçbir zaman uyum sağlamamış, kurumsal bir yaşama ayak uydurabilmesi hiçbir zaman mümkün olmamıştı. Başka konularda da bir o kadar kötüydü. İster yemek pişirsin, ister temizlik yapsın, ister bir şeyler tamir et-

sin; elini attığı her işte başarısız oluyordu. Şekilsiz turtalar, hatalı dikişler veya yağ lekeleriyle kaplı zeminler... Sonra bunları nasıl yaptığını anlayamıyormuş gibi çaresizlik içinde etrafına bakınıyordu. Anna, önceleri ona her şeyi öğretmeye çalışmıştı. Doğrusunu yapınca dek tekrar tekrar denemesi için ona yardım etmişti. Ama sonunda Sheila'nın bitkin ifadesine ve yüzünden eksik olmayan çürüklere daha fazla dayanamayarak hatalarının üstünü örtmeye başlamıştı.

Ama o sabah Sheila'nın eksikliklerini giderecek havada degildi. Bu hem emrindeki Artıklar hem de kendisi üzerindeki hâkimiyetini yeniden sağlaması için uygun bir fırsattı. Sheila'nın iş tulumundaki bir düğme sallanıyordu ve iş tulumlarının her zaman için bakımlı olması gerektiğini herkes biliyordu.

“Düğmen gevşemiş,” dedi sertçe. “Git ve sağlamlaştır. Ana Yemekhane'ye bu şekilde giremezsin.”

“Üzgünüm Anna, fark etmemişim,” dedi Sheila sakince. Yüzündeki çürükler koyu mora çalışıyordu; Anna onları görmeye dayanamıyordu. “İlk önce kahvaltı edip düğmemi daha sonra dikebilir miyim?”

Anna onun gözlerinin içine baktı ve kısa bir süreliğine Sheila'nın isteğini kabul edip etmemeyi düşündü. Kahvaltı günün önemli öğünüydü. Yemekhanenin üst kısmına lapayla dolu tekneler konuyordu ve herkes en az iki porsiyon yiyebiliyordu. Sheila zaten yeterince zayıftı, bir öğün bile kaçırmaması hâlinde çökmüş yanaklarıyla âdeta bir iskelet gibi görünecekti.

Ama sonra silkelendi. Gözlerini kısarak Sheila'yı süzdü.

“Hemen şimdi yapacaksın,” diye tersledi. “Kahvaltıyı kaçıırırsan bu kendi hatan. Yataktanemin adını kötüye çıkarmana izin veremem.”

Sheila sessizce ona baktı, sonra dönüp merdivenleri çıktı. Kontrolü yeniden ele almanın zevkiyle baş başa kalan Anna, lapa

dolu teknelere yaklaşırken dzen iyi bir şey, dedi kendi kendine, kurallar uygulanmak için var.

Anna iyi olduğuna kendini inandırmaya çalışsa da aslında pek de öyle değildi. Kâsesini masasına koydu, ağzına bir kaşık yemek götürdü, ama hiçbir şey yiyemeyeceğini fark etti. Lapa tıpkı bık tozu gibi kuruydu, sonunda ağzına attığı ilk lokma neredeyse boğazını tıkayacak gibi olunca yemeyi bıraktı. Yorgunluktan kaynaklandığını düşündü. Başka bir nedeni olamazdı.

“Hadi, acele edin! Bu sabah temizlik yapacağınızı unutmayın. Eğitim başlamadan önce Ana Yemekhane’yi tertemiz görmek istiyorum.”

Anna, hemen yanında duran Bayan Pincent’ı görmek için gözlerini yukarı dikti ve hızla başını salladı. “Evet Müdire Hanım, unutmadım. Hemen işe koyuluruz,” dedi. Gereksiz yere, “Bana güvenebilirsiniz,” diye ekledi ve Bayan Pincent bir kaşını kaldırdı.

“Umarım öyledir,” dedi hafifçe kaşlarını çatarak. Anna’nın yanından uzaklaşırken kaliteli çizmelerinin sesi, soğuk ve sert zeminde yankılandı.

Anna başını yukarı kaldırdı ve Sheila’nın kapı aralığında sinirli bir hâde durduğunu gördü. Yemek sresinin dolduğuna işaret eden son düdük az önce çalmıştı. Anna birdenbire soğukkanlılığını kaybetti.

“Sheila içeri gir, temizlik yapıyoruz,” dedi yüksek sesle. İtaatkâr bir biçimde başını sallayan Sheila’yı dikkatle inceledi. Ardından gözleri istemeyerek yemekhanenin n kısmına doğru kaydı, lapa dolu büyük tekneler mutfaklara götürülüyordu.

Hâlâ lapayla dolu olan kâsesini aldı ve Sheila’ya doğru yürüdü:

“Al,” dedi yumuşak bir sesle, kâseyi uzatmadan önce herhangi birinin ona bakıp bakmadığını kontrol etmişti. “Hemen hızlıca ye ve bundan hiç kimseye söz etme, tamam mı?”

Kâseyi alırken Sheila'nın yüzü aydınlandı. Kısık, yumuşak sesiyle, "Teşekkürler Anna," diyebildi. "Düğme için gerçekten üzgünüm."

Anna başını salladı ve Bayan Pincent'in özür dilemek hakkınca söylediklerini düşünerek oradan uzaklaştı: *Başka bir Artık'tan asla özür dilememelisin.* Müdire ona ilk Kıdemli olduğu zaman aynı şeyi tekrar tekrar söylemişti. "Üzgün olmak" bir sözleşmeyi, düşünceli bir davranış şeklini ima eder ve Artıkların bu tür bir lüksü yoktur. Artıklar neden veya nasıl sorularını sormamalı, sadece kendilerinden isteneni yapmalıdır. Hepsi bu kadar. Zaman zaman durup hafifçe kaşlarını çatmıştı. *Hayat bir Artık için çok basit,* demişti neredeyse özlem dolu bir biçimde. *Düşünmesi gereken hiçbir şey yok.*

Onuncu Bölüm

Aynı sabah ilerleyen saatlerde Anna, hizmetkârları olmayan evlerden gelen kıyafetleri ütölemek için Çamaşırhane'ye gitti. Büyük Depo'nun geliri her geçen yıl artıyordu; Bayan Pincet bunu her fırsatta dile getiriyordu. O sırada düzenli olarak elliden fazla evin ve iki yerel otelin çamaşırlarını yıkıyorlardı. İşin kalitesi hakkında sık sık iyi yorumlar yapıyordu. Anna, Bayan Pincet'in insanlara, özellikle de Hükümet'ten insanlara sürekli bundan bahsettiğini duyuyordu.

Anna çamaşır yıkamayı çok seviyordu; çünkü yumuşacık çarşaflara ve köydeki insanların giydiği güzel kıyafetlere bakabiliyordu. Yumuşak yün kazakların, incecik ipek bluzların, güzel mi güzel pamuklu elbiselerin içinde, hayat harika bir tatilden ibaretmiş gibi uçarcasına yürüdüğünü hayal etmekten hoşlanıyordu. Ama o gün hayallere yer yoktu. Tek yapmak istediği ovalamaktı; kirleri ovalamak, günahlarını ovalamak, Peter'la ilgili bütün düşüncelerini ve o gece için verdiği sözü ovalamak. En kötü iş olarak kabul edilen iç çamaşırı yıkamayı bile üstlendi. Hepsi sertti, görünümlerinden ötürü "kemik" olarak adlandırılan tellerle doluydu. Gerektiği gibi temizlenebilmeleri neredeyse olanaksızdı.

Anna, en azından Bayan Sharpe için çalışmaya başlayana kadar, insanların neden bu kadar rahatsız edici iç çamaşırları giydiğini anlayamamıştı.

“Yükseltici” adlı, çok zahmetli görünen bir iç çamaşırını keşfettiğinde şaşırıp kalmıştı. Onu kaşları çatık hâlde elindeki Yükselticiyi incelerken gören Bayan Sharpe, “Uzun Ömürlülük ne yazık ki yer çekiminin etkilerini ortadan kaldıramıyor,” diye açıklamasını yapmıştı. “Bedenin yanı sıra deriyi de yenileyen bir ilaç geliştiremedikleri sürece her şeyi yerli yerinde koruyabilmek ve her şeyi dik tutabilmek için bunları kullanmaya mahkûmuz.”

Anna, Bayan Sharpe’in ne demek istediğini gerçekten anlamasa da başını sallayarak geçiştirmişti. Ama birkaç gün sonra, işvereni bir havluya ihtiyaç duyduğu için onu banyoya çağırmıştı. Anna banyoya girdiğinde Bayan Sharpe çıplaktı; eğer onlara baş sallamak ve uygun durumlarda reverans yapmak dışında hiçbir tepki göstermemeleri gerektiğini tembihleyen dersler olmasaydı, şaşkınlığını gizlemekte zorlanırdı.

Gerçek şu ki Anna daha önce hiç böyle bir beden görmemişti. Bayan Sharpe, tamamen giyinik olduğunda çok hoştu. Altın gibi teni, açık sarı saçları ve gözlerinin etrafındaki mavi makyajla güzel görünüyordu, ama çıplak bedeni çok... sarkıktı. Bu, gördüğü şeyi tanımlamak için bulabildiği tek kelimeydi. Derisi, içi su dolmuş gibi veya kendini daha fazla dik tutma isteğini yitirmiş gibi etinden sarkıyor ve umutsuzca bedenine tutunmaya çalışıyordu.

Anna başını indirmişti ama Bayan Sharpe, onun göz ucuyla baktığını fark etmiş olmalıydı; çünkü ona doğru bakıp üzgün üzgün gülümsemişti.

Anna, baktığının fark edilmesinden dolayı utançtan kıpkırmızı kesilirken Bayan Sharpe hafifçe omuz silkerek, “Bir türlü bıçak altına yatamıyorum,” demişti. “Biliyorum, her yanıma bir çırpıda canlandırabilecekken böyle düşünmem çok saçma. Ama

ameliyat masasında işlerin yolunda gitmediği zamanlar da oluyor. Sonsuza kadar yaşayacağımı bilmeme karşın yine de ölümden korkuyorum. Çok aptalca değil mi?”

Bayan Humphries, Çamaşırhane’ye geldi ve paketlenmeden önce her çarşafı, bluzu ve havluyu tek tek gözden geçirdi; Bayan Pincent, her bir parçanın sahibine gönderilmeden önce kusursuz bir biçimde ütülenmiş olması gerektiğini söylemişti.

Anna, son birkaç haftadır Çamaşırhane’de Peter’la birlikte çalışmıştı ama o gün Bayan Humphries, onunla birlikte çalışmak üzere Sheila’yı görevlendirmişti. Bu, Anna’nın beklenen kaliteye ulaşabilmek için işin büyük kısmını kendi başına yapması gerektiğini gösteriyordu. Sheila’nın bu işlerle Dışarı’da nasıl başa çıkabileceğini, işe alınmak için yeterince Faydalı bulunup bulunamayacağını merak ediyordu. Bu düşünceleri zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. Sheila’dan sorumlu olmadığını hatırlattı kendine. Sheila başının çaresine bakabilmeliydi.

Sessizce, büyük bir çarşafı ütülemeye başladılar. Her zaman yaptıkları gibi çarşafı düzgün, ütülü bir dikdörtgen halinde katladılar. Bir çarşaf daha ütülediler ve bir tane daha, sonra bir yorgan kılıfı, üç bluz ve epeyce iç çamaşırı... Bütün kirli çamaşırlar düzgün, mis kokulu bir yığın haline gelene dek devam ettiler.

“Çok hoş ve güzel görünüyor değil mi?”

Anna başını kaldırdığında Sheila’nın yanında dikilen Tania’yı gördü; gözleri önünde duran çamaşırlara odaklanmıştı.

Anna gözlerini kısarak onu uyarınca Tania, saçlarını savurdu. “Peki,” dedi gülümseyerek. “Bir şey yapmayacağım. Ama Sheila, bahse girerim ki annenle baban seninle gurur duyacaktır. Sen de öyle olduğunu düşünmüyor musun? Kirli ve değersiz Artık kızlarının, günlük işleri öğrenmesinden gurur duyarlar, değil mi?”

Sheila, onunla yüz yüze gelebilmek için öfkeyle ayağa kalktı. Ama ayağa kalktığında bile onun en fazla burun hizasına gelebiliyordu.

“En azından annemle babam beni terk etmek istemedi,” diye tısladı. “Ben Yasalım ve Yakalayıcılar beni onların elinden çaldı. Ama annenle baban seni istemedi, değil mi Tania? Seni öylece bırakıp gittiler. Bahse girerim ki gerçekten çirkin bir bebeksindir. Bahse girerim ki annenle baban senin yüzüne bile bakamamıştır. Ben de bakamıyorum zaten.”

Tania’nın yüzü kıpkırmızı kesildi; Anna hızla ayağa fırladı ve “Bu kadar yeter,” dedi öfkeyle. “Tania, işinin başına dön.”

Bayan Humphries onlara doğru geliyordu. Tania, istemeye istemeye geri döndü ve giderayak Sheila’nın kızıl saçlarından birkaç tel çekti. Canı yanan kızın gözleri yaşarmıştı. Anna, başını sallayarak, “Neden böyle yapıyorsun?” diye sordu. “Onu görmezden gelmeyi öğrenmelisin Sheila. Aksi hâlde seninle uğraşmaya devam edecekler.”

Sheila, yumuşak huylu bir biçimde gülümsedi. “Benimle uğraşmalarını dert etmiyorum,” dedi. “Ben sadece gerçeği söyledim. Tania’nın annesiyle babası onu buraya kimsenin zoru olmadan getirmiş, değil mi? Bu kocaman dünyada hiç kimse tarafından istenmemiş. Bizim gibi değil Anna. Ailelerimiz bizi istiyordu. Bu bizi özel kılıyor.”

Sheila’nın gerçeği bu kadar kolayca çarpıtabilmesine anlam veremeyen Anna, şaşkınlık dolu gözlerle ona bakakaldı. Bayan Pincent, Artıklarını teslim eden anne babaların saygıdeğer olduğunu söylemişti; Anna da kendi anne babasının onu bir tavan arasında saklayacak kadar bencil olmalarından dolayı sürekli suçluluk hissetmişti.

Hiç kimsenin onları dinlemediğinden emin olmak için ortalığı kolaçan ederken, “Hiçbir Artık özel değildir,” diye fısıldadı öfkeyle. “Sheila, böyle laflar etmemelisin.”

Ama Sheila gizli gizli gülümsemekle yetindi.

Dersin geri kalanı boyunca hiç konuşmadılar. Ama Çamaşırhane'den çıkarlarken Sheila, komplocu bir tavırla Anna'ya yanaştı. Cebinden bir şey çıkardı ve "Şuna bak," dedi. Gösterdiği pembe renkte, ipek gibi bir şeydi. Anna onun ne olduğunu anlar anlamaz nefesini topladı. Dizde büzülen kadın donlarındandı; ama Artıkların giydiği cinsten değildi. İpekti ve yumuşacıktı; Anna ütü sırasında onu ne kadar beğendiğini hatırladı. Şimdiyse Sheila'nın cebindeydi.

"Onu yerine koy," diye tısladı. "Yerine koy yoksa Bayan Humphries'e söylerim. Dayak yersin Sheila. Hemen fark ettirmeden yerine koy..."

Ama Sheila meydan okurcasına başını iki yana salladı. "Ben Yasal'ım, Artık değil. Bunun gibi şeyler giyebilirim Anna. Hem bunu çok sevdim. Yerine koymak da istemiyorum."

Anna duyduklarına inanamıyordu; kararlı bir biçimde başını salladı. "Sheila, sana onu hemen yerine koy dedim."

"Ne yani, bir tek senin mi sırların olacak?"

Anna şüpheyle Sheila'ya baktı. "Ne demeye çalışıyorsun? Neden bahsediyorsun?"

Sheila gülümsedi. "Dün gece uyandım ve yatağında olmadığını gördüm Anna. Nerelerdeydin?"

Anna yüzünden kanın çekildiğini hissetti. "Sana öyle gelmiştir," dedi sertçe. "Rüya görmüş olmalısın."

Sheila omuz silkti. "Belki, sen de şimdi rüya görüyorsundur. Belki de cebimde hiçbir şey yoktur."

Anna ona doğru baktı, ama bir şey söylemeye fırsat bulamadan Bayan Humphries yanlarına geldi ve yaptıkları işi dikkatle inceledi. Anna, Sheila'nın suçunu söylemek için ağzını açmaya niyetlendi ama konuşamadığını fark etti. Sadece Sheila'ya bakabildi, alnından terler boşanmaya başlamıştı.

“Güzel güzel. İkinize de aferin. Şimdi gidebilirsiniz.”

Anna duyduklarına inanamadı. “Yani... biz gidebilir miyiz?”

Bayan Humphries kaşlarını çatı. “Evet Anna, gidebilirsiniz.”

Sheila onun kolundan çekmeye çalıştı ama Anna ayaklarının yere çakıldığını hissediyordu. Eğer giderse Doğa Ana’nın kendisini cezalandıracağını düşünüyordu.

Sheila yapmacık bir gülümsemeyle, “Hadi Anna,” dedi. “Yemeğe geç kalıyoruz.”

Anna belli belirsiz, “Evet, öyle sanırım,” dedi. Bunun bir blöf olup olmadığını anlamak için son bir defa Bayan Humphries’e baktı. İşledikleri suça rağmen ellerini kollarını sallayarak gidebileceklerini düşündükleri için onlara gülmeye başlamayacağından emin olmak istedi. Aşağılık birer hırsız oldukları için bir sopa alıp, kızartana kadar ellerine vurmaya başlayacağından korktu; yıllar önce temizlik yaparken mutfakta bulduğu bir elmayı aşır-
dığında Bayan Pincen aynen bunu yapmıştı.

Ama bu bir blöf değildi. Bayan Humphries bir sonraki çiftin işlerini kontrol ediyordu; Çamaşırhane’den ayrılırken onlara bakan bile yoktu.

Yemek için Ana Yemekhane’ye giderlerken Sheila işlediği iğrenç suçtan dolayı hiç de gergin ve kaygılı görünmüyordu; oysa Anna her ikisine de yetecek kadar gergindi. Peter’a götürmek için bir dilim ekmekle iri bir peynir parçasını gizlice cebine indirirken cehennemin daha da derinlerine düşecek olmaktan korktu. Bayan Pincen’in Artıklar hakkında söylediği onca şeyin doğru olabileceğini düşündü; doğuştan kötü niyetli, genetik olarak dünyanın kaynaklarını tüketmeye ve zarar vermeye programlanmış olabilirler miydi? Sonra birdenbire Ortalardan bir Artık yanında belirdi.

“Bayan Pincen saat sekizde seni ofisinde görmek istiyor,” dedi soluk soluğa.

Anna'nın kalbi yerinden çıkacakmış gibi oldu, keskin gözlerle çocuğa baktı. "Nedenini söyledi mi?"

Artık omuz silkti ve başını salladı. Aslında hiç de şaşırtıcı değildi; Artıkların nedenlere ihtiyacı yoktu, talimatlar yeterliydi. Zaten Anna nedenini biliyordu. Bayan Pincent olanları öğrenmişti. Bayan Pincent her şeyi bilirdi.

Anna, akşam saat tam sekizde Bayan Pincent'in kapısını vurdu ve içeriden gelen talimatı duyar duymaz kapıyı açtı. Midesindeki kelekleri sakinleştirmek ve bütün gün kurtulamadığı suçluluk hissini gizlemeye çalışmak için derin bir nefes aldı. İçeri girip Bayan Pincent'in büyük masasına doğru yürüdü. Sessizce durup Bayan Pincent'in konuşmaya başlamasını bekledi.

Bu oda, Anna'ya birçok şey anlatıyordu: Bir günah çıkartma hücresi, bir işkence odası, hatta bir hapishane. Ama bildiği, alıştığı bir odaydı, üstelik tuhaf bir biçimde güven veren bir yanı vardı. Bayan Pincent her zaman önce cezalandırır sonra nedenlerini açıklardı. Anna yerde titreyerek yatarken veya bir koluyla yüzünü kapamaya çalışırken Bayan Pincent güler, bu cezanın Anna'yı iyi bir Artık olmaya yaklaştırmasını ve onun bu dünyadaki yerini öğrenmesine yardımcı olmasını umduğunu söylerdi. Anna başını sallayarak karşılık verir ve aynı şeyin bir daha gerçekleşmeyeceğinden emin olmak için yaptığı yanlış üzerine uzun uzadıya düşünürdü.

Bayan Pincent, Anna'nın yakından tanıdığı ve hayatta en çok korktuğu delici bakışlarıyla ona doğru bakarak "Anna," dedi sonunda. "Bana Peter'dan bahset."

Anna telaş içinde Bayan Pincent'a bakmış bulundu ve hemen ardından gözlerini uysal bir biçimde tekrar yere çevirdi. Sanki hâlâ cebinde duran, Ana Yemekhane'den aşırıldığı ekmekle peynir bacağı yakıyordu.

“Peter hakkında mı?” diye sordu duraksayarak. Söyleyeceği sözleri hazırlamaya, Tecrit’e gidişyle ilgili bir açıklama bulmaya çalışırken kaygıyla yutkundu.

Bayan Pincet, tedbirli bir biçimde, “Sana neler söylediğini, nereden geldiğini ve neden burada olduğunu bilmek istiyorum,” dedi.

“Neden mi burada?” diye sordu Anna, gergin hâlde. Bu soru bir tuzak mıydı? “Çünkü Artık olduğu için burada. Yakalayıcılar tarafından bulunmuş. Bu yüzden de...”

Bayan Pincet, küçümser bir edayla, “Bunları biliyorum,” diye araya girdi. “Bilmek istediğim şey, onun *neden* yakalandığı. Neden şimdi? Buraya geldiğinden beri sana neler söylediğini bilmek istiyorum.”

Anna kaygıyla yere baktı. Bayan Pincet, Peter’ın onu kaçırmaya geldiğini biliyor olabilir miydi?

“Anna,” diye devam etti Bayan Pincet; sesi şimdi yumuşak ve arkadaşçaydı. “Bildğin her şeyi anlat bana. Biliyorsun, bu onun iyiliği için.”

Anna çabucak başını kaldırdı, Bayan Pincet’in ona iyi niyetle baktığını gördü.

“Şey...” dedi ve boğazını temizledi. “O...” diye tekrar söze başladı ama durakladı.

Bayan Pincet, “Evet, o?” diye üsteledi. Masanın üzerinde ellerini yumruk yaparken parmak boğumlarının bembeyaz kesildiği görülüyordu. “Ne olmuş ona?”

Anna umutsuzluk içinde yutkundu. Ona söyleyemezdi. Hayatında ilk defa Bayan Pincet’in bir sorusunu yanıtlamıyordu.

“Essex’te yakalandığını anlattı,” diyebilirdi sonunda. “Anne-siyle babasının ona Bildirge’den hiç söz etmediğini ve sürekli gizlenmekten bıktığını söyledi.”

Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu ama gittikçe ısınan ve ıslanan avuç içlerini tırnaklarıyla kazıyarak kendine hâkim olmayı başardı.

Bayan Pincet, “Başka neler söyledi?” diye zorladı Anna’yı. “Sana bunlardan fazlasını anlatmış olmalı.”

Anna başını salladı, kendini bataklığa saplanmış gibi hissediyordu. “Buraya uyum sağlamakta güçlük çektiğini, kuralları öğrenmenin güç olduğunu söyledi. Ona öğretmeye çalıştım. Elimden geleni yaptım...”

Bayan Pincet, sabırsızlanarak başını salladı.

Anna, “Peter çok kötü bir şey mi yaptı?” diye sorar sormaz kıpkırmızı kesildi. Doğrudan soru sormak, özellikle de Bayan Pincet’a sormak, bir disiplin suçuuydu. “Yani, Tecrit’e gönderilmiş ya,” diye toparlamaya çalıştı. “Düşündüm ki eğer oradaysa...”

Konuşurken korkudan göğsünün sıkıştığını hissedebiliyordu. Kendi başına geleceklerden değil, gerçeği öğrenmekten korkuyordu. Ya durum kötüyse.... Ya Peter gerçekten de hiç dışarı çıkamayacaksa...

Bayan Pincet, küstahlığından ötürü onu azarlamak ve Peter’ın Tecrit’te olmayı hak ettiğini söylemek yerine kaşlarını çatı ve ayağa kalktı.

“Peter’ın bu dünyadaki rolünü düşünmek için zamana ihtiyacı var,” dedi düşünceli bir hâlde.

Anna başını salladı ve büyük, maun masasının önüne geçip ayakta dikilen Bayan Pincet’ı dikkatle izledi. Yukarıdan gelen ışık, başının üzerinde tozdan bir hale oluşturunuyordu.

“Anna, bunu anlamakta güçlük çekeceksin, çünkü sen sorumluluk sahibi, iyi bir Artık’sın,” dedi. Kollarını sıkıca kavuşturmuştu ve tamamen bitkin görünüyordu. Anna kendini düşüncelere dalmış buldu. Bayan Pincet’ın ince bedeni ve dirseklerine

kenetlediği elleri, onu Anna'nın alışkın olduğu saldırgan aile reisi edasından uzaklaştırmış, ona kaygılı bir kadın görünümü vermişti. Bu Anna'yı rahatsız etmişti.

"Dünyadaki yerinin ne olduğunu biliyorsun. Doğa Ana'ya borçlu olduğunu biliyorsun," diye devam etti. "Ama Peter kendisini bir Artık olarak görmüyor. Daha iyi bir şey olduğunu, bu dünyada var olma hakkının olduğunu düşünüyor."

Bayan Pincen durakladı, Anna tam o sırada gözlerindeki tanıdık nefret dolu bakışın tekrar geri geldiğini fark etti. Bayan Pincen uzun adımlarla koltuğuna doğru ilerledi ve aniden masaya vurdu.

"Peter diğer Artıklar için tehlikeli ve bu dünya için bir tehdit oluşturuyor," dedi. Ses tonu sertleşmişti. "Bu yüzden Tecrit'te. Yasadışı düşüncelerinden kurtulana dek o çocuğun adının anılmasına izin vermeyeceğim. Görevimi yerine getirdiğimden ve onun gerçeği anladığından emin olmadıkça yanlış fikirlerle aklınızı çelmesini göze alamam. O bir Artık, Anna. Kendine, Anne Babasının Günahlarını affettirme şansı verildiği için sevinmeli. Bunu öğrenmek zorunda. Gerekirse zorla."

Bir an durakladı, sonra sinirli sinirli başını salladı. "Hepsi bu kadar Anna. Şimdi işinin başına dön."

Anna sessizce başını eğdi ve gitmek için döndü.

"Ah, Anna?"

Anna durakladı.

"Bugünkü dersinizde bir çamaşırın kaybolduğunu fark ettim. Kimin çaldığını bul ve bana gönder, tamam mı? Suçluyu yarın akşama kadar karşımda görmek istiyorum."

Anna dudaklarını ısırdı. "Emredersiniz Bayan Pincen."

Anna, Bayan Pincen'in ofisinden çıktı ve kapıyı kapattı. Ama yatakhaneğine dönmek yerine Bayan Pincen'in kapısının hemen

yanındaki duvara sırtını yasladı. Panik içinde parmaklarını birbirine kenetledi. Aklından pek çok düşünce geçiyordu.

Derin bir nefes aldı ve Bayan Pincen'tin, büyük olasılıkla telefondaki biriyle konuşmaya başladığını duyunca başını salladı ve yatakhaneğine doğru yürümeye koyuldu. Ama daha uzaklaşmaya fırsat bulamadan Bayan Pincen'tin, "Anna" dediğini duydu ve şaşkınlıktan donakaldı. Bayan Pincen onu çağırıyor olamazdı, çünkü ofisinin dışında olduğunu bilmesine imkân yoktu; Anna merak içinde kapıya yaklaştı.

"Evet, Anna. Bir Kıdemli. Hayır, adamakıllı bir şey söyleyemedi. Aptal kızda hiç akıl yok sanki; her fikir öyle güzel aşılarmış ki! Sanırım bunu dikkate alsam iyi olur, gerçekten..."

Anna'nın kalp atışları hızlandı.

Bayan Pincen, kendinden emin bir ses tonuyla, "Bakın, hiç sorun değil. Ben o çocuktan kurtulmak istiyorum, sorun bu," dedi. "Ondan bir takım bilgiler alabileceğimizi düşünüyordum, ama bu faydasız. Onu burada daha fazla görmek istemiyorum... Hayır, onu serbest bırakamam; Hükümet onu faydalı bir deney olarak görüyor. Yeni bir Bekleyen Artık'ın, Artık Merkezi'ne nasıl uyum sağlayacağını görmek istiyorlar. Ama ben, *benim* kurumumu laboratuvar olarak kullandırtmayacağım. Peki, o şekilde değil zaten. Hayır, yardımınıza ihtiyacım var... Evet, kesinlikle. Doğal gibi görünmeli. Strese bağlı bir kalp krizi, örneğin. Küçük kahramanımız, Vazgeçenlerin yakalandığı türden bir hastalığa yakalanırsa Hükümet bizi kolay kolay suçlayamaz, değil mi?"

Bir an sessizlik oldu. Bayan Pincen'tin söylediklerini anlayınca korkuya kapılan Anna'nın gözbebekleri büyüdü. Birkaç saniye sonra Müdiresi tekrar konuşmaya başladı.

"Evet, biliyorum... Anlıyorum. Bu gece değil. Ne zaman peki? Yarın mı?" dedi esrarengiz bir biçimde. "Ne demek işin var? Be-

nim için çalıştığını unutma! Peki o zaman. Sabahın erken saatlerinde olmalı. Saat dörtte... Evet, gelip seni alacağım.”

Anna, kapıdan uzaklaşmaya çalışırken bacaklarının kurşun gibi ağırlaştığını hissetti. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyor, gözlerinin önünden siyah noktalar geçiyordu; bayılacağını sandı. Her şeyin bir açıklaması vardır, diye düşündü umutsuzca. Bayan Pincet böyle şeyler söylemezdi. Hayır, asla söylemezdi. Söylememeliydi.

Ama söylemişti. Anna her şeyi kendi kulaklarıyla duymuştu. Midesi bulanıyordu ve kusmamak için kendini zor tutuyordu. Bayan Pincet, Peter’den kurtulmak istiyordu. Bayan Pincet, onu öldürecekli!

Anna, gözlerini kapayarak Bayan Pincet’in söylediklerini yanlış anlamış olabileceğini düşünmeye çalıştı. Her şeyi eski hâline döndürecek bir yol aradı. Ama bunların faydasız olduğunu biliyordu.

En kötüsünün, onu bir bıçak gibi yaralayan sözlerin içinde en çok canını acıtan şeyin, Bayan Pincet’in onu tarif etmek için kullandığı sözcükler olduğunu düşündü. Bunu aklından geçirir geçirmez utandı; çünkü aslında hiçbir şey Bayan Pincet’in, Peter’in ölmesini istemesinden daha kötü olamazdı. Sanki kötü bir şeymiş gibi, “aşılınmış” demişti iğneleyici bir edayla. Sanki iyi bir Artık ve Kıymetli Mal olmak gibi Anna’nın uğruna hayatını adadığı her şey Bayan Pincet’in küçümsediği şeylerdi.

Anna nefret etmek nedir bilmezdi bile, ama daha önce hiç tatmamış olduğu bu duygu yoğunluğu şimdi karşı konulmaz bir kanser gibi bütün vücuduna yayılıyordu. Bu duyguyu tanımlamaya ve onunla başa çıkmaya yeteneği yoktu.

Başı dönüyordu. Kendisini yatakhane sine doğru yürürken buldu. Sonra bilinçsizce yolunu değiştirdi ve Merdiven 2’ye yöneldi. Gittikçe daha hızlı yürümeye, sonunda da yoluna çıkan

Orta Artıkların bakışlarını hiç umursamadan koşmaya başladı. Zaten onlar da Kıdemlilerin en ürkütücüsü olan Anna kendilerini fark etmesin diye gözlerini yere çeviriyordu. Anna, kendisini gizli gizli izleyen Sheila'nın ince silüetini görmemişti.

Anna koşarken, Bayan Pincet bunun hesabını verecek, diye tekrarlıyordu içinden. Bunun hesabını verecek.

Kendi akli olmayan, aptal kız Anna, onu haksız çıkarmak için elinden geleni yapmaya kararlıydı.

On Birinci Bölüm

5 Mart 2140

Bayan Pincen kötü biri. Peter haklıymış; Bayan Pincen gelmiş geçmiş en kötü Yasal. Ondan nefret ediyorum. Birinden bu kadar nefret edebileceğimi hiç düşünmezdim. Ondan o kadar çok nefret ediyorum ki bununla nasıl baş edebileceğimi bile bilmiyorum. Peter'i öldürmek istiyor. Peter'a inanmamakla büyük hata ettim. Kaçması lazım; buradan mümkün olabildiğince uzaklara gitmesi lazım.

Ben de burada daha fazla kalmak istediğimi sanmıyorum. Ama başka nereye gidebilirim? Peter'la birlikte kaçamam.

Bunu yapamam.

Yoksa yapabilir miyim?

Akşam olmuştu; saat dokuzdu. Kıpırmızı olan gözleriyle aynı renk olsun diye yüzüne bolca soğuk su çarptıktan sonra Kızlar Banyosu 2'den ayrıldı. Koridora çıkınca, kapının dışında toplanmış, içeriden gelen ağlama sesini dinleyen Artıklar ısrarla görmezden geldi ve yatakhanesinin yolunu tuttu. Yatakhane de herkesin sıkış tepiş iki yatakta oturduğunu fark etti. Onu gö-

rür görmez hepsi, Tania bile, çil yavrusu gibi dağıldı. Yapmaları gereken işin başına koştular; gece zili çalmadan ve günlük kontroller sona ermeden yerleri süpürüp pencere çıkıntılarının tozunu almaya başladılar. Ama genellikle talimatlar yağdıran ve konuştukları için onları azarlayan Anna, şimdi sadece boş gözlerle bakıyordu. Temizlik yapıp yapmamaları neyi değiştirdi? Yataktan kirliliğin olup olmadığı kimin umurundaydı? Bunlar tam şu an hissettiği şeylerdi: İçten içe, kendini kirletilmiş ve kullanılmış hissediyordu.

“Anna? Anna, iyi misin?”

Anna, Sheila’nın yatağına doğru sessizce sokulduğunu fark etmediği için irkildi. Bir anlığına Sheila’yla göz göze geldi. Sesini duygularından arındırmaya çalışarak, “İyiyim,” dedi soğuk bir ifadeyle. “Gözümde bir sorun var, hepsi bu.”

Sheila başını salladı. Anna’ya meraklı gözlerle bakarak, “Son Kontrol Görevini unuttuğunu sanmıştım,” dedi.

Anna irkildi. Gerçekten de tamamen unutmuştu. İlk gece zili çaldıktan sonra koridoru bir uçtan diğer uca dolaşarak ışıkların söndürüldüğünden ve bütün Artıkların yatakta olduğundan emin olmalıydı. Ortaların, yaşlarına göre akşam saat dokuzla on arasında yataklarında olması gerekiyordu; Bekleyenlerse saat on birde uyumuş olmalıydı. Saat on birden sonra hiçbir yerde, en ufak bir ses duyulmamalıydı. Elbette en üst kat hariç; Küçükler talimatları ve uyku vakitlerini henüz anlayamıyordu. Anna, aşılınmaya yetecek kadar uzun zamandır burada değiller, diye aklından geçirdi; içinde bir sızı hissediyordu.

“Hayır... hayır,” dedi çabucak. Sesi kırılıyordu. “Elbette unutmadım. Ayrıca çok iyiyim. Ama aynı şeyi pencere çıkıntıları için söylemem; tozlar buradan bile görünüyor.”

Sheila uysalca başını salladı ve sessizce uzaklaştı. Anna derin bir nefes alıp yatağından çıkarken Sheila toz almaya başlamıştı

bile. *Her zaman yapılacak bir iş vardır,* diye geçirdi içinden. *Ve bunların hemen yapılması konusunda Anna'ya her zaman güvenebilirsiniz.*

Anna, Son Kontrol görevinde pek zorlanmazdı. Bekleyen Artıklardan bazıları, yatakhanelerinde hâkimiyet kuramıyor, ışıkların söndürülmesi ve sessizliğin sağlanması için diğer Artıkları yeterince korkutmayı başaramıyordu. Ama Anna için durum farklıydı. Her Artık, Anna'nın bir Kıdemli olarak işini ne kadar ciddiye aldığını, gerektiğinde onları disipline sokma sorumluluğunu yerine getirmekten asla çekinmeyeceğini ve görev başındayken onu atlatabilmenin hiçbir şekilde mümkün olmadığını biliyordu. Kartal gibi keskin gözleri her şeyi fark ediyordu: Hizmetlilerin en çok sevdikleri Küçükler için gizlice içeriye soktukları oyuncaklar, fısıldaşmalar, on dakika önce işlerini tamamlamış olmaları gerekirken son dakikada tuvalete gidenler hiç gözünden kaçmazdı. Anna'nın Bayan Pincen'te başka hiçbir Artığa olmadığı kadar yakın olduğu birçokları tarafından söyleniyordu.

Ama o gece, Artıklardan biri yeterince dikkatli bakmış olsaydı, Anna'daki umursamazlığı kesinlikle fark ederdi. Gözleri her zamanki gibi dikkatle ortalığı kolaçan etmek yerine donuktu ve sesinde hafif bir kayıtsızlık seziliyordu. Her yatakhaneye girip kuralların gereğini yerine getiriyordu. Zilini çalıyor ve hâlâ yatağında olmayan Artıkları azarlıyordu. Ama bunları, hiç enerjisi veya isteği yokmuş gibi yapıyordu. Ona itaat etmeyen veya karşı koymaya çalışan birileri çıksa omuz silkmekle yetinip onları cezalandırmak yerine yoluna devam edebilirdi. O gece, yaptığı işin hiçbir anlamı olmadığını düşünüyordu. Kurallar çiğnense ne olurdu ki? Yatakhanelerden çıkarken tek çıt bile duymaması neyi değiştirirdi? Bunların ne önemi vardı?

Neyse ki Artıkların hiçbirisi bunları fark edecek kadar yakından bakmamıştı ona ve her zamanki gibi hizaya gelmişlerdi.

Birkaç kız, yatakta yatmak yerine, yataklarının hemen yanında yere yatmıştı. Ama bu sıradan ve makul bir şeydi. Kız Artıklar temiz olmadıklarını, âdet günlerinde bedenlerinin kirli olduğunu herkese göstermek için âdet günlerinde boyunlarına kırmızı bir bez sarmak zorundaydı; böylelikle utanç verici ve kötü bir şey olan doğurganlıklarını göz önüne seriyorlardı. Ergenlik çağına ulaşan, vücutlarında veya çamaşırlarında ilk kan damlasını fark eden Artık kızlar, Bayan Pincen'te gönderiliyordu. Bayan Pincen da onlara, Artık olarak var olmanın kurbanı olmaktan kurtulduklarını ama potansiyel suçlu hâline geldiklerini, bedenlerinin Doğa Ana'nın düşmanı olduğunu ve Günahlarını hatırlamaları için Doğa Ana'nın her ay onlara acı çekeceğini söylüyordu. Çarşaflarında ufacık bir kan lekesi görülmesi hâlinde dayak yiyor, söz konusu Günahlarından temizlenmek için tel bir fırçayla ovalanıyorlardı; bedenlerine düşman olup hor görmeyi ve kontrol etmeyi öğrenmeliydiler. Bu cezadan kurtulabilen çok azdı. Birçok kız, âdet döneminde çarşafı lekelenmesin diye soğuk, sert zeminde uyumayı göze alıyordu. Bayan Pincen da bunu onaylıyordu; çünkü yerleri temizlemek, çarşafı temizlemekten kolaydı. Uykusuz geçen birkaç gecenin sıkıntısı, bedenlerinin dünyada sebep olabileceği zararla kıyaslanamazdı.

Saat on birde herkes alışlageldiği gibi yatağındaydı. Büyük Depo'ya sessizlik çökmüştü. Anna herkesin uyumasını beklemek için yatağına çekildi.

Aklından geçen en son şey uyumaktı. Bütün yorgunluğuna rağmen tetikteydi ve saat bire geldiğinde bütün Eğitimcilerin ve Bayan Pincen'in yataklarına çekildiğinden emin olunca kalkıp etrafı kolaçan etti. Jaluzinin incecik aralığından Dışarı'da esen sert rüzgârın ağaçları, ölüm dansına tutuşmuşlar gibi bir o yana bir bu yana eğdiğini görebiliyordu; ağaçların dalları, sanki ona doğru sallanan kıvrık parmaklar gibiydi. Ama pencereler üç katlı

olduğu için incecik bir dal çıtırtısı bile duymak olanaksızdı. Odadaki tek ses, yatar yatmaz uykuya dalan kızların hafif hafif nefes alışlarıydı.

Anna, yatağından dışarı süzüldü. Soğuktan titriyordu; üzerine bir battaniye aldı ve sessizce koridora çıktı.

Tanıdık olmasına rağmen o an her nasılsa çok farklı gelen koridor boyunca ilerledi. Gecenin bir yarısıydı ve ortalıkta hiç kimse yoktu. Anna, kendisini daha önce hiç bu kadar özgür hissetmediğini fark etti. Büyük Depo soğuk ve karanlık olabilirdi, kapı aralıklarından içeri süzölmeyi başaran zayıf ay ışığının oluşturduğu gölgeler, koridorda uğursuz bir biçimde dalgalanıyor da olabilirdi; ama Anna kendisini burada tek başına özgür hissediyordu. Yatağından kalkmak onun kendi kararıydı, bir başkasının emri veya isteğı doğrultusunda hareket etmiyordu. Sonu Tecrit'te bitecek bile olsa istediğini yapabilmenin vermiş olduğu neşe ve zindelik, havada süzölüyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu.

Korkusu hâlâ geçmemişti; korkmamak için aptal olması gerekirdi. Ama ruhunun derinliklerinde daha büyük bir korkusu olduğunu da biliyordu; bir daha, görünmeden ve hesap vermek zorunda kalmadan özgürce yürüyebilme fırsatı bulamayabilirdi.

Bu düşüncelere öyle dalmıştı ki koridorun yarısını geçene kadar peşindeki ayak seslerini duymadı. Ama sesleri fark eder etmez olduğu yerde donup kaldı; bir kasını bile kıpırdatacak cesareti kalmamıştı.

Dehşet içinde onu takip edenin kim olduğunu görmek için ağır ağır arkasına dönerken zihni, ağır vücut hareketlerine tamamen zıt bir şekilde çılginca çalışıyor, o saatte yatağının dışında olmasına ilişkin mazeretler bulmaya çabalıyordu: Uyuyamamıştı. Bir bardak su içmek istemişti... Çiğnememesi gereken ama

gerçekle kıyaslandığında kulağa pek de ciddi gelmeyen bütün o kurallar! Ne olursa olsun Tecrit'e yaptığı yolculuğa devam etmeliydi. Peter'ın hayatı buna bağlıydı.

Ama arkasına baktığında hiç kimseyi göremedi. Şaşkın şaşkın etrafına bakındı ama ortalıkta kimse yoktu. Peşi sıra gelen ayak seslerini kendisi hayal etmiş olabilir miydi? Hayır, bu birinin ansızın ortadan kaybolması kadar olanaksız bir şeydi.

Kaşlarını çatıp huzursuzca tekrar yürümeye koyulan Anna, birkaç saniye sonra kendisini takip eden ayakların belli belirsiz sesini tekrar duydu. Birden dönüp kendisini izleyen kim olduğunu görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Sheila?" dedi gözlerine inanamayarak. Peşindeki bir Eğitimci olmadığını anlayınca rahatlatıvermişti. "Sheila, ne işin var burada?"

Sheila öylesine ince ve solgundu ki koridoru aydınlatan ay ışığında parıldıyordu.

Korku dolu gözlerle Anna'ya baktı. "Seninle gelmek istiyorum," dedi yavaşça. Sesi kısık ve ürkekti. "Nereye gidersen git, seninle gelmek istiyorum."

Anna kararsızlık içinde ona baktı. Sheila'nın boyun egeceğini umarak, "Hiçbir yere gittiğim yok," diye fısıldadı öfkeyle. "Hemen yatağına dön."

Sheila, "Peter'ı bulmaya gidiyorsun," dedi. Sesi hâlâ gergindi. Sheila'nın bakışlarındaki meydan okuma Anna'nın dikkatini çekti; bu tavır onu daha güçlü kılıyordu. "Onunla buluşmaya gittiğini biliyorum."

Anna'nın kalbi duracakmış gibi oldu ama başını sallamayı ve şaşırmış gibi bakmayı başardı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi kararlılıkla. "Yatağına dön."

"Peter'ı bulmaya gitmiyorsan nereye gidiyorsun peki?"

Anna gözlerini Sheila'ya dikti, sonra yaklaştı ve ellerini onun omuzlarına koydu.

“Sheila, hemen yatağına dönüyorsun, beni duydun mu? Eğer gitmezsen yarın kendini Tecrit'te bulacağından emin olabilirsin. Anlaşıldı mı?” Sheila'ya bakmaya devam ederek gözlerini kısıtı ve “Beni anladın mı?” diye tekrarladı.

Sheila üzgün üzgün başını salladı. “Yatağıma döneceğim. Ama Peter'la birlikte gidecek olursanız beni de yanınızda götürmelisiniz,” dedi. Sesi titriyordu. “Lütfen, Anna.”

Anna, “Hemen yatağa!” diye emretti sertçe. Ama sonra Sheila'nın omzunu samimiyetle sıkarak, “Giderken sakın kimselelere görünme,” diye fısıldadı. Sonra döndü ve umutsuzca yatakhaneye dönen Sheila'nın ayak seslerini dinleyerek yoluna devam etti.

Sonunda Tecrit'in nemli koridorlarına ulaşabildiğinde Peter hâlâ uyanıktı. Kapıya dokunup adını fısıldar fısıldamaz Peter'ın ayağa fırladığını ve kendisine yaklaştığını duydu.

“Anna!” dedi. Sesi öyle heyecan doluydu ki Anna içini büyük bir mutluluk dalgasının kapladığını hissetti; şimdiye kadar hiç kimse onun sesini duymaktan bu kadar çok hoşnut olmamıştı ve hiç kimse onun adını bu kadar büyük bir sevinçle söylememişti.

“Geleceğini biliyordum,” diye devam etti. “Biliyordum işte!”

Anna gülümsedi ve elini kapıya koydu. Sakin olmaya çalışarak, “Peter, haklıymışsın,” diye fısıldadı aceleyle. “Bayan Pincent hakkında söylediklerin doğruymuş. Şey... o senden kurtulmak istiyor. Burada güvende değilsin. Kaçman lazım.”

Peter, zaman kaybetmeden, “Elbette kaçmam lazım...” diye karşılık verdi, “ama senin de benimle gelmen lazım.”

Anna dudaklarını ısırdı. “Gelemem,” dedi usulca. “Ben buraya aidim. Senin gibi değilim.”

“Sen de benim gibisin,” dedi Peter. Sesi hafifçe boğuldu. “Anna, buraya ait değilsin. Annenle babana aitsin. Benimle gelmelisin. Benimle gelmek *zorundasın*.”

Anna, “Annemle babamı tanımıyorum bile,” dedi yutkunarak, gözlerinde yaşlar birikmeye başlamıştı. “Hiç tanımadığım insanlara nasıl ait olabilirim? Beni isteyip istemediklerini bile bilmiyorum.”

“Sana kavuşmayı her şeyden daha çok istiyorlar,” dedi Peter, birdenbire üzgün ve ciddi bir ses tonuyla konuşmaya başlamıştı. “Sana onlardan söz edebilirim. Anna, annenle baban gerçekten çok iyi insanlar. Beni aldılar ve ...” Bir an durakladı. “Seni görmeyi çok istiyorlar Anna,” diye devam etti sakince. “Seni seviyorlar, hem de dünya üzerindeki her şeyden çok.”

“Hiç kimse beni sevmiyor,” dedi Anna, sesi giderek kısılıyordu. “Hiç kimse. Ben sadece bir Artığım.”

Peter, kendinden emin bir hâlde, “Hayır!” dedi. “Öyle değilsin. Kaçtığın zaman bunu fark edeceksin. Dünyadaki heyecan verici her şeyi göreceksin. Büyük Depo’nun gerçek olmadığını fark edeceksin. Dünya buradan ibaret değil Anna. Bu koskoca bir yalan. Burada duyduğun her şey yalan.”

Anna hiçbir şey diyemedi.

Peter, birdenbire, “Senin bir odan var Anna. Oyuncaklarla dolu bir odan,” dedi. “Ve okuyabileceğin bir sürü kitabın...”

Anna yanağından süzülen gözyaşlarını sildi.

“Annenle baban senin dünyadaki en güzel şey olduğunu düşünüyor. Sana sahip olabilmek için her şeyi göz aldılar, sana istediğin her şeyi sunabilmek için.”

Peter tekrar duraksadı ve Anna’ya annesiyle babası hakkında bildiği her şeyi anlatmaya başladı. Çaresizce onun geri dönmesini bekleyen insanları ve sahip olabileceği hayatı anlattı. O konuşurken Anna ayaklarının yerden kesildiğini hissetti. O gün yaşadığı

bütün acılar ve ihanet, sanki buhar olup kayboluyordu. Battaniyesine iyice sarındı, gözlerini kapadı ve Peter'in anlattığı şeyleri hayal etmeye başladı. Peter'in peşi sıra güzel bir dağa çıkıyormuş gibiydi. Peter, her sözüyle, ona eşi görülmemiş manzaralar gösteriyordu ve ne kadar yukarı tırmanırlarsa gördükleri manzara o kadar güzelleşiyor, içlerine çektikleri hava o kadar taze oluyordu. Başlangıçta bu Anna'nın çok hoşuna gitmişti, ama Peter anlattıkça korkusu artmaya başladı. Yüksekten korkuyordu, bilinmeyenden korkuyordu, dağın zirvesine çıktığında her şeyin kendisi için ne kadar ulaşılmaz olduğu gibi bir gerçeklikle yüzleşmekten korkuyordu... Sonunda bir uçurumun kenarına varıp, dengesini kaybedip düşmekten korkuyordu.

Ama düşmek gerçekten o kadar kötü bir şey mi, diye düşündü. Bir anlığına bile olsa dağın zirvesini görmek, buna asla kal-kışmamaktan daha iyi olabilir miydi? Yoksa Bayan Pincent'in söylediği gibi, insan ne kadar yükseğe tırmanırsa yere o kadar sert mi düşerdi?

On İkinci Bölüm

6 Mart 2140

Büyük Depo'dan gitmeye karar verdim.

Peter'la birlikte Tecrit'teki bir tüneli kullanarak kaçacağız.

Peter'ın bir planı var.

Büyük Depo'dan kaçmak olanaksızdır. Yakalayıcılar peşimize düşecek ve tabii ki Bayan Pincet da. Ama başka çaremiz yok. Bayan Pincet'in, Peter hakkında söylediklerini duydum. Ondan kurtulmak istiyor. Ayrıca benim aptal olduğumu söyledi. İsteddiği her fikri aşıladığı biriymişim.

Bayan Pincet'tan nefret ediyorum. Onu sevdiğimi sanmıştım. Bayan Pincet'in her şeyin en iyisini bildiğini sanmıştım. Bütün o korkunç şeyleri bizim iyiliğimiz için yaptığını sanmıştım. Ama öyle değilmiş. O acımasız ve alçak biri. Bana Faydalı olduğumu söylemişti, ama hiç de öyle düşünmüyormuş. Oysa onun benden istediği her şeyi daima yerine getirmiştim.

Yine de Büyük Depo'dan ayrılma fikri beni ürkütüyor. Dışarı hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Dışarı'da bir Kıdemli olmayacağım. Kıymetli Mal da olamayacağım. Dışarı'da ne olacağım, bilmiyorum. Sadece Yasal Olmayan biri olacağım sanırım.

Peter'la birlikte bana anlattığı o büyük çayirlara kaçmak istiyorum; rahatça koşup haykırabildiği o yere. Ya da çöle gidebilirim; bizi orada aramak hiç kimsenin aklına gelmez ve hiçbir zaman üşümez.

Ama Peter Londra'ya gitmemiz gerektiğini söylüyor. Annemle babamın yanına dönmeliymişiz. Bloomsbury'de üç katlı bir bina da yaşıyorlarmış. Bayan Sharpe'in evi sadece iki katlıydı. Peter, benim yeni kıyafetlerim olacağını söylüyor. Yeraltı Hareketi bizi koruyup saklayacakmış; böylece Yakalayıcılar bizi asla bulamayacak.

Peter, Bloomsbury'de hiçbir yeri ovmak ve temizlemek zorunda kalmayacağımı, kimseye boyun eğmem gerekmeyeceğini, annemle babamın bana edebiyat ve müzik dersi vereceğini anlattı. Hem ben de Yeraltı Hareketi'ne katılabilmemişim.

Aslında yeraltından hoşlanmıyorum. Tecrit de yerin altında. Karanlık, rutubetli ve korkunç bir yer; saatler boyunca tek başına kalıyorsunuz ve sonunda garip garip şeyler hayal etmeye başlıyorsunuz. Gecenin bir yarısında, herkes uykudayken ve ortalıkta hiç kimseler yokken hem çığlığa ve hıçkırığa benzeyen sesler hem de ayak sesleri duyuyorsunuz örneğin. Bunların gerçek mi yoksa bir hayal ürünü mü olduğunu bile bilemiyorsunuz.

Tecrit'te, Dışarı'ya açılan bir tünel var. Peter her şeyi biliyor. Çünkü Büyük Depo çok eskiden bir hükümet binası olarak kullanılmış ve annemle babam "davaya ilgi gösteren" bir komşudan binanın planlarını almış. Peter, Büyük Depo'ya gelişinin de beni kaçırma planının bir parçası olduğunu söylüyor. İlk on inanamamıştım; neden birileri benim için başını bu kadar belaya soksun ki? Annemle babamı anımsamıyorum bile. Ama Peter onların beni her zaman andığını söylüyor.

Tünel, terörist saldırılarına karşı önlem olarak inşa edilmiş. Peter tünelin Büyük Depo'nun dışındaki kameralardan uzağa, köye kadar uzandığını söylüyor.

Tecrit'e girmek istemiyorum. Ya dışarı çıkamazsam? Ya sonsuza kadar orada kalırsam?

Ama, hayır... Peter'a güveniyorum. Peter benim arkadaşım.

Yarın gece kaçacağız. Aslında bu gece sayılır. Henüz hava aydınlanmamış olsa da sanırım sabah oldu. Yatakta olmalıydım, ama gözüme uyku girmiyor. Beni Tecrit'e göndermeleri için kötü bir şey yapmalıyım. Sonra gece yarısında "kaçıp kurtulacağız". Peter tünelin duvardaki bir ızgaranın ardında olduğunu söylüyor. Dediğine göre ızgarayı gevşetmiş bile. Her şey hazırmış. Bayan Pincen'tin onu tam da istedikleri yere gönderdiğini fark edince küplere bineceğini söylüyor. Bunu, Tecrit'te olmaktan keyif alıyormuş gibi anlatıyor, ama gerçekten keyif aldığını sanmıyorum. Dışarı'ya açılan bir tüneli olabilir; yine de soğuk, karanlık ve ıssız.

Peter insanı hayrete düşüren biri. Bilmediği bir şey yok.

Büyük Depo'da kendimi nasıl hissettiğimi ona anlattım; üşümüş ve yalnız. Peter kendinin de bazen böyle hissettiğini söyledi. Dışarı'da bile bu gibi anlar olmuş. Yakalanana kadar annemle babamın yanında yaşıyormuş. Ama kısa bir süredir, yani on yaşından beri, onlarlaymış. Daha öncesinde pek çok farklı aileyle kalmış.

Peter bir evlatlıkmuş; gerçek annesi ve babasıyla hiç yaşamamış. Kim olduklarını bile bilmiyor. Çoğu zaman anne babalar, Artık bebeklerini ölmeye terk edermiş; böylece hapsi boylamaktan kurtulurlarmış.

Peter, annesiyle babasının onu istemediğini, doğumunu bir Hata olarak gördüklerini, bu yüzden bir evin önüne bıraktıklarını söyledi. Orada Peter'i Yeraltı Hareketinden birileri bulmuş. Üzerindeki tek şey, boynuna takılmış bir zincirdeki altın yüzükmüş. Mühürlü yüzük dedikleri bu yüzüğün içinde, annesiyle babasının adlarının baş harfi olabileceğini düşündükleri "AF" harfleri yazılmış ve üzerinde de bir çiçek işlemesi varmış. Ama yüzüğü ondan

almışlar. Peter, yakalarınca onu ağızına saklamış, buna rağmen Yakalayıcılar yüzüğü bulmayı başarmış. Merkezî yöneticilerin çok ilgisini çekeceğini söyleyip yüzüğü Büyük Depo'ya getirmeden önce bir süre Peter'i tuttukları yerdeki üniformalı bir adama vermişler. Adam ona pek çok soru sormuş ve dosyası için daha fazla bilgi gerektiğini söylemiş. Peter, adama hiçbir şey söylememiş ve yüzüğü geri istemiş, elbette geri alamamış. Peter kaçtığımızda o yüzüğü geri almak için elinden geleni yapacağını söyledi. Geri aldığı anda da parmağından bir daha asla çıkarmayacaktı.

Peter'i bebekken alanlar ve sonrasında ona bakan herkes, bu nedenle hapse atılabilmiş ve hatta asılabilmiş. Ama "çocukların önemli olduğunu" ve "her hayatın bir değer taşıdığını" düşündükleri için her şeye rağmen bunu yapmayı göze almışlar. Peter onlarla birlikteken özel olduğunu ve sevildiğini hissetmiş.

On yaşına geldiğinde onunla ilgilenen insanlar tutuklanmış, ama Yakalayıcılar onu bulamadan önce Yeraltı Hareketi tarafından evin dışına kaçırılmış. Annemle babam onu gizleyebileceklerini ve bakımını üstlenebileceklerini söylemiş. Peter, kendi çocukları bile olmadığı hâlde onun uğruna "her şeyi riske attıkları için" annemle babamın dünyanın en iyi niyetli ve en sıcak insanları olduğunu söyledi. Bana, bir de senin için neler yapabileceklerini hayal et, dedi.

Ama ben hiçbir şey hayal edemiyorum. Anne ve babaya sahip olmayı bile hayal edemiyorum.

Dışarı çıkınca Peter, beni özgürce koşabileceğimiz bir çayıra götürecekti.

Şimdiye kadar hiç gerçek bir çayır görmedim.

Ama lafını etmek bile kulağa hoş geliyor.

Peter, istersem benimle çöle geleceğini de söyledi. Orada yaşayabilirdik.

Bizim birbirimize ait olduğumuzu söyledi; çünkü o bir çiçekle doğmuş ben de bir kelebekle... Hayatta kalabilmek için çiçeklerle kelebeklerin birbirine ihtiyacı varmış.

Sanırım Peter'la çölde yaşamayı çok isterim.

Sanırım...

Anna irkilerek uyandı ve birden doğruldu. Kızlar Banyosu 2'nin zeminindeydi, başını o güzelim pembe renkli süet günlüğüne dayamıştı. Hemen bileğine baktı, saatin beş buçuk olduğunu fark edince yüreği ağzına geldi. Sadece otuz dakika sonra sabah zili çalacaktı. Nasıl uyuyakalmıştı? O halde yakalanacak olsa her şeyi berbat edebilirdi.

Yoksa tam tersi mi? Bir an düşündü, dikkatini toplamaya çalışırken burnu kırış kırış oldu. O gün Tecrit'e gönderilmesine yetecek kadar kötü bir şeyler yapmalıydı. Saat beş buçukta yatağının dışında yakalanmak yeterli olmaz mıydı? Ama bu fikirden hemen vazgeçti; yatağının dışında yakalanmak düşünülebilirdi, ama kaçış planlarını ayrıntısıyla anlattığı günlüğüyle yakalanmak çok aptalca bir fikirdi.

Bunları günlüğüne hiç yazmaması gerekiyordu, ama kendini tutamamıştı. Peter'ın ona anlattıkları aklını başından almıştı ve ancak her şeyi yazarak sakinleşebilmişti. Üstelik yazmak tüm bu olanları daha gerçek kılmıştı; her şeyi kâğıda yazdığına göre bunlar hayal olamazdı.

Birdenbire ayağa kalktı ve günlüğünü her zamanki yerine gizleyerek banyodan ayaklarının ucuna basa basa çıktı. Koridoru geçip yatakhaneine geldi. Herkesin, hatta horultusu, yatakhaneinin köşesinden rahatça duyabilen Sheila'nın bile, uyuduğunu fark edince bir rahatlama hissetti.

Dikkatle etrafını gözden geçirdikten sonra yatağına süzüldü. Gözlerini kapatıp Dışarı'da olduğunu hayal etmeye başladı.

Kafasında oluşturabildiği görüntüler Bayan Sharpe’ın evinde gördüklerinden ibaretti. Peter’ın kendisine anlattığı Şeyleri gördükleriyle bir araya getiriyordu. Yeni bir yaşamı düşlerken bile bunların gerçekleştiğini görebilmesinin ne kadar uzak bir olasılık olduğunu biliyordu.

Dışarı’ya çıkmayı başarsalar bile kaçak olacaktı. Yerini bilmeyen Artıklar konumuna dşeceklerdi. Böyle bir Şeyden sonra Doğa Ana onu bir daha asla bağışlamazdı.

Yatağına uzanmış ve battanibesine iyice sarınmışken iini bir rpteri kapladı. Bunun soğuktan mı, korkudan mı, yoksa beklen-tiden mi olduğundan emin değildi; uykuya dalarken tüm bildiği o günden sonra hayatının değişeceğiydi. O gün, sonuç iyi de olsa kötü de olsa *her Şey* değişecekti.

Sheila gözlerini açtı ve uykuya dalan Anna’yı sessizce seyretti. Koridorda bir saati aşkın süre boyunca onun dönmesini bekle-mişti. Sonra merdivenlerden yukarı çıkarken Anna’nın siluetini görmüştü. Ama Anna yatakhaneye geri dönmeyince Sheila usul-ca onu takip etmişti. ylesine sessiz hareket etmişti ki Anna hiçbir Şey anlamamıştı; itinaayla Kızlar Banyosu 2’nin kapısını açıp içeri girerken Sheila, merakla kaşlarını çatıp onu izlemişti.

Anna saatler sonra dönmüştü. Sheila onun sırları olduğunu fark etmişti ve her Şeyi öğrenmek istiyordu.

Yatakhaneye göz gezdirip herkesin uyuduğundan emin olun-ca sessizce battanibesini açıp yatağından dışarı süzüldü. Sonra da usulca yatakhaneden çıktı ve koridorda ilerledi.

Birkaç dakika sonra Kızlar Banyosu 2’ye ulaştı, kapıyı açıp içeri girdikten sonra arkasından sessizce kapattı.

Banyoda göz gezdirirken dudaklarını bzp kaşlarını çattı. Ne aradığını tam olarak bilmiyordu. Ama doğru yerde olduğun-

dan hiç şüphesi yoktu. Anna, daha önce de bu banyoda izini kaybettirmişti. Burada bir şeyler olmalıydı. Belki bir ipucu...

Fırçalama leğenlerine yaklaştı, eğilip zemine göz attı. Sonunda bir banyo küvetine oturdu ve ısınmak için ellerini kollarına sürterken iç geçirdi.

Sonra ansızın gözüne bir şey ilişti. Banyo küvetiyle duvar arasında küçük bir aralık vardı. Sırların değerini bilmeyenlerin gözüne çarpmayacak bir şeydi, ama Sheila daha o an oranın bir saklama yeri olduğunu anladı. Hemen banyo küvetinin içine sıçradı. Toz lekesi bırakmamak için ayaklarını silmeyi de ihmal etmedi. İnce, solgun kolunu banyo küvetinden aşağı doğru özenle uzattı. Birkaç saniye sonra Anna'nın günlüğü ellerindeydi; bu Sheila'nın o zamana dek görmüş olduğu en yumuşak, en pembe şeydi.

Günlüğü açıp okumaya başladı. İlk birkaç sayfayı okuduktan sonra kızgınlıktan ve şaşkınlıktan gözleri kocaman oldu. Ama hepsini okuyabilmesine olanak yoktu. Sabah zili her an çalabilirdi. Sheila günlüğü dikkatle yerine yerleştirdi ve banyo küvetinin temiz olup olmadığını kontrol ettikten sonra yatakhanesinin yolunu tuttu. Koridor boyunca hızla ilerledi ve yeni günün başladığını duyurmak için bangır bangır çalan sabah zilinden birkaç saniye önce yatağının içinde olmayı başardı.

On Üçüncü Bölüm

Anna kahvaltı yapmak istemiyordu; o hafta ikinci kez oluyordu bu. Ama Ana Yemekhane'deki bir masada oturan Sheila'nın gözlerini ayırmadan ona baktığını hissedince doyurucu ama tatsız olan lapadan kaşık kaşık yemeye zorladı kendini. Hiç kimse bir şeyden şüphelenmemeli, diye düşündü, özellikle de Sheila.

O sabahki derslerini sessizce tamamlayıp o an iş tulumunun sol cebini alev alev yakan günlüğünü almak için Kızlar Banyosu 2'ye gitmişti. Aşçılık Dersinde fazladan bir mısır pestili yapmasına yetecek kadar malzemeyi kaçırmayı bile başarmıştı. Sardığı pestili Peter'a vermek için sağ cebine gizlerken kuralları çiğnemeye çok çabuk alıştığını hayretle fark etti. Bir zamanlar Bayan Pincen't, ona Artıkların doğuştan kötü olduğunu söylemişti. Anna bunu bir meydan okuma olarak algılamış ve Bayan Pincen't'a kötü olmadığını göstermek için elinden geleni yapmıştı. Şimdi Bayan Pincen't'ın haklı olduğu ortaya çıkmıştı, ama bunu hiç umursamadı.

Ortayken ve henüz bir Kıdemli değilken, bazen Anna'yla yatakhanedeki diğer kızlar, gece zilinden önce birbirlerine, kaçmaya çalışan Artıklar hakkında öyküler ve masallar anlatırdı. Hizmetlilerin yaptığı üstü kapalı uyarılardan, kulaktan dolma sözlerden ve kızların sonsuz hayal güçlerinden yola çıkarak kurgulanan bu

öykülerin hepsi, bir öncekinden daha korkunç oluyordu. Yasal olduğunu düşünen ve sırf kızgın güneşin altında güneşlenmek için Büyük Depo'nun duvarlarına tırmanan Artık Simon'ın öyküsü anlatılırdı. Bir evde hizmetkâr olarak çalışan ve zamanla bir Artık olduğunu unutan Phillippa hakkında da bir öykü vardı. Efendisinin yiyeceklerinden yemeye, onun koltuğunda oturmaya ve emirlere karşı gelmeye başlamış. Günün birinde evi izinsiz olarak terk etmiş ve yasak olduğu halde Dışarı'ya tek başına çıkmış. Yaptığı ilk iş, efendisinin bahçesinden bir çiçek koparmak olmuş. Evin içindeyken de çok beğendiği kırmızı gülü koparmış. Gülü yüzüne yaklaştırmış, güzelim kokusunu içine çekmiş ve yapraklarının yumuşaklığını teninde hissetmiş. Gülü yanaklarına sürterken ani bir acı hissetmiş ve bağırması; ama her şey için çok geçmiş. Gül dikenlerini uzatmış ve Phillippa'ya saldırmış, yüzünü gözünü çizmiş, derisini paramparça etmiş. Yakalayıcılar onu bahçe yolunda çaresiz ve işe yaramaz bir halde bulmuş, sonra Phillippa gerisin geri Artık Merkezi'ne götürülmüş. Günlerce Tecrit'te kalmış ve kör olmuş. Doğa Ana'ya onu affetmesi için gece gündüz dua etmiş. O kör hâli, diğer Artıklara ibret olmuş; eğer Kendi Yerlerini Unuturlarsa hangi sonla karşılaşacakları konusunda onları uyarmış. Sonra birlikte kaçan ve kendi Artık oğullarını doğuran Mary'le Joseph'in öyküsü anlatılırdı. Çocuk iki başlı doğmuş ve sürekli acıkıp daha fazla yemek istiyormuş. Bir süre sonra Artıklara özgü kötü dürtülerini engelleyemez hale gelmiş ve bir başıyla annesini, diğeriyle de babasını yemiş. Sonunda da kendi açgözlülüğünün ve Anne Babasının Günahlarının bir kurbanı olarak çatlamış.

Anna uzun zamandır bu tür öyküler duymamıştı, ama hepsini kelimesi kelimesine anımsıyordu. Gecenin bir yarısında kendi öyküsünü anlatsa Artık kızları dehşete düşürebileceğinden emindi. Yerini bilmeyen ve kaçmaya çalışan Anna'nın öyküsü... Anna, Bilim ve Doğa dersine girmek için sınıfa doğru kararsız adımlar

la ilerlerken kendi öyküsünün nasıl son bulacağını merak etti. Bir olay çıkarmak için o dersi seçmişti; çünkü Bay Sargent onları Tecrit'e göndermekten çok hoşlanırdı. Büyük Depo'nun rutubetli, karanlık ve soğuk hücrelerinin, bir Artığa bu dünyadaki yerini bilmesi konusunda gereken her şeyi öğreteceğine inanırdı. Anna, yaptığıının kendisini sonsuz bir ıstıraba sürükleyip sürüklemeyeceğini düşündü. Kör olabilir miydi? Ya da Yasal efendilerinin sahip olmayıp da Artıkların sahip olduğu tek şey olan ölümün kendisiyle mi karşılaşacaktı? Sonuçta bir Artık'ın ıstırabı sınırlıydı; Artıklar için her şeyin bir sonu vardı.

Bay Sargent sınıfa gelir gelmez Anna içini küçük bir beklenti dalgasının kapladığını hissetti. Bay Sargent, Uzun Ömürlülük ilaçlarının dozu hakkında konuşurken onu güçlkle takip edebiliyordu. Artıklar ilaçların dozunu bilmeliydi, çünkü bazı evlerde ilaçların tüketimini idare etmeleri gerekebilirdi. Uzun Ömürlülük, hassas hücre dengesi gerektiriyordu ve Artıkların doz aşımının veya doz yetersizliğinin belirtilerini fark edebilmesi önemliydi.

Yeterli dozda ilaç almayanları belirlemek kolaydı. Çok yorulup kaskatı kesiliyorlardı. İşe gitmeyi, çim biçmeyi veya başka herhangi bir şey yapmayı istemez hale geliyorlardı. Erkekler kilo verebiliyor, kadınlar unutkanlaşılabiliyordu. Belirtilerin erkenden teşhis edilmesi önemliydi; böylelikle geri döndürülemez bir noktaya ulaşmadan tedavi edilebilmeleri mümkün oluyordu. Uzun Ömürlülük, olduğunuz yaşta kalabileceğiniz anlamına geliyordu ama sizi gençleştirmiyordu. Yani şimdilik.

Aşırı dozda ilaç alanları belirlemek daha güçtü. Çünkü gözle görülür çok az belirtisi vardı. Ama, Bay Sargent'ın anlattığına göre, yakından incelenirse tespit edebilmek imkânsız değildi. Uzun Ömürlülük ilaçları tiroksin denilen bir hormon içeriyordu; çok fazla ilaç alanların gözleri şişiyordu ve uykusuzluk çekiyorlardı. Çok heyecanlı görünebiliyor ve çabuk öfkelenebiliyorlardı.

Bay Sargent eline ilaç kapsüllerini aldı ve farklı boylardaki ilaçları gösterdi. Dozajın 2.5 mcg birimler halinde nasıl artırılıp azaltılabileceğini tarif etti.

Dersin ortalarına doğru Anna elini kaldırdı. Bay Sargent, her zamanki gibi düşünceli ve destekleyici bir soru beklediği için Anna'ya gülümsedi.

“Evet Anna?”

Anna gergin bir hâlde gülümsedi ve sandalyesinde huzursuzca kıpırdandı. “Bir Artık'ın Uzun Ömürlülük ilaçlarından alması hâlinde ne olur Bay Sargent?” diye sordu. Sesi alçak ve ürkekti, gözleri özür diler gibiydi.

Bay Sargent şüpheyle ona baktı ve kaşlarını kaldırdı. “Artıklar ilaç almaz Anna. Bunu biliyor olmalısın. Hiç ilaç almazlar. Artıklar, her şeyden önce, sırf burada oldukları için bile Doğa Ana'nın cömertliğini kötüye kullanmışlardır; bu yüzden bir hastalık veya yaşlılıkla son bulan kısa hayatlar sürmeleri son derece doğrudur. Bildiğin gibi bir Artık'ın yaşamını gereğinden fazla uzatmak kesinlikle hoş karşılanmayan bir davranıştır.” Bay Sargent'in gözünün üstündeki damarlar hafifçe seğiriyordu.

Anna metin olmaya çalıştı. Sonra tekrar elini kaldırdı.

Bay Sargent ters ters ona baktı ve başını salladı.

“Peki neden Yasallar sırf buraya daha önce geldikleri için ilaç alabiliyor?” diye sordu. “Sizce bunda bir haksızlık yok mu?”

Bay Sargent onu süzdü, gözleri yuvalarından fırlayacak gibi olmuştu.

“Haksızlık mı?” diye bağırdı. “Haksızlık mı? Hayır, *haksızlık* senin gibi insanların var olması. Bencil ve suçlu olan annelerle baban... Gezegeni ve yurttaşlarını düşünmeden seni dünyaya getirdiler. Sen yiyeceklerimizle beslenen, suyumuzu içen ve enerjimizi kullanan bir *asalaksın*.”

Herkesin gözü Anna'ya çevrilmişti, Anna korkusunu yendikten sonra yaptığından keyif almaya başladığını şaşkınlık içinde fark etti. Peter'in onunla kavga ederken sık sık kullandığı kelimeler ve yargılar zihnine akın etmişti ve Bay Sargent'in kıpkırmızı kesilen yüzünden hiç ürkmüyordu. Birdenbire, birçok Bekleyen'in hazırlık testinde neden başarısız olduğunu fark etti. Kendisi öğretilere meydan okumanın tadına ilk kez varıyordu ve bu kesinlikle karşı konulmaz bir hazdı.

"Ama Doğa Ana yeni şeyleri sever, değil mi?" diye üsteledi. Bayan Pincent'in bu *beyni yıkanmış* Anna'yı görebilmesini isterdi. "Yani eski yapraklar ağaçlardan dökülüyor, değil mi? Neden yaşlı insanlar kalıyor da genç olanlara şans tanınmıyor? Doğa Ana gerçekten de bunu mu istiyor acaba?"

Bay Sargent yavaşça ayağa kalktı ve Anna'nın sırasına doğru yürüdü. Ona tepeden baktı ve yüzüne bir tokat patlattı. Sonra da kulağını çekti. "Sen rezil bir yaratıksın," dedi ağzından tükürükler saçarak. "Bu sözlerinin bedelini ağır ödeyeceksin! Benimle bu şekilde konuşmanın bedelini ağır ödeyeceksin! Esaslı bir dayacı ve ardında da Tecrit'e gönderilmeyi hak ettin. Orada söylediklerini düşünmen için biraz zamanın olur. Buna ihtiyacın var."

Anna duymak istediği sözcükleri duyunca büyük bir rahatlama hissetti. Dayak da yiyecekti; ama artık Tecrit'e gönderileceğinden emin olduğu için her şeyi göze alabilirdi.

Bay Sargent, Anna'yı çekip sınıfın ortasına sürükledi. Yürürken başını kasıtlı olarak sıralara vurdu. Anna, Sheila'nın sırasının yanından geçerken onun kendisine delici bir bakış fırlattığını hissetti ama başı aşağıya dönük olduğu için onunla göz göze gelemedi. O sırada bacağına bir şey değer gibi oldu; dostça bir dokunuştur belki de. Bu düşünce Anna'nın suçluluk hissetmesine ve midesinin kasılmasına neden oldu. Sınıfın ortasına doğru sürüklenirken Sheila hiçbir şeyi anlamadı, dedi kendi kendine. Sheila anlayamaz. Sadece Peter anlayabilir.

“Teşekkür ederim Bay Sargent. Gerisini ben hallederim.”

Bay Sargent birdenbire durdu ve Anna’yı yere bıraktı. Anna, kafasını kaldırdınca kapıda duran Bayan Pincen’tı gördü ve hemen gözlerini indirdi ama ona bunu yaptıran utanç değil, öfkeydi.

Bay Sargent, öfkeyle, “Marga... Bayan Pincen. Bu kız çok kötü şeyler söylüyor. Cezalandırılması gerek. Dayağı ve Tecrit’e gönderilmeyi hak etti.”

Bayan Pincen, onu tersleyerek, “Anlıyorum,” dedi. “Ama bana kalırsa Tecrit uygun bir ceza değil. Küçüklerin katının temizlenmesi gerekiyordu. Belki Anna birkaç gününü orada geçirmek isteyebilir... yani olanları düşünmek için.”

Anna’nın suratı asıldı. “Tecrit’e gönderilmek umurumda bile değil,” dedi çabucak. Sesinde hafif bir umutsuzluk seziliyordu. “Gerçekten umurumda değil.”

Bayan Pincen, ifadesizce, “Verilecek cezaya ben karar veririm Anna,” dedi. “Sanırım Küçüklerin sidik ve dışkılarıyla uğraşırken Doğa Ana hakkındaki görüşlerin değişebilir. Kırk sekiz saat boyunca gözetim altında olacaksın ve günde sadece bir öğün yemek yiyeceksin. Döndüğünde Kıdemli olmaktan dolayı sahip olduğunu bütün ayrıcalıklar elinden alınacak. Şimdi beni takip et.”

Bayan Pincen’in sesi öfkeli ve kısıktı. Anna karşı koymanın hiçbir faydası olmayacağını biliyordu. Tam zafer kazandığını hissetmeye başlamışken bunun acı bir yenilgiye dönüştüğünü fark edince midesi bulandı. Sınıfın kapısına doğru yürürken bacakları titriyordu. Meydan okuyan duruşu gitmiş, Büyük Depo öğretisine karşı gelmenin verdiği kıvançtan geriye eser kalmamıştı. Eskisi gibi uysallık ve utanç hissediyordu.

Umutsuzca sınıftan çıktı ve Bayan Pincen’i takip ederek Küçüklerin katına gitti. Onu sürekli gözetim altında tutacak olan Hizmetliye talimatlar verildi.

Bayan Pincet yaptıkları planı biliyor gibiydi; sanki bunun, Tecrit'te bir gece geçirmekten çok daha büyük bir ceza olacağının farkındaydı. Anna o gece Tecrit'e hiçbir şekilde gidemeyeceğini anlayınca çaresizlik içinde iç geçirdi. Peter'a bir mesaj gönderebilmesinin hiçbir yolu yoktu.

Hiçbir zaman Anna Covey olamayacaktı.

Margaret Pincet öfkeyle masasına oturdu. Peter'ın her şeyi herbat edeceğini biliyordu. Hükümet onun geleceğini haber verince başlarına bela olacağını söylememiş miydi?

Üstelik aklına gelebilecek en son kişiyi yoldan çıkarmayı başarmıştı, yani Anna'yı. Anna... Düzeni korumak ve aykırılıkların kökünü kazımak konusunda en çok güvendiği Artık... Bunun nasıl olduğunu merak ediyordu. Peter onun aklını nasıl çelebilmmişti?

İç geçirdi ve başını salladı. Onların ergenlik çağında olduğunu düşündü. Belki de Anna ona karşı bazı duygular besliyordu veya Peter ona tutulmuştu. Bunu nasıl gözden kaçırabilmişti? Genç olmanın ne anlama geldiğini nasıl unutabilmişti?

Anna'yı aşk fikrinden arındırmaya karar verdi. Sonra da hiç vakit kaybetmeksizin onu gönderecekti. Büyük Depo'dan ne kadar çabuk gönderilirse o kadar iyiydi. Bir Artık sorular sormaya başlayınca gerisinin de geleceğini çok iyi biliyordu.

Onu birkaç günlüğüne Tecrit'e göndermeyi gerçekten de çok isterdi. Ama önce tamamlaması gereken başka bir iş vardı. Ertesi sabah Peter'ın hesabının görüleceğini düşünerek biraz rahatladı. İki saat içinde Londra'ya doğru yola çıkmış olacaktı. Sabaha karşı eski arkadaşı Doktor Cox'la birlikte geri dönecekti. Peter "tedaviden" sonra bir daha asla sorun yaratamayacaktı. Yüzünde küçük bir gülümsemeyle, ondan tamamen kurtulacağını düşündü.

Peter'in ölümünden sonra Hükümet'e bir rapor yazarak Artıkların belirli bir yaştan sonra uyum sağlamayacağını savunacaktı. Belki de yaş sınırı dokuz olabilirdi. Peter'in değişimin baskısına dayanamadığını Hükümet'e üzümlere bildirilecekti: Peter uyum sağlayamadı, diğer Artıkları huzursuz etti ve sonunda stresten kaynaklanan bir kalp krizi geçirdi. Ne büyük bir utanç! Keşke onun tavsiyelerini dikkate almış olsalardı.

Peki ya sonra? Her şeyin normale döneceğini umut ediyordu. Herkes ondan tekrar korkmaya başlayacaktı ve elbette onu sevecekti. Bayan Pincen, kendinden korkulmasını istediği kadar sevimli de istiyordu. Onun için bunlar madalyonun iki yüzü gibiydi; tam bir kontrol sağlamasına yardımcı oluyordu. Doğaya aykırı beş yüzü aşkın pisliğin bulunduğu bir kurumu yönetirken kontrolün her şeyden önemli olduğunu düşünüyordu.

Anna, önündeki çocuk bezleriyle dolu lavaboya kararsızca baktı. Küçük Artıkların günlük dışkılarıyla pislenmiş bezlerin hepsini çıplak elle fırçalayarak temizlemek zorundaydı. Saatlerdir başında olduğu üçüncü dolu lavaboydu. Yaptıkça kolaylaşan bir iş değildi.

Küçüklerin katında nadiren bulunmuştu; bu genellikle Bayan Pincen'in zorlamasıyla oluyordu. Tam da Artıklara yaraşır bir şeydi. Başka kim avaz avaz ağlayan Küçüklerin başında beklemek isterdi ki? Küçüklerin kaldığı en üst kat, diğerlerinden de sıkışık görünüyordu. Diğer katlarda olduğu gibi on, büyük yatakhane yerine daha küçük pek çok yatakhanesi vardı ve bir tane daha büyükçe bir odası vardı. Bu odada, yaşları gelen Artıklara gün boyunca yürüme, konuşma, emirlere itaat etme ve gözlerini yerden ayırmama öğretiliyordu.

Anna o odadaydı, döküntülerle ve pislikle kuşatılmış, büyük bir lavabonun önündeydi. Dört bir tarafı kimi çığlık atan, kimi

hafifçe ağlayan, kimiye kendisine söylenen sözleri umutsuzca tekrar etmeye çalışan çocuklarla doluydu.

Anna'nın tahammül edemedikleri daha sessiz olanlardı. Paspasta oturmuş, sessizce öne arkaya sallanarak kendini rahatlatan iki yaşındaki çocuğu görmeye dayanamıyordu. Ya da başını hafifçe yere vuran üç yaşındaki çocuğu... Kendisinin de bir zamanlar o üç yaşındaki çocuk gibi davrandığını düşündü. Yeni çevresine bir anlam vermeye ve yaşamı hakkında yeniden bir şekilde söz sahibi olmaya çalışırken o da aynı noktaya oturmuştu.

Ve şimdi başladığı noktaya geri dönmüştü. Üç yaşındayken de hiçbir şey iç açıcı görünmüyordu ama şimdi çok daha kötü bir hâl almıştı.

Aslında temizlik işlerinin en iğrençiyile karşı karşıya olmayı hiç ama hiç umursamıyordu; sadece lavabodan yükselen pis koddan dolayı benzi atmıştı.

Tek düşündüğü Tecrit'te onu bekleyen Peter'dı. Nerede olduğunu ve neden gelmediğini merak ediyor olmalıydı.

Kirli bezleri mekanik hareketlerle çalkalayıp fırçalamaya başlarken hayatının geri kalanında ne olacağı aklına takıldı. Bayan Pincent onun "düşünmeden" yaptığı bu hatayı affedecek olursa her şey eskisi gibi olacaktı. Zaten artık Kıdemli olmak istemiyordu ve Faydalı olma düşünden çoktan vazgeçmişti. Daha fazlasını istiyordu. Özgürlük istiyordu. Özgürlük ve...

Peter'ı istediğini fark etti. Olduğu gibi kabul görmenin hari-kulade hissini bir kez daha doyasıya yaşamak istiyordu. Sadece adını düşündüğünde bile içini kaplayan heyecan dalgasını hissetmek istiyordu.

"Bezleri yıkamaya devam et. Bayan Pincent'in Londra'ya gitmiş olması, boş boş bakınacağın anlamına gelmez."

Anna kendisini gözetim altında tutan ve onun eline düştüğü için son derece keyifli görünen (Küçüklerin katında Artıkların dolaşmasına izin verilmediği için, Hizmetliler böylesi fırsatları nadiren bulabiliyordu) genç Hizmetli Maisie'ye bir bakış fırlattı. Doğru mu duymuştu? Bayan Pincet Londra'da mıydı?

Alelacele bezleri yıkamaya girişti ama akıllı başka yerdeydi. Bayan Pincet orada değilse belki de Tecrit'e gönderilmek şansını yeniden deneyebilirdi! Kesinlikle Tecrit'e gönderilmesine neden olacak bir şey yapmalıydı?

Birdenbire kaşlarını çattı ve tutmakta olduğu çocuk bezini bırakıverdi.

Göz ucuyla, ellerindeki kuru ve nasırlı deriyi yolmakta olan Maisie'yi kontrol etti ve aklına bir fikir geldi.

Yavaş ama düzenli hareketlerle, ellerini musluğun altına götürdü, yıkadı ve lavabodan uzaklaştı. Maisie kaşlarını kaldırdı.

Hafifçe sırtarak "Bunu yapmaya hakkın yok," dedi. "Bütün çocuk bezleri temizlenene kadar bir yere kıpırdayamazsın. Ben, Bayan Pincet'in emirlerini uyguluyorum. Geri geldiğinde bunu sana ödecektir."

Anna heyecan içinde midesinde bir çarpıntı hissetti. Bayan Pincet kesinlikle gitmişti.

Cesaretini toplayarak Maisie'ye tatlı tatlı gülümsedi:

"O hâlde, çok kötü davrandığımı Bayan Pincet'a söyleyebilirsin," dedi. Orta Artıklara bağırırken kullandığı, en kibirli ses tonuyla konuşuyordu. "Daha fazla temizlemek istemiyorum," diye devam etti. "Zaten bu benim işim değil. Bebek bezlerini temizlemek Hizmetlilerin işi."

Bu ucuz bir numaraydı ama Anna'nın umut ettiği gibi işe yaramadı. Büyük Depo'da Hizmetli olmak, Bayan Pincet'a göre, Yassılara önerilebilecek en kötü mesleklerden biriydi; Anna, onun Bayan Larson'la yaptığı bir sohbete kulak misafiri olmuştu.

Maisie, bir Artık tarafından aşağılanmaya kesinlikle katlanamazdı; Anna konuşmasını tamamlamaya fırsat bulamadan, yerinden hiddetle kalktı ve Anna'nın yüzüne bir yumruk indirdi.

“Sen bir Artık'sın,” diye bağırdı. “Benimle bu şekilde konuşamazsın. Ben Yasalım. Anladın mı? Yasalım. İstersem seni kölem yapabilirim...”

Anna, yüzüne yediği yumruğun acıyla hafifçe yüzünü buruşturarak, “Gerçekten mi? Hizmetlilere bir yardımcı tutacak kadar para verdiklerini sanmıyorum,” diye devam etti.

Maisie iyice çileden çıkarak başına sert bir yumruk indirip Anna'yı yere devirdi. Sonra kaygıyla etrafına bakındı. Bayan Pincet böyle bir duruma sıcak bakmıyordu; Hizmetlilerin Artıklara vurması yasaktı.

Anna yere düşünce çıkan sesi duyan Bayan Larson, gürültünün neden kaynaklandığını öğrenmek için çıkagelmişti. Olanları görünce hemen elini ağzına götürüp çığlığı bastı.

“Maisie, ne yaptın sen?” diye sordu şaşkınlık içinde.

Maisie, kendinden emin bir hâlde, “Küstahlık ediyordu,” dedi. “Haddini aştı.”

Bayan Larson, Anna'nın yüzündeki izleri inceleyerek, “Peki ama Bayan Pincet'a ne söyleriz?” diye devam etti.

Maisie meydan okumaya devam etti. “Tecrit'e gönderilmesi gerek. Söylediğim gibi, bu Artık haddini aştı.”

Bayan Larson hayretler içinde başını salladı ve yakınlarda biri olup olmadığını kontrol etmek için gergin tavırlarla etrafı kolaçan etti.

“Maisie, onu kaldırmama yardım et. Sanırım Tecrit'e gönderilmesi konusunda haklısın. Konuşup olanları anlatmasındansa oraya kapatılması daha iyi olur. Nasıl davranacağını öğrenmesi için bir gece orada kalması yeter.”

On Dördüncü Bölüm

Anna'nın sağ yanağı, Maisie'nin attığı yumruktan dolayı öylesine şişmişti ki gözünü açamıyordu. Saçına kan bulaşmıştı ve yere düşerken bilinçsizce ısırıldığı alt dudağı kanıyordu. Ama bütün yaşamı boyunca hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

Sert, beton yatakta yavaş yavaş kendine gelince gözlerini açtı ve çevresindekilere göz atabilmek için doğruldu. Duyduğu bütün acıya rağmen kendi kendine gülümsedi. Başarmıştı. Tecrit'teydi. Bu düşünce, kendisini hiç olmadığı kadar canlı ve güçlü hissetmesine yetiyordu; her şeyin üstesinden gelebilecek gibiydi. Peter'la birlikte yenilmez bir ikili olmuşlardı.

Tek başına olduğundan emin olabilmek için etrafı kolaçan ettikten sonra heyecan içinde seslendi. İlki alçak, ikincisi daha yüksek sesleydi. "Peter, buradayım. Peter!"

"Anna! Başardın! Birisini getirdiklerini duyunca gelenin sen olmasını diledim. Ama seslenmeye cesaret edemedim. Ne yaptın? Seni buraya göndermelerini nasıl sağladın?" Sesi, Anna'nın ardındaki duvardan geliyordu. Anna, hücrelerinin yan yana olduğunu fark edince rahatladı.

Gururla, "Bay Sargent'a meydan okudum," dedi. Sözleri karşısında duyduğu şaşkınlık nedeniyle suratı kıpkırmızı kesilen

adamı hatırlayarak güldü. “Sonra da bir Hizmetliye kafa tuttum.”

Peter’ın güldüğünü işitti ve daha çok gururlandı. Sonra gergin bir ses tonuyla, “Peki ne zaman gideceğiz?” diye sordu.

Peter, hiç duraksamadan, “Bu gece,” diye yanıt verdi. “Tecrit kontrolleri gece yarısına doğru yapılıyor ve Bayan Pincen benim icabıma bakmak için saat dörtte geleceğini söylemişti, değil mi?”

Anna, onun bu sorusunu onaylarcasına bir ses çıkardı. Artık ne Bayan Pincen’ı, ne de oraya neden geleceğini düşünmek istiyorlardı.

“Demek ki burayı saat ikide terk edip tünele gireceğiz,” diye devam etti. “Herkes uykuda olacak. Tünelin diğer ucunda köy var. Hava aydınlanmadan önce mümkün olabildigince uzaklara gitmeliyiz; çünkü kaçtığımızı anlar anlamaz Yakalayıcılar peşimize düşer. Sonra gizlenecek bir yer buluruz ve yarın gece Londra’ya doğru yola çıkarız.”

Anna güldü, ama kalbi küt küt atıyordu. Büyük Depo’dan kaçacak olmalarına hâlâ inanamıyordu. Bütün pencerelerde ve kapılarda alarm vardı. Binadan kapı bulunan duvarlara doğru projektörle ışık tutuluyordu. Başka bir caydırıcı önlem olarak da çevre duvarlara kameralar yerleştirilmişti. Bayan Pincen, eninde sonunda Yakalayıcıların Artıkları bulduğunu söylüyordu; bunu yaptıklarında sizi dünyaya getirdikleri için anne babanıza duyduğunuz nefret ikiye katlanıyormuş.

Peter, sanki onun korkusunu hissetmişçesine, “Her şey yolunda gidecek Anna. Söz veriyorum,” dedi. “Kaygılanma.”

Anna, kendini inandırmaya çalışarak, “Kaygılı değilim,” diye karşılık verdi. Hücrenin karanlığı ve küf kokusu, onu rahatsız etmişti. Tecrit’e son getirildiği zamana ilişkin anılarını hatırladı. Çok korkmuştu. Hücrede hayaletlerin ve ruhların yaşadığını, Bayan Pincen’la diğerlerinin kendisini orada unuttuğunu ve

ölüme terk ettiğini düşünmüştü. Gecenin geç saatlerinde, uyuyamadığında bazı sesler de duymuştu. Ayak sesleri, insan sesine benzeyen ama daha boğuk olan sesler gelmişti kulağına. Öyle bir korkuya kapılmıştı ki oradan çıkmak ve bir daha asla geri dönmek için her şeyi yapabiliirdi.

Bu defa farklı bir nedenden dolayı orada olduğunu söyledi kendi kendine. Orada olmayı kendisi istemişti.

Onu Peter'dan ayıran duvara baktı. Duvarın üstünde, Tecrit*teki diğer bütün hücrelerde olduğu gibi, bir metre genişliğinde ve bir metrenin dörtte biri uzunluğunda bir aralık vardı. Bu aralıklar, bodrum katındaki tek havalandırma kaynağıydı. Bay Sargent, bunu Patrick'i beşinci defa oraya gönderirken anlatmıştı. Tecrit*te çok fazla hava bulunmadığını, aynı anda üç Artık'ın olması durumunda, hepsinin birkaç gün içinde havasızlıktan ölebileceğini söylemişti. O aralıklar Tecrit'te hayatta kalabilmenizi sağlayan tek şey, demişti. Aynı aralıklar, Anna'nın Peter'ın hücreesine geçebilmesinin de tek yoluuydu.

Daha yakından bakabilmek için beton yatağın üzerine çıktı. Rahatsızlık içinde yutkunduydu; Peter'ın önerisi harika bir fikir gibi gelmişti ama şimdi o kadar emin değildi. Aralık, kolaylıkla geçebileceği kadar büyüktü elbette. Ama önce oraya ulaşmalıydı. Yatağın üzerine çıkıp parmaklarının ucuna basarak yükseldiğinde bile aralığa güçbela yetişiyordu. Üstelik yetişmek de tek başına yeterli değildi. Oraya tırmanıp içinden geçmesi şarttı.

"Aralık..." diye seslendi, "oraya tırmanabileceğimden emin değilim." Umudunu kaybetmemeye çalışıyordu. "Yatağın üstüne çıksam bile yeterli yüksekliğe varamayacağım."

Peter, hemen, "Elbette varabilirsin," dedi. "Ucuna yetişebiliyorsan kendini yukarıya çekebilirsin. Kendim denedim. Bak..."

Anna, yukarı bakıp aralıktan bakan Peter'ın yüzünü görünce rahatlayıp gülmüseddi.

Peter'ın ilk sözü, "Berbat görünüyorsun," oldu. Anna hemen yüzünü çevirdi, şişmiş gözünden ve dudagından dolayı utanmıştı.

Peter, öfkeyle, "Bunu sana kim yaptı?" diye sordu. "Kimin yaptığını söyle."

Anna omuz silkti. "Hiç kimse. Yani, sorun değil."

"Benim için önemli bir sorun."

Anna, ona meraklı gözlerle baktı.

Daha önce hiç kimse onu korumak istememişti. Bayan Pincen bazen onu cezalandırdığında bunun, "Anna'yı kendisinden korumak" olduğunu söylerdi. Ama bu aynı şey değildi.

Anna, azimle "Tamam, bunu başarabilirim," dedi ve tekrar ayağa kalktı. Kollarını mümkün olabildiğince uzattı ve bacaklarını kullanarak duvarın ucuna yetismeye çalıştı. Peter'a ona layık olduğunu kanıtlayacaktı. Vücudundaki gücü son zerresine kadar kullanmak zorunda kalsa bile o duvara tırmanacaktı.

Ama hiçbir faydası yoktu. Kol kasları, çamaşırhane için yeterince güçlü olabilirdi ama bütün vücut ağırlığını kaldıracak kadar değildi. Duvarlar dümdüzdü, tırmanmak için ayaklarını koyabileceği hiçbir yer yoktu.

Birkaç dakika boyunca yoğun bir çaba sarf ettikten sonra kendini tekrar sert yatağa bıraktı. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

Kızgın kızgın, "Çıkamıyorum Peter," dedi.

Ama tekrar yukarıya baktığında Peter'ın sırtıttığını gördü. Peter, kendini yukarı çekip duvardan içeriye atladı. Birkaç saniye sonra yatakta Anna'nın yanında duruyordu. Kolundan çekerek onu tekrar ayağa kaldırdı.

Ellerini, Anna'nın ayağını koyabileceği şekilde birleştirdi. "Ayağını buraya koy," dedi çabucak. Anna ona bakakaldı.

Peter, cesaret verici bakışlarla, "Hadi, ayağını ellerimin üzerine yerleştir. Tırmanmana yardım edeceğim," dedi.

Anna'nın yüzü aydınlanıverdi ve Peter'in söylediğini yaptı. Peter, aralığa yetişebilmesi için onu yukarı kaldırdı ve sonlara doğru titremeye başlasa da duvarın üzerinde durabilmeyi başarana dek onu tutmaya devam etti. Sonra tıpkı bir maymun gibi kendisi de duvara tırmandı ve Anna'nın aralıktan diğer tarafa inmesine yardım etti.

Yüzünde hoşnut bir gülümsemeyle, "Gördün mü? Kolaymış," dedi. "Gitmeden önce aklına takılan başka bir sorun var mı?"

Anna başını iki yana salladı. O kadar çabuk pes ettiği için utanıp yüzü kızarmıştı. Belki de düşündüğü kadar yenilmez biri değildi.

Minnettar bir biçimde, "Başka hiçbir sorun yok," dedi. "Teşekkürler Peter. Ben... şey, teşekkürler."

Peter omuz silkti. "Seni Dışarı'ya çıkaracağımı söylemiştim, değil mi? Peki yanında hiç yiyecek getirdin mi?"

Anna neşeyle başını salladı ve o sabah yaptığı mısır pestilini çıkardı.

Peter'in karnını doyuruşunu izlerken merakla, "Gerçekten de sırf beni almak için mi geldin?" diye sordu. "Yani sırf bunun için Yakalayıcıların seni bulmasına izin mi verdin?"

Peter onunla göz göze geldi ve omuz silkti. "Buraya bu yiyecekler için gelmediğim kesin!" dedi. Gözleri hafifçe pırıldadı. Sonra da elindeki pestili hemen önüne yere bıraktı.

"Ben... Ben Yeraltı Hareketi için görevimi yapmak istedim. Annenle babana yardım etme görevimi yerine getirdim," dedi ciddiyetle. Sonra yutkundu ve Anna'nın iyi bildiği delici bakışlarını fırlattı. "Ama seni kendim için de bulmak istedim..."

Anna sessizce ona baktı. Peter'in dudağını ısırıldığını, sonra da gözlerini yere çevirdiğini gördü.

Peter, biraz duraksadıktan sonra, sesi daha da alçalarak, "Benim hiç arkadaşım olmadı Anna," dedi. "Ne anne baba, ne de

başka herhangi biri... Hiç kimsem olmadı işte. Annenle baban seni anlatırlardı ve Büyük Depo'da olmasan arkadaş olacağımızı söylerdi. Anlıyorsun, değil mi? Bunu çok düşündüm. Seni kurtarmayı, farklı yerlere gitmeyi, farklı şeyler yapmayı çok düşündüm. İşte bu yüzden buraya geldim. Sanki birbirimizi tanıyormuşuz gibi hissediyordum. Tanışmadan önce yani."

Tekrar yutkundü. Anna gözlerini ondan ayıramadığını fark etti. Onunla tanıştığından beri Peter'in bakışları ilk kez isyankâr ve öfkeli değil, kırılğan ve kederliydi.

Neredeyse fısıldayarak, "Peki ya şimdi?" diye sordu. "Düşündüğün gibi miyim?"

Peter, başını sallayarak, "Sanırım öylesin," dedi. Gözleri Anna'ninkilerle buluştu. Anna, Peter'in gözlerinin ışıldadığını fark etti.

Anna, duraksayarak, "Peki benden hoşlandın mı?" diye sordu. "Yani, gerçek hâlimden."

Peter tekrar yavaşça başını salladı. Gülümsemeye çalışarak, "Evet sanırım," dedi usulca. Sonra derin bir nefes aldı ve utangaç utangaç yere baktı. "Aslında senden çok hoşlanıyorum," diye fısıldadı. Sesi öyle kırılğandı ki bu sözlerin Peter'in ağzından çıktığına inanmak güçtü. Sonra hemen döndü ve bütün dikkatini iş tulumunun kolundan sarkan ipliğe verdi.

Anna gözlerini ayırmadan ona bakıyordu. Bir an bütün dünyanın durduğunu sandı ve tüyleri diken diken oldu.

Peter tekrar pestili yemeye koyuldu ve her şey birdenbire normale döndü. Aslında çok da normal sayılmazdı; çünkü Anna biliyordu ki bundan sonra nereye giderse gitsin, Peter'ı takip edecekti. Bu onun kurtuluşu olabilirdi, ama başı büyük bir belaya da girebilirdi.

On Beşinci Bölüm

Anna, saat ikide uyandı ve onu uyandırmak üzere olan Peter'ı şaşırtarak hemen ayağa fırladı. Gece yarısı yapılacak kontrol için kendi hücreğine geçip sonra tekrar Peter'ın hücreğine dönmüştü. Yatak olarak kullanılan beton yükseltide, ısınıp rahatlamak için birbirlerine sarılıp uyumuşlardı. Anna, ağır ağır uykuya dalarken, Peter'ın anlattığı öykülerin nerede bittiğinden ve kendi rüyalarının nerede başladığından tam olarak emin değildi. Öyle bir yerde, bedenine öylesine çok beklenti akın etmişken, uyuyabileceğini asla düşünemezdi. Ama uyuduğuna memnundu. Hâlâ uykulu olsa da kendini dinlenmiş ve biraz olsun sakinleşmiş hissediyordu.

Geleceklerine açılacak bir kapı olan havalandırma boşluğu, Büyük Depo'daki diğer havalandırma boşluklarının aynısıydı: Dikdörtgendi ve sürüne sürüne ilerlemeye yetecek genişlikteydi. Yerden yaklaşık iki buçuk metre yüksekteydi ve Peter'ın yatağının tam karşısındaydı. Peter daha önce göstermemiş olsaydı Anna, orada Büyük Depo'dan kaçmalarını sağlayacak bir tünelin olduğuna asla inanamazdı.

“Çok küçük,” dedi Peter ciddiyetle. “Yürürebilmek olanaksız, sürünerek ilerlememiz lazım. Bu yüzden sırayla çıkmalıyız.”

Anna, boş ve küflü tünele kaygıyla baktı, sonra Peter'a döndü. Peter, iş tulumundan bir bıçak çıkarıyordu. Anna'yla göz göze gelince sırttı.

"Birkaç gün önce aşırıyım. Sanırım yemekte," dedi göz kırparak. Bıçağı yukarı kaldırdı ve havalandırma boşluğunun önündeki tel bölmeyi açmak için kullandı. Yaptığı işe öyle odaklanmıştı ki alnı kırış kırıştı. "Tepsimi uzattığımda, Hizmetliler bıçağın olmadığını fark etmedi bile. İsimize de yaradı doğrusu."

Anna hiçbir şey söylemedi. Sadece hücreye son kez göz gezdirdi. Büyük Depo'dan aklında kalacak son manzaranın Tecrit olması çok iyi, diye düşündü alaya alarak. Ne de olsa burası Büyük Depo'nun en gri, en kasvetli yeri. O gece Büyük Depo'yu sonsuza dek geride bırakacaktı. O küçük, dolambaçlı tünelde kaybolma ve hapishanenin kuytu köşelerinde ölme olasılıklarını düşünmek bile istemiyordu.

Peter, "Benim seni yukarı kaldırmam lazım, o yüzden ilk önce sen çıkacaksın," dedi ciddiyetle. "Ama hemen arkanda olacağım. Tamam mı?"

Peter kendinden emin bakıyordu; Anna, Peter'ın gözlerinin ışıldadığını hücrenin karanlığında bile görebiliyordu. Bakışlarıyla, her şeyin yolunda gideceğine dair güvence veriyordu. Anna cesurca çenesini öne uzatarak başını salladı. Sonra sessizce havalandırma boşluğuna yetişebilmek için Peter'ın onu kaldırmasına izin verdi.

"Acele et!" Bayan Pincent, Dr. Cox'u gergin bir biçimde uyardı. Geç olmuştu. Şimdiye kadar Londra'dan çoktan ayrılmış olmalıydı. Büyük Depo'ya saat dörtte ulaşamazlarsa her şey için çok geç olabilirdi. İlk kontroller sabah saat altıda gerçekleştiriliyordu. Çocuğun işini o zamana kadar bitirmeliydi.

Dr. Cox, Uzun Ömürlülük ilacının bulunduğu bir karışımın son damlalarını da küçük bir şişeye doldurarak, "Tamam, bitti

sayılır,” dedi. İzni olmayan hastalardan beden hücreleri toplamak zor bir işti, ama karşılığını fazlasıyla alabiliyordu.

Eşyalarını toplarken düşünceli düşünceli, “Şu çocuk,” dedi, “iğneyi yapmadan önce ihtiyacım olan şeyi alabilirim sanırım.”

Bayan Pincent omuz silkti. “Ne istersen yap ama oyalanma. Oraya ulaştığımızda zamanımız sınırlı olacak.”

Anna havalandırma boşluğunun içine girdikten sonra biraz olsun genişleyeceğini ummuştu, ama hiç de öyle olmadığını üzülerek anladı. Yaklaşık elli santimetrelik bir kareydi ve hiç değişmiyordu. Sadece sürünerek ilerleyebilirdi. Rutubetli hava ve karanlık nedeniyle kendisini dünyanın bağırsaklarında seyahat ediyormuş gibi hissediyordu.

Tünelde ilerledikçe koku kötüleşti ve ışık tamamen kayboldu. Peşinden Peter’in tırmandığını duyabiliyordu. Bu, bir süreliğine kendini güçlü hissetmesini sağlasa da çok geçmeden karabasanları tekrar belirdi. Ya tünelin ucu hiçbir yere açılmıyorsa, diye kaygılandı. Ya fark edilirse ve tünelden çıkarmak yerine Bayan Pincent’in emriyle hava boşluğunun önündeki teli yerine takip onları ölüme terk ederlerse?

“Hiçbir şey göremiyorum,” diye seslendi. Peter’in onu duyabileceğinden bile emin değildi; sesin ulaşabilmesi için bile yeterli hava yok gibiydi.

“Dümdüz ilerlemeye devam et,” diye, belli belirsiz bir karşılık geldi. “Sadece elli metre kadar.”

“Şimdiye kadar kaç metre gelmişizdir?”

“Yaklaşık on metre.”

Anna birdenbire umutsuzluğa kapıldı, ama dişini sıktı ve kapalı geçit boyunca bazen sürünerek, bazen büyük bir kurt gibi kıvrılarak ilerlemeye devam etti. Tünelin kısa bir bölümünü kat

etmeleri bir saati bulmuştı. Neyse ki ilerledikçe tünel biraz olsun genişlemişti.

Anna, tünelin sonuna geldiklerini, tuğladan örüldüğünü tahmin ettiği bir duvara çarpınca fark edebildi. Sıcak basmış ve terlemişti. Zemin, her hareketinde üzerine daha çok bulaşan, kötü kokulu, sümüksü bir tabakayla kaplıydı. Zift gibi simsiyah olduğuna da şüphe yoktu. Peter'ın arkadan gelen sesi ve aptalca şakaları olmasa çoktan pes etmiş olurdu.

“Peter, sanırım vardık,” dedi. Tünelin ucunu el yordamıyla kontrol etti. Önüne birdenbire çıkan duvarın başka bir açıklaması olamazdı. “Ama bir açıklık bulamıyorum.”

“Ne? Tamam, ızgara benzeri bir şey de mi yok?”

Anna tekrar elleriyle etrafını yokladı. Hareket edebileceği çok fazla yer yoktu, ama yavaş ve mekanik bir tavırla önündeki duvarın her noktasına dokundu. Dışarı'ya açılan yolu gösteren bir şey, bir işaret bulmayı umut etti.

“Hiç... Hiçbir şey yok,” dedi sonunda.

Peter, anlık bir sessizliğin ardından, “Peki, hiç kıpırdama. Ben geliyorum,” dedi. Anna'nın üzerinden tünelin ucuna erişmek için ilerledi. Onun ağırlığı altında ezilen Anna sümüksü zemine iyice yapıştı ve yanağı da köşeye sıkıştı.

“Ben... nefes... alamıyorum...” diye şikayet etti ama Peter onu dinlemedi.

“Buradan çıkacağız, kaygılanma,” diye mırıldandı. Anna, onun sesinde korku sezince şaşırıldı.

Sonra Peter'ın panik içinde çığlık attığını duydu ve gözlerini sıkıca kapattı.

Tek bilebildiği, kuru bir çamura bulandığı ve kulaklarının, burnunun, ağzının ve son olarak neler olup bittiğini anlayabilmek için açmaya çalıştığında da gözlerinin çamurla dolduğuydu.

Her şeyin sonu geldi, diye geçirdi içinden. Kuralları çiğneyebileceklerini düşünen Artıkların başına işte böyle şeyler gelirdi. Canlı canlı gömüleceklerdi.

Ama birkaç saniye sonra Peter'ın toprağı eşelediğini ve üzerinden kalktığını hissetti. Yüzündeki çamuru temizleyince Peter'ın paniğe kapıldığı için değil, sevindiğı için çığlık attığını anladı.

“Neredeyse geldik. Tünel bu noktadan sonra yukarıya doğru çıkıyor. Sadece Dışarı'nın çamuruyla tıkanmış.”

Anna heyecan içinde kolunu oynattı ve çamuru elleriyle yokladı. Dışarı'ya dokunuyorum, diye düşündü çılgına dönmüş bir hâlde. Oraya gerçekten çok yakın olduğunu hissedebiliyordu.

Peter üstlerindeki çamuru yararak kendini yukarı doğru çekti ve tünelin yukarıya doğru devam ettiğini söyledi. Anna, Peter'ın önde olmasından dolayı kendini daha güvende hissederek onun peşinden devam etti. Tünelde yukarıya doğru kıvrıla kıvrıla ilerlerken hoş bir ürperti hissetti. Bunun rüzgâr olduğunu anladı. Rüzgârı hissedebiliyordu.

Geçitte ilerlemeye devam ettikçe rüzgârın şiddeti daha da arttı. Hoş, taze bir hava akışı olmaktan çıkıp tünele doğru ılık çalarak inen, ısıricı, buz gibi bir fırtınaya dönüştü. Sesinin ölüm getireceğine inanılan bir peri gibiydi. Anna, soğuğu veya uğultuyu umursamadı. Dizlerindeki, ellerindeki ve dirseklerindeki sıyrıkları ve sümüksü bulaşığı da pek dert etmedi. Ötesinde, Peter'ın hemen önünde, her şeye rağmen kendini güçlü hissetmesini sağlayan bir şey görebiliyordu. Her şeye göğüs germesini sağlayan bir güç... Karanlık gökyüzü... Ama sadece küçük bir parçasını görebiliyordu; tünelin girişinde yükselen duvar, daha fazlasını görebilmesini engelliyordu. Hemen sağ, üst köşede, karanlık gökyüzünde parıldayan bir yıldız vardı. Gri bir jaluzinin ardında gizlenmiyordu, Anna'yla aralarında hiçbir engel yoktu. Anna hayatı boyunca bu kadar güzel bir şey görmemişti.

Biraz sonra, Peter gözden kayboldu. Anna, çok geçmeden, Peter'ın tünelin ağzından kendisine gülümseyen yüzünü görebildi.

“Buradayız Anna Covey. Elini bana ver.”

Peter'ın yardımıyla tünelin daracık ağzından yukarı tırmandı. Dili tutulmuş gibiydi. Buz gibi soğuk havayı teninde hissetti. Uzakran gelen araba seslerini, sabahın ilk saatlerini müjdeleyen kuşların ötüşlerini dinledi. Ne yapacağını bilemez hâldeydi. Bu kadar etkileneceğini hiç düşünmemişti. Ne de olsa Bayan Sharpe'ın evine gittiğinde Dışarı'ya çıkmıştı; kendisini dünyayı tanıyan bir Artık olarak görüyordu. Ama bu bambaşka bir şeydi.

Bütün dünya önünde uzanıyordu; hemen önünde, hissedilmeyi, işitilmeyi ve koklanmayı bekliyordu. Ayı daha önce görmüştü; nasıl parladığını ve ışıldadığını elbette biliyordu. Ama sadece soğuk gecelerdeki çalınmış anlarda, üç katlı camın ardından özlemle, Dışarı'da ay ışığının altında uyumanın neye benzeyeceğini hayal ederek bakabilmişti ona. Şimdi elini uzatsa ona dokunabilecek gibiydi. Kusursuz yuvarlaklığı, Anna'nın kusurlarıyla bir zıtlık yaratıyor, onda büyük bir hayranlık uyandırıyor. Anna neredeyse kendinden geçecekti. Gözlerini iyice açarak etrafına bakındı; her şey öylesine güzel ve inanılmazdı ki çılgılık atmaktan, ağlamaktan, gülmekten hatta belki de üçünü birden yapmaktan korktuğu için ağzını açmaya cesaret edemedi. Bütün gördükleri en azından o an için onundu.

Peter, konumlarını belirlemek için hızla etrafına bakınarak, “Tamam,” dedi. “Köyün doğusunda olmalıyız. Bu da demek oluyor ki...” Dikkat kesilerek kaşlarını çattı ve “şu yönde ilerlememiz gerekiyor,” dedi.

Anna sessizce başını salladı ve Peter'ın peşinden küçük patikada ilerledi. Önünde giden Peter'ın sıksa vücuduna bakınca korkunç gördüklerini fark etti. Büyük Depo iş tulumları pislik içindeydi, yüzleri çamurluydu ve elleri, ayakları kana bulanmıştı.

“Bu iş tulumları yüzünden herkes bizim nereden geldiğimizi anlayacak,” dedi.

Peter ona döndü. “Her durumda bizim nereden geldiğimizi anlayacaklar,” dedi. “Anna, Dışarı’da bizim yaşımızda hiç kimse yok. En azından, bilindiği kadarıyla yok. Tuhaf Yasallar var, ama onlara da çok benzemiyorsun.”

Peter’in gözleri öfkeyle parlıyordu; Anna bir an ne söyleyeceğini bilemedi. Ama sonra Peter omuz silkti. “Ama haklısın. Hemen kendimize gizlenecek bir yer bulmalıyız. Ama Büyük Depo’ya çok yakın bir yer olmamalı. Kaçtığımız anlaşılınca Yakalayıcılar her yeri didik didik arayacaktır.”

Anna tekrar başını salladı ve soluk soluğa Peter’ı takip etti. Daha fazla yardım edebilmeyi isterdi ama bu yeni ve yabancı ortam hakkında hiçbir şey bilmediğinin farkındaydı. Sonra birden durdu.

Karşısında bir duvar vardı ve duvarda da bir sürü afiş... Bir tanesi ekranında silahlı bir adam figürü olan bir bilgisayara benziyordu. Afişin altında “Ağlar terörizm yayıyor! Ülkenizi riske atmayın!” yazıyordu. Bir başka afişteyse, her odasında ışık yanan bir ev ve harap olmuş başka bir ev görülüyordu. Afişin üst kısmını büyük, kırmızı harflerle şu sözcükler süslüyordu: “Enerji Tasarrufu Yapın! İngiltere’yi Karanlık Çağlardan Koruyun!” Ama Anna’nın dikkatini çeken afiş, bir Küçüğün resminin bulunduğu afişti. Küçük tombuldu ve yemek yiyordu. Minik elleriyle ağzını tıka basa dolduruyordu. Resmin bir ucundan diğer ucuna büyük, koyu harflerle şöyle yazıyordu: “Artıklar Hırsızdır! Dikkatli Olun! Artık Sorunu hakkında daha fazla bilgi için www.artikSORUNU.com adresli web sitesini ziyaret edin.”

“Bak,” dedi. “Artıklar Hırsızdır. Yani biz Peter.”

Peter kaşlarını çatı ve afişi görebilmek için geriledi. Sonra Anna’nın elini tuttu. “Günün birinde Uzun Ömürlülük Sorunu

hakkında afişler olacak,” dedi öfkeyle. “Gerçek hırsız onlar. Sonsuza dek yaşabilmek adına herkesin yaşamını çalıyorlar.”

Anna’yı da peşinden sürükleyerek fırtına gibi ilerledi. Ne zaman bir araba ya da ayak sesi duysalar, duvarların ve çalılıkların arkasına gizlendiler. Dışarı’yı görmeyi, çimenlere dokunmayı ve gecenin havasını yüzünde hissetmeyi çok isteyen Anna artık bu yabancı ve düşmanca yerden çok ürküyordu. Peter da gergindi. Sürekli geç kaldıklarını söylüyordu. Çok daha uzakta olmaları gerekiyordu. Çok çok uzaklarda. Yakalayıcılar her an göreve çağrılabilirdi.

Yakalayıcılardan söz edince Anna’nın kalbi duracak gibi oluyordu. Yanından geçtikleri evleri meraklı gözlerle incelemeyi bırakıp dosdoğru önüne bakmaya çalışarak hızla Peter’a yetişti.

Sonra aniden duruverdi.

Peter, iç geçirerek, “Peki şimdi ne oldu?” diye sordu.

Anna, usulca, “Bu ev...” dedi, “bu evi biliyorum. Bu, Bayan Sharpe’in evi.” Evin ön bahçesi, onun yanında staj yaptığı zamanki gibiydi. Her fırsatta, Bayan Sharpe’in pencerelerinden gizlice dışarı bakardı. Yeşil çimleri ve kenarlarındaki süsleri çok beğenmişti. Evin ön verandası, parlak, kırmızı renkli kapısı ve Bayan Sharpe’in çantalarını taşıırken Anna’nın kulağına gelen o tuhaf sesleri çıkaran bir sürü rüzgâr çanıyla kolayca ayırt edilebilecek cinstendi.

Peter, kararsızlık içinde ona baktı. “Bayan Sharpe mi?”

“Sana anlatmıştım, hatırlamıyor musun? Geçici olarak hizmetkârlık yapmıştım. Üç haftalığına. Çok iyi biriydi.”

Peter, sinirle, “İyi bir Yasal mı!” dedi.

Anna, savunmaya geçerek, “Evet,” dedi. “İyi biriydi.”

“Neyse ne. Hadi, yola devam etmemiz gerek.”

Dikkat çekmemeye çalışarak yollarına devam ettiler. Kaldırımın kenarından, çalılıklardan fazla uzaklaşmadan yürüyorlardı

ki aniden bir siren sesi duyular ve ileride yanıp sönen ışıklar gördüler. Peter, Anna'yı çalılıkların içine çekti. Çalılıklarda sessizce uzanırlarken kalpleri küt küt atıyordu. Biraz sonra sirenler sustu ve kaygılı gözlerle birbirlerine baktılar.

Peter, aceleyle, "Hadi," dedi. Yeşilliklerin dışına fırladı ve Anna'yı da ayağa kaldırdı. Anna yola çıkınca kaşındı ve ürperdi.

"O da ne..." diye söze başladı, ama sorusunu tamamlamaya fırsat bulamadı.

"Emin değilim. Yakalayıcılar işlerini gizli gizli yürütürler. Büyük olasılıkla bunlar polistir ve bizimle hiçbir ilgisi yoktur."

Anna sessizce başını salladı ve tekrar yürümeye başlayan Peter'ı takip etti. Ama sonra kaşlarını çatı.

"Bacağına ne oldu?" diye sordu.

Peter omuz silkti. "Hiçbir şey. Hadi, daha hızlı olmak zorundayız."

Tekrar yürümeye başladı, ama Anna onun acıdan yüzünü buruşturduğunu görebiliyordu. Sol adımını her atışında hafifçe sendeliyordu.

"Yaralanmışsın," dedi panikleyerek. "Peter, yaralanmışsın."

Peter, "Yaralandıysam ne olmuş?" diye onu tersledi. "Hadi! Buradan uzaklaşmalıyız. Köyün hemen dışındaki çayırlarda gizlenebiliriz. Arada çok mesafe yok."

Anna Peter'ın terlediğini fark etti. Yüzü de bembeyaz kesilmişti. Hemen onu durdurdu ve pantolonunun paçasını yukarı kaldırdı. Kanla kaplı bileğinin hemen üzerinde derin bir yara vardı.

"Peter," dedi şaşkınlık içinde. "Ne oldu sana?"

Peter içini çekti. "Tünel," diye mırıldandı. "Orada ayağım bir şeye takıldı."

Anna yaraya daha yakından bakınca dizden aşağısının şişmiş olduğunu fark etti. Ayağına dokunduğunda Peter'in acıdan yüzünü buruşuyordu.

"Bu şekilde hiçbir yere yürüyemezsin," diye fısıldadı. "Bunu yapamazsın."

Peter, dişini sıkarak, "Yapmak zorundayım," dedi. "Başka çaremiz yok."

Anna dudağını ısırdı. "Başka bir çaremiz var."

Peter, birkaç adım daha atmak için kendini zorlayarak, "Neymiş o? Yakalanmak mı?" diye sordu. Ama her adımında daha da zorlanıyordu. "Asla! Ben geri dönmüyorum Anna. Tabi sen de."

"Bayan Sharpe'in evine gidebiliriz. Bizi bir süreliğine saklar."

Peter, ona inanmaz gözlerle bakıyordu. "Yasal birinin kapısını çalıp bizi saklamasını mı isteyeceğiz? Çıldırдың mı sen?"

Anna'nın benzi attı. "Düşünmüştüm ki..."

Peter, öfkeyle Anna'nın lafını ağzına tıkarak, "Daha fazla düşünme o zaman! Tamam mı? Düşünme işini ben üstlenirim," dedi. Ağırlığını sol ayağının üzerine verdi ve kesik bir çığlık attı.

Anna'nın gözleri kısıldı. Yorgun ve gergindi. "Pekâlâ! Planların şimdiye kadar kusursuz bir şekilde işledi zaten," dedi alaycı bir ifadeyle. Sonra savunmaya geçercesine kollarını kavuşturarak, "Yakalayıcılar her an peşimize düşebilir. Yürüyemiyorsun ve gidebileceğimiz bir yer yok. Köyün dışındaki çayırlarda gizlensek bile bizi bulacaklarını düşünemiyor musun?" Kendisine bakmak için dönen Peter'in gözlerindeki korkuyu görebiliyordu.

"Anna, o bizi ele verir. O bir Yasal. Hadi, mutlaka başka bir yol olmalı ve hava aydınlanmadan onu bulmalıyız."

Anna, aceleyle, "Hava aydınlandı bile," dedi. "Baksana."

Peter gökyüzüne baktı. Hava yavaş yavaş uçuk mavi bir renge bürünüyordu ve Peter'in kararlılığı azalıyordu. "Bunu yapamayız," dedi. "Çok riskli."

Anna hızla düşündü. “Bahçesinde bir yazlık ev var,” dedi çekingen bir ses tonuyla.

Peter yeniden duraksadı. “Yazlık ev mi?”

“Kocasının orayı depo olarak kullandığını ve ne kadar çabalarsa çabalasın orayı bir türlü düzene sokamadığını anlatmıştı,” diye devam etti. “Orayı temizleyip düzenlemesine yardım edecektim ama Büyük Depo’ya dönme vaktim gelince iş yarım kaldı.”

Peter sinsice etrafa bakındı. “Sence orada gizlenebilir miyiz? Yani sadece bugünlüğüne?” diye sordu. Sesi artık ciddileşmişti. “Bayan Sharpe’in orayı asla kullanmadığından emin misin?”

Anna, kararsızlık içinde, başını ilk önce iki yana, sonra aşağıya yukarıya, sonra tekrar iki yana salladı. “Bilmiyorum,” dedi sonunda. “Sanmıyorum, ama bir yıl oldu.”

Peter içini çekti. “O yazlık eve Dışarı’dan girebilir miyiz dersin?”

Anna kaygıyla başını salladı ve gerisin geri dönerek Bayan Sharpe’in evinin yolunu tuttular. Bayan Sharpe’in ön bahçesini, arka bahçesinden ayıran uzun, ahşap kapıya ulaştılar. Anna yerden küçük bir taş aldı.

Peter, şaşkınlıkla, “Onu bir yere fırlatmayacaksın, değil mi?” diye sordu. Anna başını iki yana salladı. “Bu herhangi bir taş değil,” diye açıkladı. “Anahtarı gizlemek için... Bayan Sharpe göstermişti. Bak.”

Dikkatlice sahte taşı açtı ve içindeki anahtarı çıkardı. Elleri öyle titriyordu ki anahtarı kapının deliğine sokamadı. Peter anahtarı alıp kapıyı açtı ve girer girmez arkalarından kilitledi.

Bayan Sharpe’in özenle kesilmiş çimlerinin üzerinde hızla ilerlediler. Sebze yetiştirmek için ayrılmış özel bölümü geride bıraktılar. Bahçenin en ucunda, hâlâ eşyalar ve kutularla dolu olan

yazlık ev onları bekliyordu. Kapının hemen yanında içine anahatar gizlenmiş başka bir taş parçası vardı.

İki dakika sonra evin içindeydiler. Duvara dayalı duran, iki kişilik büyük yatağın altına gizlendiler. Soğuktan korunmak için kadife perdelere sarınmış, sessizce otururken duyabildikleri tek ses, birbirlerinin kesik kesik nefes alışlarıydı.

On Altıncı Bölüm

Maisie Wingfield ne yapacağını bilemiyordu. O sefil türedileri kontrole gitmekle büyük bir hata ettiğini anlamıştı. Ama kendisini neyin beklediğini nereden bilebilirdi? Gece nöbetindeyken, Bayan Pincet dönmeden önce o Artığı son bir kez uyarmaya karar vermişti. Atışmaları hakkında hiçbir şey anlatmamasının iyi olacağını, yoksa başını daha da büyük bir belaya sokacağını hatırlatmak istemişti.

Oysa şimdi... Bayan Pincet'a her şeyi anlatması gerekiyordu. O baş belalarının kaçtığını söylemeliydi. Onlar iblis, kesinlikle birer iblis, diye söylendi hırçınlıkla. Duvara tırmanmışlar ve o küçük delikten kaybolup gitmişlerdi. Bu şekilde kaçmak şöyle dursun, o Artıklar var olmayı bile hak etmiyordu.

Maisie'nin kendisi gibi bir Hizmetli olan sırdaşı Susan, ağzı bir karış açık hâlde ona bakakaldı. "Onların Dışarı çıkması yasak, değil mi?" diye sordu. "Kaçtıklarını mı söylemeye çalışıyorsunuz?"

Maisie rahatsızca ona baktı. "Benim suçum değildi," dedi kendini temize çıkarmaya çalışarak, "onları Tecrit'e koyan ben değilim. Ayrıca Artıkların, Küçüklerin katında ne işi var? Bu, Bayan Pincet'ın fikriydi. Yani hepsi aslında onun suçü."

Susan ona kuşkuyla bakarken Maisie kendini savunmaya devam etti. “Bayan Pincen her zaman Artıkların, Kat 3’te işi olmadığını, bunun Küçükleri olumsuz etkileyeceğini, kendilerine söyleneni yapmak ve var oldukları için kendilerini kötü hissetmek dışında hiçbir şeye kafa yormamaları gerekirken onlar için kaygılanacaklarını kendisi söylemez miydi? Anna denen o küçük pisliğe haddini bildirmesi lazımdı. Buraya göndermekle hata etti. Yoksa bunların hiçbirisi olmazdı.”

Susan, “Ona her şeyi anlatacak mısın?” diye sordu.

Maisie ürperdi. Bayan Pincen’in hâlâ uzaklarda olduğunu düşündü. Ona bir not bırakacaktı, notu kapısının altından atacaktı. Ama tam bu planını gerçekleştirmek üzereyken Bayan Pincen yanında bir adamla arka kapıdan girdi ve sanki sabahın dördü değil de günün ortasındaymış gibi ofise çıktı. Maisie kordorda gerisingeri koşarak mutfığa indi ve Susan’ı buldu.

“Hemen gitmem lazım,” dedi duraksayarak. “Ona sen söylemek ister misin? Ne de olsa sen görev başındaydın.”

Susan hayır anlamında başını iki yana salladı. “Bunu aklından bile geçirme,” dedi aceleyle. “Kahvaltı için hazırlık yapmam lazım, çok teşekkür ederim. Şimdi gidip sorunu çöz. Sonrası için sana bir fincan çay hazırlarım.”

Maisie ayağa kalktı. Hafifçe titreyerek, “Haklısın,” dedi. Kendi kendine öfkeyle, “Artıkların icabına bakmak zorundalar,” diye mırıldandı. Mutfaktan ayrılırken son bir kez panik içinde Susan’a baktı ve Bayan Pincen’in ofisine doğru ilerledi. “Benim gibi Yasal insanları, onlarla yüz göz etme. Bu doğru değil. Hiç doğru değil.”

Kapıya ulaşmadan önce bir an durdu. Maisie sorunlardan hoşlanmazdı. Hiç sorunla karşılaşmamıştı. Başka hiçbir şeye burnunu sokmadan işini yaparsın ve hafta sonu ücretini alırsın; onun bildiği buydu. Ücreti banka hesabına yattığı müddet-

çe mutluydu; sevdiği kremalı tatlılardan yiyebiliyor, meyhanede elma şarabı içebiliyor ve ağrıyan ayakları için rahat ayakkabılar alabiliyordu. Büyük Depo ona bütün bunları ve başını sokabileceği bir oda veriyordu. Küçük Artıkların korkunç çığlıklarına katlanmak zorunda kalsa bile bu bedeli seve seve ödemeye hazırdı. Asla hiçbir şey sormazdı, asla daha fazlasını istemezdi. İşinde yükselmek filan umurunda değildi.

Gerçekten de basit bir hayat tarzına sahipti. Sadece işini yapıp hayatını kazanmaya çalışan bir Yasaldı. Kendisiyle sanki bir Yasal'mış gibi konuşan bir Artık için başını derde sokmak istemeyeceğini Bayan Pincen't'a açık açık söylemek zorundaydı. Maisie, bunu düşünürken yüzünü buruşturdu. Evet, aklından geçenleri ona bir bir söylemeliydi. Bayan Pincen'in onları kontrol altında tutamaması Maisie'nin suçu değildi.

Maisie, ofisin kapısına gelince derin bir nefes aldı ve kapıyı çalıp bekledi.

"Gir."

Maisie çekingen bir biçimde kapıyı açarak Bayan Pincen'in ofisine girdi. Ne kadar korkunç ve soğuk bir oda, diye aklından geçirdi. Adeta insanın ruhunu emiyordu. Bu odanın Bayan Pincen'inkini de emdiğine şüphe yoktu; çünkü kadının bir parçacık ruhu bile kalmamıştı. Cesaret edip gözlerine bakabilerseniz, bunu rahatlıkla söyleyebilirdiniz. Yuvarlak, siyah, cansız gözler... Bir bakışı bile bunu anlamaya yeterdi; zaten o tür gözlerle çok fazla bakmak istemezsiniz.

Maisie o an, her zamankinden bile kötü olduklarını kaygıyla fark etti. Öfkeli ve gergin görünüyorlardı. Gecenin o saatinde her ne yapıyorsa, bunun insanlar tarafından bilinmesini istemediği kolayca anlaşıyordu.

"Ne var Maisie?"

Maisie konuşmak için ağzını açtı ama hâlâ doğru sözcükleri bulmaya çabalıyordu. Ofisteki adam da ona bakıyordu; yapmaması gereken bir şeyi yaparken yakalanmış gibiydi. Maisie, belki de adam Bayan Pincen'tin kocasıdır, diye düşündü. İnsanlar onun hiçbir zaman evlenmediğini söylüyordu ama belki de evlenmişti. Ya da bu adam Bayan Pincen'tin kocası değildi; belki de bu yüzden o kadar rahatsız olmuş görünüyorlardı.

Neye benzediğini görebilmek için gizlice adamı süzdü. Kısa ve saçsızdı. Maisie bakışlarını tekrar Bayan Pincen'a çevirince hafifçe ürperdi. Adam kutuya bir şey koyuyordu ve eğer Maisie yanılmıyorsa o şey bir şırıngaydı. Hemen başını çevirdi. Maisie'nin hayattan öğrendiği bir şey varsa o da, ne kadar az şey bilirse başının o kadar az derde gireceğiydi. O odadan olabildiğince çabuk çıkıp gitmek istiyordu ve bunu yapmayı aklına koydu.

"Şey," diye başladı doğru sözcükleri arayarak. Böyle bir haberi verirken insan kullanacağı sözcükleri büyük bir özenle seçmeli, diye düşündü. Sonuçta iki Artık'ın kaçtığını, çay vaktinin geldiğini söylermiş gibi söyleyemezsiniz, öyle değil mi?

"Artıklar hakkında..." dedi sonunda. "Tecrit'teki Artıklar."

Bayan Pincen'in gözlerinin kısıldığını ve kaşlarını kaldıran adamın ok gibi bir bakış fırlattığını gördü. Hafifçe geri çekildi.

Bayan Pincen, sinirli bir ses tonuyla, "Artık," diye düzeltti. "Tecrit'te sadece bir Artık var. Ne olmuş ona?"

Maisie derin bir nefes aldı ve "Artıklar," diye devam etti. Alnından boncuk boncuk terler boşanmaya başladı. "Çünkü Tecrit'te iki tane Artık var. İşte, dün siz burada yokken diğer küçük baş belası, yani Artık'tan bahsediyorum, bize sıkıntılı anlar yaşattı. Bana ve Bayan Larson'a. Bayan Larson, onun Tecrit'e gönderilmesi gerektiğini, yaptığı terbiyesizlikten ötürü bunu hak ettiğini söyledi..."

Onu dinlerken Bayan Pincet'in ruh hâlinin kötüye gittiğini görmek, Maisie'yi kaygılandırıyor. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. Saçmaladığının farkındaydı ama elinden başka bir şey gelmiyordu. Doğru sözcükleri bir araya getirmekte bile zorlanıyordu. Daha da kötüsü, henüz kara haberi vermemişti.

“Her neyse, demek istediğim şu ki... nasıl olduğunu bilmiyorum. Duvarı bir deliğin olduğunu bile bilmiyordum. Ama biraz önce yanlarına indim ve orada olmadıklarını gördüm. Demek istediğim... onlar... onlar kaçmışlar Bayan Pincet.”

Bayan Pincet'a doğru özür dilercesine baktı. Kendisine fırlatılan bakışların ağırlığı altında biraz daha geriledi.

Bayan Pincet, “Ne demek kaçtılar?” diye sordu. Sesi sakindi ama yüz ifadesi az sonra kopacak fırtınanın habercisi gibiydi.

Maisie, hemen “Benim suçum değil,” diye atıldı. “Bilemezdim. Onları daha iyi birer Artık olarak yetiştirmek istiyorsunuz. İstedığınız tam olarak bu. Ama kaçabileceklerini nasıl bilebilirdim? Kaçmanın olanaksız olduğunu düşünüyordum. Yani...”

“Yeter!”

Bayan Pincet öne atıldı ve Maisie'nin omuzlarını şiddetle sarstı.

“Eveleyip gevelemeyi bırak da olanları doğru düzgün anlat bana!” dedi gözdağı vererek. Maisie ürperdi. Bayan Pincet'ın gözleri onu âdeta deliyor, tırnakları etine geçiyordu. “*Onlar dediğin kim?*”

“Oğlan ve kız,” diye inledi. “Anna'yla zaten orada olan çocuk. Yeni getirilen. Kaçtılar. Dün gece. Bütün bildiğim bu.”

Bayan Pincet, öfkeyle, “Bu mümkün değil.” dedi. “Büyük Depo'dan kaçmanın hiçbir yolu yoktur. Yanılıyor olmalısın.”

Maisie ona hak verip oradan ayrılmak isterdi. Ama şimdi kendini savunmayı başaramazsa başının daha büyük derde gireceğini biliyordu.

Gözlerini yere çevirerek, “Duvarda bir delik varmış. Bizim bilmediğimiz bir delik.” *Tıpkı aşağılık bir Artık gibi*, diye geçirdi içinden. *Bayan Pincen’in benimle böyle konuşmaya hakkı yok.* “Bu sabah, dörde çeyrek kala ne yaptıklarını kontrol etmeye gitmiştim. Ama onları hiçbir yerde göremedim. Sonra duvardaki deliği gördüm. O delikten kaçmış olmalılar diye düşündüm, sonra...”

Maisie’nin sesi gittikçe alçaldı ve Bayan Pincen, onu daha da sıkı kavradı.

“Saat dörde çeyrek kala mı oldu?” diye sordu. Sesi boğuk geliyordu.

Maisie uysalca başını salladı.

“Şimdi dördü çeyrek geçiyor.”

Maisie tekrar başını salladı.

“Peki, bunu bana söylemek için neden bu kadar bekledin?”

Maisie, *çünkü bana bu şekilde davranacağımızı biliyordum*, diye geçirdi aklından ama hiçbir şey söyleyemedi.

Maisie, Bayan Pincen’in yüzünün bembeyaz kesildiğini fark etti; ayakta dikilen adam da hemen oradan ayrılmak istiyor gibiydi.

Sonunda Bayan Pincen, Maisie’yi bir kenara bırakıp masasındaki telefona uzandı ve ezberinden bir numara çevirdi.

“Ben Margaret Pincen,” diye haykırdı. “Çabuk buraya gel. Hayır, hemen. Firar var. Fazla uzaklaşmış olamazlar. Hemen yakanmaları gerek.”

Sonra Maisie’ye döndü ve onu, “Defol git buradan, işe yaramaz kız,” diye azarladı. “Gözüm görmesin seni. Bay Sargent’in Tecrit’e gelmesini söyle. Bayan Larson resepsiyonda Yakalayıcıları beklesin. Artıklara da bugün kahvaltının iptal olduğunu söyleyebilirsin.”

Sözlerini bitirdikten sonra Maisie'yi itekledi, adama da gidebileceğini işaret etti ve koridorda hışımla uzaklaştı.

Julia Sharpe, keyifsizce aynadaki yansımasına bakıyordu. Yüzündeki kırışıklıkların daha da derinleştiğini fark etti. Güneş banyosu, cildine çok zarar veriyordu ve biraz daha özenli olmazsa insanların sokaklarda meraklı gözlerle süzdüğü, yürüyen ölümler diye ad taktıkları kadınlara benzeyecekti. Uzun Ömürlülük keşfedildiğinde, zaten yaşlı olan insanlardı bunlar. Ölmeleri engellenebiliyordu ama çoktan yaşlanmışlardı; yani sonsuza kadar yaşlı kalacaklardı.

Julia elli yaşında kalmıştı. Aslında fena bir yaş sayılmazdı. Zaten bu konuda bir seçim yapma şansına da sahip değildi. Kırışksız bir yüze sahip olmak, doğal olarak çok daha hoş olurdu. Ama herkes aynı şeyden yakınıyordu. Uzun Ömürlülük ilaçlarını on altı yaşından beri alanların bile kırışıklıkları vardı; en pahalı nemlendiricileri kullanmış olsalar bile... Uzun Ömürlülük sadece organlarınızın genç kalmasını sağlıyordu, dış görünüşünüzün de genç kalabilmesi için düzenli olarak ameliyat olmanız gerekiyordu. Oysa Julia, estetik cerrahlardan söz edildiğinde bile fazlasıyla irkiliyordu.

İçini çekti ve önünde duran şişeden çıkardığı iki ilaç kapsülünü bir yudum suyla yutuverdi.

Her gün iki küçük kapsül yutan, yaşlı ve kötü kurdu uzak tutar, diye düşündü gülümseyerek. Ama yaşlı ve kötü kurdu uzak tutmak yeterli mi, diye sordu kendi kendine. İnsanlar yeni Uzun Ömürlülük ilaçlarının çok daha fazlasını yapabileceğini söylüyordu. Doğru vücut hücreleri kullanıldığında tedavi edilemeyecek hiçbir şey yoktu. Devlet onaylı ilaçlar sadece yaşamsal gereksinimleri karşılarken yeni ilaçlar her şeyi yapabiliyordu: Kendi kendini yenileyen deriler, daha düşük yağ oranları ve daha fazla

şı. Julia içini çekerek, ama bu da yasadışı yollar demek, dedi. Bu yola çıktıktan sonra sizi nereye götüreceğini asla bilemezsiniz.

Julia aslında Uzun Ömürlülük bilimini hiç anlamamıştı. Öğrenme ihtiyacı da hissetmemişti. Ne de olsa önemli olan işe yarıyor olmasıydı. Nedenini, nasılını bilmeye gerek yoktu. Ama briç kulübünden arkadaşları, “Uzun Ömürlülük +” adı verilen ilaçla tazecik tenlere ve sıkı vücutlara kavuşmanın mümkün olduğuna inanıyordu. Söylediklerine göre bu ilaçları Amerika, Çin ve Japonya’da seçkin kliniklerden satın almak mümkündü. Birçok ünlü bunları kullanıyordu. İngiltere bu konuda masraflar nedeniyle geriden gidiyordu. Peki söylenenler doğru olabilir miydi? İnsanlar, inanılması güç şeyler uydurmaya bayılırdı. Üstelik, bu ilaçlar için gerekli hücrelerin nasıl bulunduğu da bilinmiyordu. Geleneksel ilaçlar, dondurulmuş göbek kordonlarından üretiliyordu ama söylentilere göre Uzun Ömürlülük + ilacı taze, genç hücrelerden yapılıyordu. Julia, karanlık yöntemler kullanmıyorlarsa bu hücreleri nereden elde edebilirler ki, diye düşündü.

Belki de fazla şüpheliydi. Daha bir gece önce arkadaşları Barbara, Cindy ve Claire ile birlikte briç oynuyordu. Barbara’nın cildinin... bir su damlası gibi olduğunu fark etmişti. Evet, gerçekten öyleydi. Tazecikti.

İç çekti ve bu meseleyi daha çok araştırmaya karar verdi. Karanlık sokaklarda, büyük paralar karşılığında değiş tokuş edilen şişelerin içinde neler olduğunu asla bilemezsiniz. Nereden geldiklerini asla öğrenemezsiniz. Ama çenenizin altında sarkan derilere iyi geliyor ve gözlerinizin etrafındaki kırışıkları ortadan kaldırıyorlarsa buna değebilirdi.

Kapı hızla çalınca bu hayalleri yarıda kaldı. Merak içinde başını kaldırdı. Sabahın yedisiydi. Bu saatte kim olabilirdi?

Sabahlığını giyip banyo kabinini kapattı ve hizmetkârının kaçıyı açmasını bekledi. Kapı tekrar çalınırken hizmetkârını evini

taşımasına yardımcı olması için Cindy'e gönderdiğini hatırladı. Rahatsızca iç çekerek merdivenlere doğru ilerledi ve aşağıya indi. Ön kapıdaki küçük delikten baktığında Dışarı'da üniformalı adamların beklediğini görünce irkildi. Sokağında bir hırsızlık olayı mı yaşanmıştı? Yoksa daha kötü bir şey mi? Bunu düşünmek bile tüylerini diken diken etmeye yetmişti. Son zamanlarda suç oranı öyle düşmüştü ki en ufak ihlale bile rastlamak güçtü. Julia, suç oranındaki düşüşün Uzun Ömürlülükle bağlantılı olup olmadığı üzerine çokça düşünmüştü. İnsanlar kendi payına düşenle yetinip kısa süreli kazançlar –özellikle kısa sürenin gerçekten çok kısa olduğu düşünülecek olursa– peşinde koşmayı bırakmış olabilir miydi? Belki de suçun kaynağı aslında gençlikti ve gençlerin kökü kurutulduğu için sokaklar güvenli hâle gelmişti. Julia'nın kocası, ikinci görüşü savunanlardandı. Bildirge'nin dünyadaki bütün kötülüklere çare olduğunu söylüyordu. Ama Julia buna pek katılmıyordu. Bu durumu, artık herkesin fazlasıyla yaşlı olmasına ve kimsede suç işlemeyi düşünecek kadar hayal gücü veya enerji kalmadığına bağlıyordu.

Yavaşça kapıyı açtı ve üniformalıların kim olduğunu görünce kaşlarını çattı. Adamlardan biri polis üniforması giymişti, ama diğer ikisi yanılmıyorsa Yakalayıcı'ydı. Merakla kaşlarını kaldırarak adamları içeri aldı.

On Yedinci Bölüm

Anna, kalın perdelere daha da sıkı sarındı ve yanında oturan Peter'ı gizlice süzdü. Kendileri için en iyi konumu bulduğuna şüphe yoktu; bulundukları noktadan görülebilmelerine imkân yoktu ama onlar ya da en azından Peter bahçeyi, kapıyı ve evi görebiliyordu. Anna'nın yeterince ısındığından emin olunca sessizce oturmuş, alnı kırış kırış bir halde düşüncelere dalmıştı.

Yani, o ana dek.

“Evde insanlar var. Sanırım Yakalayıcılar.”

Peter öylesine alçak konuşuyordu ki Anna onu zar zor duyabildi. Ama duyduğu sözcükler, göğsüne kurşun gibi saplanmıştı. Yakalayıcılar? Oraya geldiklerini nasıl öğrenmiş olabilirlerdi?

“Yere uzan ve perdeleri üzerine ört,” diye fısıldadı. Anna panik içinde onun söylediğini yaptı. Hemen yanında, Peter'ın vücudunun da tıpkı avlanmak üzere olan bir hayvan gibi kasılmış olduğunu hissedebiliyordu. Soğuktan ve korkudan titrememek için kendine hâkim olmaya çalıştı.

Perdelerin altında uzandığı süre ona bir asır gibi gelmişti ama aslında topu topu on dakika geçmişti. Sonra Peter'ın sürünerek perdenin altına girdiğini hissetti.

“Bahçeye doğru geliyorlar,” diye fısıldadı. Anna, Peter'ın soğğunun sıcaklığını alnında hissedebiliyordu. Hiç düşünmeden elini uzatıp onun elini buldu ve sıkıca tuttu. Peter, Anna'nın ba-

şını kendi omzuna yasladı ve Anna ne olduğunu anlayamadan birbirlerine sarıldılar. Kolları birbirine öyle sıkı kenetlenmişti ki bir bütün gibi hissediyorlardı.

Sonra birinin kapıyı açmaya çalıştığını duydular. Anna içeriye gireceklerini ve onları orada kısıkvrak yakalayacaklarını düşününce donakaldı. Ama kapı açılmadı. Peter onu daha da sıkı kucakladı.

“Bu kapı her zaman kilitli midir?” Soruyu soran, bir erkek sesiydi. Anna iyice kasıldığını hissetti.

“Elbette. Kocam genellikle kilitli tutar. Antikalarla dolu olduğu için. Benim pek ilgimi çekmiyorlar ama değerli eşyalar işte. Bir benzerleri yok.”

Anna, Bayan Sharpe’ın tanıdık sesini işitirken Peter’ın kollarının kendini daha da sıkı sardığını hissetti.

“Bize her yeri aramamız emredildi.” Bu defa konuşan başka biriydi. “Kilitli olsa bile.”

“Pekâlâ.” Bayan Sharpe’ın çileden çıktığı anlaşılıyordu. “Sanırım anahtarı burada.”

Anna’nın kalbi küt küt atıyordu. Bayan Sharpe anahtarı arıyor olmalıydı ama yerinde bulamayacaktı. Böylece anahtarı onların aldığını anlayacaktı. Bu durumda Yakalayıcılara da pek bir iş kalmayacaktı.

Bayan Sharpe’ın, “Ah, şu işe bak...” dediğini işitti.

“Anahtarlar yerinde yok mu?”

Uzun bir sessizlik oldu. Bayan Sharpe, birdenbire, “Ah, hatırladım,” dedi. “Kocam almıştı... güvenli bir yere saklamak için.”

“Belki de kapıyı kırmamız gerekecek,” dedi adamlardan biri.

Bayan Sharpe, duraksamadan “Dilediğinizi yapabilirsiniz ama kocamın bundan pek hoşnut olacağını sanmıyorum,” dedi çabucak. “Üstelik, kapı kilitliken içeride birilerinin olmasına olanak yok. Kocamı tanıyor olmalısınız. Anthony Sharpe adını duydunuz, değil mi? İçişleri Bakanlığı’ndan...”

Sonraki birkaç saniye süren sessizlikte Anna, nefes almaya bile cesaret edemedi.

“Evet, Bay Sharpe’ı tanıyorum,” dedi adamlardan biri. “Sizin... onun... eşi olduğunuzu bilmiyorduk. Pekâlâ burada daha fazla kalmamıza gerek yok o zaman, değil mi? Teşekkürler, Bayan Sharpe... yardımlarınız için.”

Sonra Anna, o ana dek duymuş olduğu seslerin en güzelini duydu: Uzaklaşan Yakalayıcıların ayak seslerini...

Julia, bulaşık teknesinin başında düşüncelere dalmıştı. Anahartı yanlış bir yere koymuş olmalıydı. Bu olabilecek bir şeydi. Ama, bu pek de olağan bir şey değildi. Sharpeların evinde kolay kolay hiçbir şey kaybolmazdı.

Hafifçe kaşlarını çatarak bilgisayarının başına geçmeye karar verdi. Çatısına yeni bir güneş bataryası taktırdığı için bu ay fazlasıyla enerji tasarrufu yapmıştı ve sanal da olsa, birileriyle konuşmaya ihtiyacı vardı.

Bilgisayarın ekranı açılınca bir spiker belirdi; ciddi bir ifadeyle Enerji Bakanı’nın Ortadoğulu bir terörist örgüt tarafından kaçırıldığını haber veriyordu. Örgüt, petrol kullanımına sınırlama getirmeye yönelik olarak kısa bir süre önce imzalanan uluslararası anlaşmanın, kendi ülkelerinin ekonomisini düzensizleştirmeyi amaçlayan sinsi bir oyun olduğunu iddia ediyordu. Ekranın altında, Julia’ya Uzun Ömürlülük reçetesinin hazır olduğunu ve o ay kullanabileceği dört enerji kuponunun kaldığını hatırlatan kişisel bir mesaj belirdi. Daha sonra, ekranın üstünde günün zihinsel alıştırmasını yapması için uzaktan kumandasındaki kırmızı düğmeye basmasını isteyen ikinci bir mesaj görüntülendi. Julia mesajları dikkate almadı; birkaç dakikalığına haberleri dinledi. Fakir ülkeler, daha fazla enerji tüketimine izin vermeleri konusunda büyük ulusları ikna etmek için umutsuzca çırpınıyordu.

Julia'ya göre, teröristlerin anlamadığı şey, bu sorundan herkesin kendi payına düşeni aldığı gerçeğiydi. Çin ve Amerika Birleşik Devletleri, soğuk eyaletlere kitlesel göçleri teşvik ederek bütün klimaları yasaklamamış mıydı? Güney Amerika ülkeleri, yağmur ormanlarını korumak için ekonomik ilerlemelerini durdurmaya zorlanmamış mıydı?

Enerjinin bol olduğu ve geri dönüşümün yeterli olduğuna inanıldığı zamanları hatırladı; o zamanlar çok küçüktü. Denizlerde yeni yeni adaların baş göstermesinden; Körfez Akıntısı'nın, Avrupa'yı yazları kısa, kışları uzun ve dondurucu olan soğuk ve gri bir diyara çevirmesinden önceydi. Politikacıların eyleme geçmesinden önceydi; ne de olsa sonsuz yaşam, dünyanın iklimi korunmazsa, gelecek nesillerin değil de kendilerinin acı çekeceği anlamına geliyordu.

Bazı uluslar, acilen oluşturulan uluslararası zirvenin her ülkeye eşit davranmadığını düşünüyordu. Neden düşünsünler ki? Zengin ülkelerin dürüst davranmadığı bir sır sayılmazdı. Yasaklanan enerji kaynakları zorunlu hizmetler için gereken elektrik ihtiyacını karşılamada gizlice kullanılıyordu. Fakir ülkelere kullanılabilir tek kaynak olarak yenilenebilir enerji dayatılırken kural tanımayan bazı ülkeler gizlice petrol, kömür ticareti yapıyordu. İngiltere bütün parasını ve kaynaklarını diğer ülkelere yüksek fiyatlarla satabileceği, yeni, sorunsuz bir enerji kaynağı oluşturma yarışına akıtmıştı. Bu amaçla yaklaşık yüz yıl önce hiç öğrencisi kalmadığı için üniversitelerle birlikte kapatılan devlet destekli araştırma bölümlerini yeniden kurmuşlardı.

Julia'nın enerji sorunu hakkında yapabileceği çok fazla bir şey yoktu; bu kocası Antony'nin sorumluluk alanıydı. Şimdi, düşünmesi gereken çok daha önemli bir konu vardı. Artıkların firarı hakkında hiçbir haber yoktu ama bu şaşırtıcı sayılmazdı; çünkü sadece yakalanan Artıklar hakkında haberler çıkıyordu. Anthony'nin söylediğine göre insanları gereksiz yere kaygılandırmaya gerek yoktu.

Julia, mutfak tezgâhının üstüne parmaklarıyla vurarak tempo tutuyordu. Düşüncelere dalmıştı. Ne yapması gerekiyordu? Yakalayıcıların yazlık evin kapısını kırmalarına neden izin vermemişti? Anthony'nin eşyalarını korumak için mi? Yoksa başka bir neden mi?.. Yoksa Anna'nın adı geçtiği için mi?

Bu sorunun cevabını bulmaya çalışırken telefon çaldı ve Julia hemen ahizeye sarıldı.

“Julia, sen misin? Ben Barbara. Haberleri duydun mu?”

“Hangi haberleri?”

“Şu firar eden Artıklar. Yakalayıcılar seni de şimdiye kadar çoktan ziyaret etmiştir. Beni de uyandırdılar, biliyor musun? Hiç vakit kaybetmiyorlar doğrusu!”

Julia oturdu. “Onların işi bu,” dedi düşünceli bir biçimde.

“İki kişi olduklarını söylediler. Ben de bütün kapılarımı, pencerelerimi iki kere kilitledim. Umarım sen de aynısını yaparsın. Çok dikkatli olmak lazım Julia. Yani, ellerine geçecek en ufak bir fırsatta ne kadar zararlı olabileceklerini kim bilebilir? Belki de bundan sonra insanlar Artık Sorununu daha ciddiye alırlar. Artık Merkezleri patlamaya hazır birer bomba gibi. Onları orada tutarak bütün kaynakları boşa harcamış oluyorlar. Küçük caniler yetiştirmek dışında bir şey yaptıkları yok Julia. Üstelik köye de o kadar yakın ki!”

Julia, hafifçe kaşlarını çatarak “Tehlikeli olduklarını sanmıyorum Barbara,” dedi. “Ayrıca Artıklar çok iyi eğitim alıyor.”

Kendi hizmetkârını aklına getirdi ve o an bir kaçak olan Anna'yı... Onların hiçbir zararını görmemişti. Tek kusurları, en ufak bir hoş söz karşısında acınacak kadar minnettar görünmeleri idi.

Barbara, karamsar bir ses tonuyla “Hizmetkâr olarak verdikleri Artıklar elbette tehlikeli değil. Ama biz sadece işe alınabilir

olanları görebiliyoruz. İyi olanları. Geri kalanlar hırsız Julia. Yiyeceğimizi, enerjimizi, havamızı çalıyorlar.”

Julia iç çekti. Belki de Barbara haklıydı. Belki de Yakalayıcılar’ın yazlık evi kontrol etmelerine izin vermemekle çok büyük bir hata yapmıştı.

Barbara, “Çok kıskançlar,” diye devam etti. “Bizim sahip olduklarımıza göz koymaya cüret ediyorlar. Buna hakları yok Julia. Anne babalarının buna hakkı yoktu. Yanımda çalışan Artığa da sürekli bunu açıklıyorum. Mary, aslında iyi biri. Çok sıkı çalışıyor. Ama işin aslı, onun hayatta olmaması gerekiyordu. Var olmaması gerekiyordu. Dünyaya gelmemeliydi. Ve şimdi de bu firar... Bana kalırsa Artık Sorununu ciddi ciddi düşünmeleri gerekecek. Onlara çok yumuşak davranılırsa insanlar daha fazlasını dünyaya getirmekten çekinmeyecektir. Vergilerimizin ne kadarının Artık Sorununa gittiğini biliyor musun Julia? Ne kadar biliyor musun?”

“Hayır,” diye yanıtladı.

Barbara, kötülük habercisi gibi, “Çok fazlası.” dedi.

Barbara derin bir nefes alırken bir sessizlik oldu. “Her neyse,” dedi sonunda. Ses tonu gittikçe daha çok bir iş konuşmasını andırmaya başlamıştı. “Sana bir arama grubu oluşturduğumu haber vermek için telefon etmiştim. Kendimizi korumak zorundayız Julia. O alçakları bulmalıyız ve onlara hadlerini bildirmeliyiz. Bu öğleden sonra benim evimde toplanıyoruz. Senin de katılmak isteyeceğinden eminim.”

Julia, “Bu işi Yakalayıcılara bırakmanın daha iyi olduğunu düşünmüyor musun?” diye sordu çekinerek.

Barbara’nın yanıtı sertti. “Julia, o iki Artık’ın çıkıp da Uzun Ömürlülüğün bize sağladığı her şeyi tehdit etmesine seyirci kalamayız. Her yerde olabilirler, arama çalışmalarına yardım edip üzerimize düşen görevi yerine getirmeliyiz. O iki Artık’ın kaçma-

sına göz yumarsak bu işin sonu nereye varır Julia? Onların bu dünyada yeri yok. Onların başını ezmemiz şart.”

“Başını ezmek mi?” Julia öfkesini gizleyemedi.

“Hakkından gelmeliyiz, diyelim,” diye düzeltti. “Aslında birkaç tanesinin başının ezilmesi çok da kötü olmazdı. Bir uyarı niteliğinde olurdu, sence de öyle değil mi?”

Julia derin bir nefes aldı ve koltuğuna yaslandı. “Bu öğleden sonra,” dedi sonunda. “Pekâlâ... orada olacağım. Görüşmek üzere.”

Telefonu kapattı ve derin derin iç çekti. İnsanlar Artıklardan ne kadar çok korkuyor, diye düşündü. O günlerde kolay kolay rastlanmamasına karşın Yasal çocuklardan da korkuyorlardı. Herkes gençlerin iyi tarafını tamamen unutmuş gibiydi; yirmi beş yaşın altındakiler tehlikeli ve yıkıcı olarak görülüyordu. Aslında altmış yaşın altındakiler demek daha doğru olur. Çünkü Artıklar ve Bildirge’den sonra yaş sınırını geçebilen garip Yasallar dışında, en genç insan altmış yaşındaydı. Julia, tamamen yaşlılarla dolu bir dünya, diye düşündü kaşlarını çatarak. Her şeyi bildiğini sanan, her yeniliğin ve farklılığın –elbette Uzun Ömürlülük ilaçlarıyla ilgili olanlar hariç– kötülük getireceğine inanan yaşlılarla dolu bir dünya.

Garip gibi görünse ve konuşkan olan çok küçük bir grupta sınırlı olsa da, hakkında hâlâ politik tartışmalar süren tek konu Artık Sorunuydu. Liberal kanat, öncelikle Artıkların doğmasını engellemek için daha çok eğitim verilmesi gerektiğini öne sürerek soruna daha insancıl bir yaklaşım getiriyordu. Barbara ve onun gibi *Daily Record* okurlarıysa, Artıkların anne babalarının ömür boyu hapisle cezalandırılmasını ve çocuklarının da ortadan kaldırılmasını istiyordu. Elbette bu söyledikleri kendi Artıkları için geçerli değildi; yemek pişiren, bahçe işlerinden anlayan, inşaatlarda çalışan ya da başka hiç kimsenin yanaşmak istemeyeceği diğer görevleri yerine getirenlere ihtiyaç vardı. Ortadan kaldırılması gereken onlar değil, “ötekilerdi”; onlar kimse.

Hükümet'in ileride bu konu hakkında bir halk oylaması yapacağına kuşku yok, diye düşündü Julia. Yeni bir yapılanma. Çözüme ulaşına dek sorunu yirmi ve belki de daha fazla yıl boyunca denetleme işini Julia'nın kocası gibi birine verirlerdi. Sonra da... sonuçları uygularlardı. Eğer hâlâ bu konuya yeterince ilgi gösteren kalırsa.

Gerçek şu ki Julia'nın Artık Sorunu hakkındaki düşüncelerinin şekillenmesi için yirmi yıla ihtiyacı yoktu. Şimdi ne yapması gerektiğine karar vermesi için yirmi yılı yoktu. Elbette firarilerin yazlık evinde olduğundan emin değildi, ama iki kere ikinin dört ettiğini çok iyi biliyordu.

Ayağa kalkıp mutfaktaki yedek anahtarı aldı. Üzerine bir palto geçirip dizlerine kadar gelen uzun çizmelerini giydi. Olur da komşular veya herhangi başka biri kendisini izliyordur diye önlem olarak yanına bir iki bahçe gereci almayı da ihmal etmedi.

Artıkların anne babasının Bildirge'ye neden karşı geldiğini hep merak etmişti. Bu düpedüz bencillik değil miydi? Bildirge'nin kendilerini bağlamadığına mı inanıyorlardı? Bundan asla kurtuluş olmadığını bilmiyorlar mıydı? Bildirge'nin kötü olduğuna, insanların sonsuza kadar yaşamasının gerekmediğine, gençlerin yaşlılardan daha iyi olduğuna inanan yeni yaşam yanlısı bir hareketten söz edildiğini duymuştu. Ama hiç kimse onları ciddiye almıyordu.

Bir keresinde, Antony'yle konuşurlarken Uzun Ömürlülük ilaçlarının doğum kontrolü ilaçlarını da içermesi gerektiğini söylemişti. Böylece Artık Sorunu diye bir şey kalmazdı. Bunun çok açık, çok basit bir çözüm olduğunu düşünmüştü. Ama Antony bunun olanaksız olduğunu, ilaçların çok hassas bir biçimde dengelendiğini ve formüle yeni eklemeler yapılamayacağını anlatmıştı. Antony'ye göre, doğum kontrol aşıları daha iyi, daha güvenli ve daha ucuzdu. Julia, bunun yüzde yüz başarı sağlamadığına dikkat çekmek isteyince Antony onun meseleyi anlamadığını, iş-

lerin görüldüğü kadar basit olmadığını söylemişti. Ama Julia'ya çok basit geliyordu. Bazen, Hükümet'in sırf meşgul görünebilmek adına işleri içinden çıkılmaz hâle getirdiğini düşünüyordu.

Hiç şüphe yok ki Julia şanslılar arasındaydı. Uzun Ömürlülük gündeme gelmeden önce çocuklarını dünyaya getirmişti. Hiçbir zaman seçim yapmak zorunda kalmamıştı.

Pekâlâ çocuklarını değil, çocuğunu... Antony'yle beraber bir çocuğun yeterli olacağına karar vermişlerdi. Bir çocuk, bolluk demekti. Julia kızının olacağını öğrenince mutlu olmuştu. Onunla birlikte alışverişe çıkacağını, dedikodu yapacağını heyecan içinde hayal etmişti.

Ama öyle olmadı. Tracey, otuz beş yaşına gelince Amerika'ya yerleşmeye karar verdi. Kariyer sahibi olmak istediğini ve "her şeyin" merkezinin orası olduğunu söylüyordu. Aradan tam yetmiş beş yıl geçti. Çok da uzun bir süre gibi görünmese de ona bazen bir ömür geçmiş gibi geliyordu.

Tracey'nin zaman zaman arıyor olması, durumu biraz daha katlanılabilir kılıyordu. Julia da ne zaman enerji kullanımına izin verilse uçağa binip soluğu kızının yanında alıyordu. Ama Tracey çok meşgul olduğundan yaklaşık on yıldır bir tek gününü annesine ayırmayı başaramamıştı.

Julia, zoraki bir gülümsemeyle, arkadaşlarım var diye düşündü. Biri kulübü vardı, değil mi? Evet, her şeye rağmen çok mutluydu. Ara sıra, sevilmediğin ve sevmediğin sürece sonsuza kadar yaşamanın ne anlamı olabilir, diye düşündüğü olsa da bu konu üzerinde fazla durmuyordu. Sık sık şanslı insanlardan biri olduğunu hatırlatıyordu kendine. Çok mutluydu, gerçekten.

Yazlık eve doğru ilerlerken Anna'nın onun tanıdığı Anna olup olmadığını merak etti. O olmalıydı, başka kim olacaktı ki? Ama o ve yanındaki Artık ne yapmayı planlıyordu? Yakalanacaklarına şüphe yoktu. Birkaç gün de olsa özgürlüğün tadını mı çıkarmak

istemişlerdi? Yoksa fazla hayalperest miydiler? Gerçekten de sonsuza kadar saklanabileceklerini mi düşünüyorlardı? Julia, bunun sonsuza kadar süremeyeceğini hatırlattı kendine. Onlar birer Arıktı. Hayatları öyle kısaydı ki hiçbir çabaya değmezdi.

Küçük ahşap binaya sessizce yaklaştı ve pencereye hafifçe vurdu.

“Anna,” diye seslendi usulca. “Benim, Bayan Sharpe. İçeride olduğunu biliyorum. Yakalayıcılar gitti. Burada ne aradığını bana söylemek ister misin Anna? İçeri girmeme izin verir misin?”

“Sakin, hiçbir şey söyleme!” diye fısıldadı Peter. “Büyük olasılıkla bu bir tuzak.” Terliyordu. Anna onun acıdan mı yoksa korkudan mı terlediğinden emin değildi.

Yerinden fırlayıp Yakalayıcıları uzaklaştırdığı için Bayan Sharpe’a teşekkür etme arzusunu engellemeye çalışarak sessizce başını salladı.

“Şimdi beni dinle Anna. Kapıyı açmanı istiyorum. Dikkatli olmalıyız. Çünkü komşuların ne zaman buraya bakacağını asla bilemeyiz. Ama evimde olmadıkları sürece burada beni görmelerine olanak yok. Bana güven Anna. Evimde hiç kimse yok. Yani şimdilik hiç kimse yok. Ama geri gelebilirler; bu yüzden buradan hemen çıkmalıyız. Anlıyor musun? Anna? Beni duyuyor musun?”

Anna, Peter’a baktı; perdelerin altında, sadece gözlerini seçebiliyordu ve gözlerinden, korktuğunu anlayabiliyordu. “Bayan Sharpe’a güveniyorum,” diye üsteledi. “Ayrıca bizim yakalanmamıza göz yummadı.”

Peter kaygı dolu gözlerle ona baktı ve sonunda başını salladı. Perdeleri yavaş yavaş kaldırdılar. Peter ayağa kalktı ve kapıyı açmak için topallayarak yürüdü. Sonra Anna’nın yanına dönerek işlerin ters gitmesi hâlinde bir kaçış yolu bulmak istemişçesine etrafa göz gezdirdi.

Bayan Sharpe mobilyaların yanında yavaş yavaş dolaştı ve sonra duvara dayalı duran yatağın yanına gelince durdu. Fal taşı gibi açılmış iki çift göz kendisine bakıyordu; biri korkuyla, diğeryse boğulmaktan kurtardığı için kendisine minnet duyan bir köpek yavrusu gibi bakıyordu.

“Ah, Anna,” dedi alelacele onları süzerken. Kir içindeydiler, her tarafları yara bere olmuştu ve saçları keçe gibiydi. “Ah güzel kızım, ne işler açtın başına?”

Bayan Pincent, gözlerini kısarak Büyük Depo firarını soruşturan ekibin başındaki Frank’a baktı.

“Onları yakalayacaksınız,” dedi. Bu bir soru değil, kararlılık belirten bir ifadeydi.

Frank gülümsedi. “Elbette, bizim işimiz bu,” dedi. Rahat olduğu sesinden anlaşılıyordu. “Artıkların peşine düşmemiz olağan bir durum. İpuçlarını kullanarak onları kısıvrak yakalarız. Ama Artık Merkezlerinden firar edenlerin peşine düşmemiz olağan bir durum değil. Aslında bu durumla çok nadir karşılaşılıyor.” Bayan Pincent’a anlamlı bir bakış fırlattı.

Bayan Pincent da ona ters ters baktı. “Kaçtılar...” iyice sinirlenmişti, “Çünkü Hükümet bana Dışarı’ya açılan bir tünel olduğundan hiç söz etmedi,” dedi. “Emin olun ki görevde bulunduğum süre içinde Büyük Depo’da başka hiçbir firar yaşanmadı. Bundan sonra da asla yaşanmayacak.”

Frank omuz silkti. “Önemi yok. Onları yakalayacağız. Gidebilecek bir yerleri yok, değil mi?”

Bayan Pincent, yüzünü buruşturarak “Yeraltı Hareketi’ne ne dersiniz?” diye sordu. “Çocuğun bazı bağlantılarının olabileceğini sanıyorum. Sizin de bildiğiniz gibi yeniydi. Artık Merkezi’ne getirilmek için fazla büyük olduğunu söylemiştim. İşte sonuç ortada.”

Frank yine omuz silkti. “Yeraltı Hareketi mi?” diye sordu umursamaz bir tavırla. “Kafası karışık liberallerden oluşan küçük bir topluluk. Hepsi o kadar. Onları ciddiye almaya değmez. Artıkları arada bir saklamaya çalışırlar, ama her zaman kokusunu alırız. Kaygılanmayın.”

Bayan Pincen bildiğini belli etmek için başını salladı. O liberaleri tanıyordu. Zaman zaman Artıklara nasıl davranıldığını soran mektuplar gönderiyorlar, suçlu anne babaların, hapisten çıktıktan sonra Artık çocuklarını görebilmesine izin verilmesini talep eden dilekçeler yazıyorlardı. Bayan Pincen onlardan nefret ediyordu.

“Liberaller bizim Uzun Ömürlülük için ödememiz gereken bedeli anlamıyorlar. Düzenli, varlıklı ve güvenli bir dünyada sonsuza dek yaşayacaklar ama sık sık bu dünyayı nasıl elde ettiklerini unutuyorlar,” dedi. Artıklar hakkındaki düşüncelerini paylaşan birini bulduğu için memnun olmuştu.

Frank başını salladı, gözleri parlıyordu. “Benciller, hepsi bu,” dedi. Bu konuda Bayan Pincen’a yürekten katılıyordu. “Zavallı Artıklar? Güldürmesinler beni. Siz ve ben, en ön saflardayız Bayan Pincen. Doğru olan bizim söylediklerimiz. Bizim gibiler olmasaydı dünya çok farklı bir yer olurdu.”

“Kesinlikle,” dedi Bayan Pincen. “O Artıkları yakaladığınızda buraya geri gönderilecekler, değil mi?”

Frank başını salladı. “Normal süreç bu şekilde işliyor. Elbette canlı ele geçirilirlerse. Tahmin edebileceğiniz gibi bazen... bazı pürüzler çıkabiliyor.”

Bayan Pincen bir an ona baktı. “Kızı canlı ele geçirmeye çalışın,” dedi ve ayağa kalktı. “Çocuk hiçbir işe yaramaz. Beni anlayabildiğinizi umut ediyorum.”

Frank sırtıttı. “Kesinlikle anlıyorum,” dedi neşeyle.

Bayan Pincent, “Güzel,” dedi gözlerini kısarak. “Bu arada aklıma gelmişken Anna yaklaşık bir yıl önce köydeki bir kadının yanında çalışmıştı. Üzerine düşmeye değer. Adı dosyada bir yerlerde kayıtlıdır.”

Sheila, Terbiye dersinde oturmuş, gözlerini hiç ayırmadan Bayan Larson’a bakıyor ve dikkatle dinliyor gibi yapıyordu.

Anna’nın yeri boştu ve herkes Tecrit’e gönderilmiş olduğu için orada olmadığını sanıyordu. Ama Sheila gerçeği biliyordu. Sheila olanların farkındaydı. Her şeyi biliyordu, çünkü Anna’nın günlüğünü baştan sona okumuş, planlarını öğrenmişti. Marie sabahın erken saatlerinde öfkeden çılgık attığında Sheila uyanıktı ve her şeyi duymuştu.

Anna onu da yanında götürmediği için çok kızmıştı. Büyük Depo’dakiler içinde oradan kaçmayı hak eden tek kişinin kendisi olduğunu düşündü. Anna bunu hak etmiyordu. Anna burayı seviyordu. Anna bir Artıktı. Oysa Sheila bu gri duvarların arasında geçen her an, tekrar Dışarı’yı görmeyi, evine gidebilmeyi ve anesiyle babasına kavuşabilmeyi istiyordu.

Anna’nın zannettiği kadar zeki olmadığını düşünmek onu biraz olsun rahatlatıyordu. Anna çok düşünceli olduğunu, şimdiye kadar gelmiş geçmiş en Kıymetli Artık olduğunu zannediyordu. Ama zannettiği gibi Kıymetli bir Artık olsaydı günlüğünü geride bırakır mıydı? Gerçekten Kıymetli bir Artık olsa sınıfta Bay Sargent tarafından yerlerde sürüklenirken Sheila’nın günlüğü çaktırmadan yürütmesine ve kendi cebine koyup Çamaşırhane’den aşırıldığı güzelim pembe çamaşırın yanına gizlemesine göz yumar mıydı?

Hayır, diye düşündü Sheila kendi kendine. Anna, onu yanına almamakla büyük bir hata yapmıştı. Yumuşak süete dokunmak için elini cebine soktu, gülümsedi ve Bayan Larson’a baktı.

On Sekizinci Bölüm

Julia, gözlerini Anna'dan Peter'a çevirdi, sonra da memnuniyetle başını salladı. Temizlenip giyinmişlerdi. Peter'ın bacağı sarılıydı. Aç olduklarını kabul etmeleri zor olmuştu ama sonunda yemeklerini yiyorlardı. Sanki her an bir Yakalayıcı çıkıp gelecekmış gibi gergindiler. Julia, üzerlerinde kendisinin ve Antony'nin kıyafetleri varken ne kadar gülünç göründüklerini düşündü. Başka bir seçenek var mıydı? O korkunç iç tulumlarının içinde kalamazlardı ya!

Peter'a döndü. "Demek bir kamyonda gizleneceksiniz?" diye sordu.

Peter ciddiyetle başını salladı. "Londra'ya gidecek bir kamyon. Yeraltı Hareketi bana bir kamyona nasıl gizlenilebileceğini öğretmişti," dedi. Julia, onun bakışlarındaki gururu fark edebiliyordu.

"Peki Londra'ya giden bir kamyon bulamazsanız ne olacak?" diye sordu.

"Yürürüz," dedi Anna. Sesi sakın ama kararlıydı. "Değil mi Peter?"

Peter başını salladı. "Size daha fazla bir şey söylemeyiz," dedi yavaşça. "Sorguya alınabilirsiniz. Size işkence edebilirler."

Julia, “İşkence mi?” diyerek gülümsedi. “Peter bu ülkede insanlara işkence uygulanmıyor.”

Ama Peter gülümsemedi.

Julia onları süzdü, yüzlerinde çok ciddi bir ifade vardı. Gülsem mi ağlasam mı, diye geçirdi içinden. Yakalayıcıların o çocuğu neden bir bela olarak gördüğünü anlayabiliyordu. Sorun gözleriydi; meydan okur gibi, âdeta delip geçercesine bakıyorlardı. Hiçbir şeye güvenmeyen gözlerdi bunlar ve Julia’nın rahatsız ve mahcup hissetmesine neden oluyorlardı.

Ama Julia, onun Anna’ya nasıl baktığını da görmüştü. İçi içine sığmıyor gibiydi; ne yapacağını bilemiyordu. Julia, Anna hakkında güzel bir şeyler söylediğinde, nasıl da gururlanıyordu! Sanki Anna her an ortadan kaybolabilirmiş, kendisinden uzaklaşabilirmiş gibi kaygıyla ona kol kanat germeye çalışıyordu. Anna’nın Peter’a nasıl baktığını da fark etmişti elbette. Anna, her zaman dünyanın bütün yükünü seve seve omuzlarında taşıyan ve yine de yeterli değilmiş gibi düşünen biri gibiydi. Julia, Peter’ın bunu nasıl başardığını bilmiyordu; çok kafa yormuştu ama bir sonuca ulaşamamıştı. Ama o bir şekilde Anna’nın omuzlarındaki yükü hafifletmeyi başarmış görünüyordu. O koyu, büyük gözlerde, Peter’la yan yanayken, ufak da olsa bir huzur belirtisi görmek mümkündü.

Elbette üzerini değiştirmesi de huzurlu görünmesinin nedenlerindendi. Anna, kıyafetlerini Julia’nın yatak odasında perdeler sıkı sıkı örtülüken değiştirmişti ve ilk başta mutlu, hatta heyecanlı görünmüştü. Ama iş tulumlarını çıkarır çıkarmaz bir şeyler değişmişti. Çılgına dönmüş gibi ceplerini yoklamaya başlamıştı. Julia’ya tam tersini söylese de bir şeyler aradığı belli oluyordu. Sonra evin arkasına doğru koşmuş ve Julia’nın tehlikeli olacağını söylemesine rağmen pencereden bakmıştı. Bembeyaz kesilen yüzüyle, alnında biriken boncuk boncuk terlerle, boş bakışlarıyla tıpkı bir ölü gibi

görünüyordu. Julia bunun kaçmanın vermiş olduğu stresten kaynaklanabileceğini düşündü. Belki de aklına sonradan gelen düşünceler olmuştu.

Mutfak tezgâhına yaslanarak, “Dikkatleri üzerinize çekeceksiniz,” dedi düşünceli bir biçimde. Ama Anna veya Peter yanıt vermeye fırsat bulamadan, telefon çalmaya başladı. Julia irkildi ve onları hemen kendilerine gizlenecek bir yer bulmaya gönderdi.

Arayanın yine Barbara olmamasını umut ederek telefonun ahizesini kaldırdı.

“Julia?” Telefondaki Barbara değildi.

“Ah, sen misin?” dedi.

“İyi olduğunu duymak istedim. Firar olduğunu öğrendim.”

Julia gözlerini devirdi. “Antony, iyiyim. Firar eden iki katil değil, sadece iki Artık.”

“Olsun. Yine de hoş değil. Yakalayıcılar oraya geldi mi?”

“Bu sabah geldiler.”

Julia ihtiyatla Anna’yla Peter’a göz attı ve gürültü yapmalarını diledi. Antony, onun, firar eden Artıkları koruyarak ne yapmaya çalıştığına kesinlikle anlam veremezdi. Kaldı ki Julia’nın kendisi de bunun yanıtını bilmiyordu.

“Sence ne olacak?” diye sordu.

“Ne mi olacak? Elbette onları enseleyecekler, sorduğun buy-sa... Yakalayıcılar onların ellerini kollarını sallayarak gitmesine izin vermezler merak etme.”

Julia bir süre sessiz kaldı. “Peki ya sonra? Onlara ne yapacaklar?”

“Onlara ne mi yapacaklar?” Antony’nin ses tonundan kuşku duyduğu anlaşılıyordu. “Cezalandırılacaklar. Kilit altında tutulacaklar. Elbette bu mümkün olursa!”

Julia kaşlarını çatı. “Ne demek mümkün olursa?”

Antony iç geçirdi. “Canlı ele geçirilirse demek istedim. Elbette buna resmi olarak göz yumulmuyor, ama herhangi bir tehlikeyle karşı karşıya kaldıklarında Yakalayıcılar her türlü yetkiye sahiptir. Bu işlerin nasıl olduğunu bilirsin. Anlaşıldığı kadarıyla oğlanın başı belada.”

Julia, Peter’la göz göze gelmemeye çalışarak, “Ama... ama bu korkunç bir şey,” diye inledi. “Bunu yapmaya hakları yok.”

Antony, kısa ve öz olarak “Onu senin evinde gizlenirken yakalasaydın, böyle konuşmazdın,” dedi. “Unutmamalısın ki bu Artıkların her şeyden önce yaşamaya hakkı yok. Hiçbir hakları yok. Bu dünyadaki her yeni insan varlığımızı tehdit ediyor. Yasal insanların hayatta kalmak için gerek duyduğu kaynakları alıyor.”

Julia, “Ama onlar daha çok küçük,” dedi usulca. “Bu... insanlık dışı bir şey.”

Antony, “Julia, eninde sonunda onları yakalayacaklar. Sonra da cezalandıracaklar veya gömecekler. Ne olursa olsun umarım bir an önce gerçekleşir. Karımın tehlikede olduğunu bilmek beni rahatsız ediyor. Bundan sen de rahatsızlık duymalısın,” dedi bıkmın bir ses tonuyla.

“Benim gerçekten de tehlikede olduğumu düşünüyor musun?” diye sordu Julia merak içinde.

Antony, “Başına hiçbir kötülüğün gelmeyeceğinden eminim,” diye yanıtladı çabucak. “Ama kapıları kilitli tut. İstersen yanına arkadaşlarından birini çağır?”

“Peki ne zaman eve döneceksin?”

Antony iç geçirdi. “Bu hafta sonu dönmeyi umuyordum, ama sanırım meseleyi halletmeden gelemem. Senin için sorun olmaz, değil mi Julia?”

Julia, usulca, “Hayır, hayır, elbette sorun olmaz,” dedi. “Beni durumdan haberdar et.”

“Tamam o zaman. Görüşürüz.”

Julia, ahizeyi yerine koyarken, “Tamam, çıkabilirsiniz,” dedi. “Ama hiç zaman kaybetmeden saklanabileceğiniz bir yer bulmamız gerek Anna? İyi misin sen?”

Anna ona doğru baktı. Korkunç görünüyor, diye düşündü Julia panik içinde.

“Şey...” dedi. Sonra korku dolu gözlerle Peter’a baktı. “Sanırım, bir şey kaybettim... Yani... Herhangi bir şey bulmadınız, değil mi?”

Julia kaşlarını çatı. “Neden bahsediyorsun?”

Anna dudaklarını ısırdı ve masanın altına doğru baktı. “Hiçbir şey. Ben... hiçbir şey.”

Peter da kaşlarını çatı. Kaygılı bir biçimde, “Anna, iyi olduğundan emin misin?” diye sordu yardım etmek istercesine. Ama bu soruyu duymak, Anna’yı daha da kötüleştirmişti. “Bir şey mi kaybettin? Sorun ne?”

Anna bir an Peter’a baktı. Julia onun bir şeyler söylemek istemiş gibi baktığını düşündü; korkunç bir sırrın yükünden kurtulmak istiyor gibiydi. Ama kısa bir duraksamanın ardından başını sallamakla yetindi.

“İyiyim,” dedi belli belirsiz. “Gerçekten, iyiyim.”

“Pekâlâ,” dedi Bayan Sharpe, “Yeterince doyduysanız yazlık eve geri dönmeniz gerek; saat dokuz oldu. Hava kararana kadar orada beklemelisiniz. Ben... her neyse, benim yapacak bazı işlerim var.”

Anna hiçbir şey söylemeden başını salladı. Peter’la birlikte ayağa kalktılar.

“Biraz bekleyin,” dedi Bayan Sharpe. “Ortalığı bir kolaçan edeyim. Bahçe Dışarı’dan görünmüyor ama yine de dikkatli olmak gerek.”

Arka kapıdan dışarı çıktı ve çevreye bakındı.

“Sanırım her şey yolunda,” dedi. “Çitin yanından yürüyün, çimlere basmayın. Çabuk olun. Bana bakın, şu suyla yiyecekleri de alın.”

Peter suyu aldı. Anna gülümsedi.

“Teşekkür ederim Bayan Sharpe. Çok teşekkür ederim. Size ne kadar minnettar olduğumuzu anlatamam,” diye fısıldadı.

Bayan Sharpe, “Gizlendiğiniz yerden sakın çıkmayın. Aksi hâlde hepimizin başı belaya girer,” diye fısıldadı.

Anna, başını salladı ve Peter’ın peşinden evin arka kapısından çıktı. Bayan Sharpe’in bahçesini çeviren çit boyunca sessizce yürüdüler. Yazlık eve ulaşana dek yeşilliklerden bir an olsun ayrılmadılar. Sonra sessizce içeri süzülüp arkalarından kapıyı kilitlediler ve Bayan Sharpe’in elli yıl önce çöpe atmak istediği, kalın, ağır perdelerin altına gizlendiler.

On Dokuzuncu Bölüm

Julia Sharpe, başının ağrıdığını bahane edip arama partisine katılmadı. Ama, suçluluk duygusu ve kaygıyla, arkadaşları ve komşuları yanlarında götürsünler diye onlar yola çıkmadan önce kurabiyeler yapmış, iki Termos dolusu tatlı, sütlü çay hazırlamıştı. Barbara'nın ona söylediğine göre, köy civarını dolaşacak, çayırlara bakacak ve kullanılmayan binaları kontrol edeceklerdi. Elleri ne buldularsa geçirmişlerdi; kimilerinde tüfek, kimilerinde kazma, kimilerinde tenis raketi ve kimilerinde kroket sopası vardı. Doğal olarak ekibin başı Barbara'ydı. Barbara çok ciddi olduklarını herkese göstermek için, Artık Sorununa bir son vermek zorunda olduklarını yüksek sesle anlatıyordu. Peşi sıra gelenler, Barbara'nın savaş çılgınlığına az ilgi göstermişti. Julia'nın dikkatinden kaçmayan bir şey vardı. Birçoğu kendilerine daha yakın gelen konulardan bahsediyordu; örneğin yemek tarifleri, kimlerin Uzun Ömürlülük + ilacını kullandığı, en son enerji vergileri hakkında neler düşündükleri... Sesleri heyecanlı ve kulak tırmalayıcıydı. Julia kederle kendi kendine gülümsedi. Anlamıştı ki, arama partisi komşularının birçoğu için bir araya gelmek adına bir bahane, kendilerini önemli bir şeyler yaptıklarına inandırmaları için bir fırsattı.

Julia bunu onlara fazla göremezdi. Koşullar farklı olsaydı kendisinin de aynı şeyi yapacağını biliyordu. Köy sakinleri için hayat güzeldi. Herkesin rahatı yerindeydi. Ama bazen hayatlarının ne kadar rahat ve güvenli olduğunu pekiştirmek için bile olsa biraz tehlike, heyecan ve anlam arıyorlardı.

Etrafına göz gezdirerek ağır ağır evine döndü. Kaygılanmanın aptalca olduğunu biliyordu. Ne de olsa hiç kimse onun gibi birinden kuşkulamazdı. Saygın biriydi, insan ilişkileri iyiydi ve Artıklar bulunsa bile haberi yokmuş numarası yapabilirdi. Ama ön kapıyı açmak için anahtarını çıkarırken gözleri yine de so-kağı taradı. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Damarlarına adrenalin dolmaya başladı. Çünkü hiç farkına varmadan bir karar almıştı. Üzerinde çok fazla düşünmeden ve durumla ilgili doğrular ve yanlışlar konusunda çok fazla kafa yormadan, Anna'yla Peter'ın Londra'ya gitmesine yardım etmeye karar vermişti. Bunu kendi başlarına yapamayacakları ortadaydı. Yakalanırlarsa başlarına gelecekleri düşünmeye bile katlanamıyordu. İşte bu yüzden onları Londra'ya kendisi götürecekti ve bunu nasıl yapacağına karar vermek için sadece bir öğleden sonrası vardı.

Yazlık evde, perdelerin altındaki güvenli yerinde oturan Peter, gözlerini kısmış, güvensizlik içinde Bayan Sharpe'a bakarken Anna, onu izliyordu. Akşam olmaya başlamıştı, her taraf kararıyordu. Eski işvereni, onlara kaçmalarına yardım etmek istediğini açıklamış, bir karşılık bekliyordu.

"Neden?" diye sordu Peter. "Bunu neden yapıyorsun?"

Peter'a bakmakta olan Anna, Bayan Sharpe'a döndü.

Bayan Sharpe dudaklarını ısırdı. "Doğrusunu söylemek gerekirse ben de emin değilim," dedi usulca. "Bildiğim tek bir şey var... Artık olmak sizin suçunuz değil. Üstelik köye adınızı attığınız

anda sizi görürler. Siz öyle...” Doğru sözcüğü ararken kaşlarını çattı. “Öyle genç, öyle narinsiniz ki!”

Anna, aceleyle ve kaygılı bir hâlde, “Ama başınız belaya girecek, değil mi?” diye sordu.

“Benim için kaygılanmayın. Dikkatli olmak zorundayız, ama sonuçta bütün arabaları arayamazlar, değil mi? Bayan Antony Sharpe’in arabasını da arayacak değiller ya! İçiniz rahat olsun.” Bayan Sharpe gülümsedi, ama Anna gözlerinin etrafındaki çizgilerden ve kıyafetlerini toplarken yaptığı hareketlerden, onun da korktuğunu anlayabiliyordu.

Peter, kaşlarını çatmış, yere doğru bakıyordu. Sonra tekrar Bayan Sharpe’a döndü. “Yeraltı Hareketi size çok minnettar kalacak,” dedi, resmi bir ses tonuyla. “Eğer bu yardımı yaparsanız.”

Bayan Sharpe kaşlarını kaldırdı. “Yeraltı Hareketi mi?” diye sordu kurnazca. “Madem öyle istiyorsunuz. Ama bunu hiçbir Hareket için yapmadığımı da bilmenizi istiyorum. Bunu çok genç olduğunuz için, yani... çok genç olduğunuz...”

Anna’yla göz göze geldi, sonra tekrar başka tarafa baktı. “Neyse, önemi yok,” diye devam etti heyecanlı. “Ben şimdi olur da birileri uğrar diye eve dönüyorum. Onlar... onlar şu anda köyde sizi arıyorlar. Asıl mesele, Yakalayıcılar her yeri gözetliyorken sizi arabaya bindirmek. Buralara yakın bir benzin istasyonu var. Bahçenin arkasından oraya yürüyebilirsiniz. Karanlık tamamen çöktükten sonra elbette. Orada saklanın. Arabamla sizi alırım. Londra’da bir arkadaşım var ve bu akşam onu ziyaret etmemde bir sakınca yok. Şimdi beni dinleyin ...”

Planının ayrıntılarını onlara anlattıktan sonra yazlık evden ayrıldı. Anna, Peter’a döndü ve korku içinde, “Köyü arıyorlarsa, buraya da tekrar gelirler mi?” diye sordu.

Peter başını iki yana salladı. Kendinden emin bir hâlde, “Hayır,” dedi. Ama Anna, Peter’ın alnının kırıştığını fark etmişti.

“Şey... iyi olduğundan emin misin?” diye sordu çekingen bir ifadeyle. O an Peter’la nasıl konuşması gerektiğini bilmiyordu; zaten apaçık belli olan bir şey hakkında soru sorduğu için garip hissetti.

Peter, birdenbire, “Evet,” diye yanıtladı. “İyiyim. Sadece...” İç çekti. Bir an duraksadıktan sonra, “Sadece diğer insanlara bağımlı olmaktan hoşlanmıyorum,” dedi.

Anna sessizce başını salladı ve perdelerin altına girdi.

Saat yedide, karanlık iyice çökünce ve Bayan Sharpe, arama partisindikilerin kazasız belasız dönüp Barbara’nın evine şarap içmeye gittiklerini öğrenince, harekete geçtiler. Anna’yla Peter’a çok ince görünmemeleri için kazaklar giydirdi ve yüzlerini kapat-sınlar diye kocasının şapkalarından verdi. Bahçenin arkasındaki çayırda gizlice ilerlediler. Anna, Peter’ın arkasından sessizce yürümeye çalışıyordu; ama taze havanın sarhoş edici etkisi ve buzlanmış zeminde attığı her adımın onda yarattığı korkuyla karışık neşe bunu zorlaştırıyordu.

Sonunda, parlak, gözalıcı ışıklar her tarafı aydınlattığı için boş bir binanın çevresinden dolaştıktan sonra garaja vardılar. Sonra duvarın arkasına çöktüler ve aralıktan ön tarafa baktılar.

Bayan Sharpe’in steysin arabası oradaydı.

Peter, “Burada kal,” diye fısıldadı. Sonra duvarın etrafında ağır ağır dolaştı ve geri döndü. “Bizi gördü,” dedi yumuşak bir ses tonuyla.

Anna, bir motorun çalıştığını ve çok geçmeden Bayan Sharpe’in sesini duydu.

Birine “Hayır, teşekkür ederim,” diyordu. “Sadece arabamın lastiklerine biraz hava basıyorum.”

Anna bir dakika daha gerginlikle bekledi ve sonra Bayan Sharpe yeniden konuştu. Bu defa ona ve Peter’a seslenmişti.

“Tamam. Hiç kimse bizi görmüyor. Arka kapıyı açıyorum. Hızla içeri girin ve üzerinizi battaniyelerle örtün. Biraz köpek kokabilir. Geçen gün, arkadaşımın labradorunu veterinerine götürmüştüm.” Anna, onun çok heyecanlı olduğunu sesinden anlayabiliyordu. Sanki hiçbir şey yokmuş gibi konuşmaya çalışıyor, ama başaramıyordu. Ne de olsa karşı karşıya oldukları durum hiç de normal değildi.

Bayan Sharpe, garajın malzeme bölümüne doğru yürürken Anna’yla Peter sessizce arabanın arka tarafındaki yerlerini aldı. Birkaç dakika sonra Bayan Sharpe da döndü. “Hiç kimse firardan bahsetmiyor bile,” dedi. “Kaygılanacak hiçbir şey yok.”

Bayan Sharpe bunu onlara mı, yoksa kendi kendine mi söylüyordu, Anna bilmiyordu. Araba gerilim ve korkuyla dolu gibiydi; motor bile çalıştırıldığında kararsız bir ses çıkardı.

Peter, yumuşak bir sesle, “İstersen başını omzuma yaslayabilirsin,” dedi.

Anna dudağını ısırды; ne diyeceğini bilmiyordu. Başını Peter’in omzuna koymayı, onun kolları arasında olmanın verdiği sıcaklığı ve güveni hissetmek istiyordu. Ama bunu hak etmediğini düşünüyordu. Günlüğünün iş tulumunun cebinde olmadığını fark ettiğinden beri Peter’in yüzüne bakmakta zorlanıyordu; duyunca kesinlikle hayal kırıklığına uğrayacak ve kızacaktı.

Peter omuz silkti. “Burası çok geniş değil diye söylemişim,” dedi ilgisizce. Gözleri güçlkle Anna’nın kollarıyla buluştu. “Daha rahat olabilir...”

Anna, bu mantıksal açıklamadan dolayı minnet duyarak başını salladı ve hiç zaman kaybetmeden mutluluk içinde Peter’a sokuldu. Arabanın içi ne kadar da sıcak oldu, diye düşündü kendi kendine. Battaniyelerin altında Peter’ın başı onunkine yaslanmış hâlde birbirlerine sarılmışken tek duyabildiği ses, Peter’ın kalp atışlarıydı. Londra’ya doğru yollarına devam ettiler.

Sonunda araba durdu ve Bayan Sharpe geriye döndü. “İleride bir şey var,” dedi kaşlarını çatarak. “Sanırım trafik sıkışıklığı.” Sesinden kuşkulu olduğu anlaşılıyordu; enerji kuponları nedeniyle sadece zorunlu seyahatlere izin verildiğinden trafik sıkışıklığı, pek rastlanmayan bir şeydi. Yollar, tramvaylar ve otobüslerle doluydu; sadece zenginler ve ayrıcalıklı olanlar düzenli olarak araba kullanabiliyordu.

Anna, Peter’ın kalbinin daha hızlı çarpmaya başladığını hissetti; bu onu hem rahatlatıyor hem de kaygılandırıyordu. Araba yaklaşık on dakika hareket etmedi ve sonunda Bayan Sharpe kapısını açtı.

“Neler olduğunu görmeye gidiyorum,” dedi. “Sakın yerinizden kıpırdamayın.”

‘Tamam’ demeye bile cesaret edemediler. Peter, Anna’ya daha da sıkı sarıldı. Anna’nın korkudan ısırıldığı dudağı hafifçe kanadı. Ama hiç ses çıkarmadan yattılar.

Bayan Sharpe sonunda geri döndü. “Kamyonları arıyorlar,” dedi. Sesi biraz gergindi. “Bu yüzden trafik çok sıkışık.”

Peter battaniyeleri hafifçe araladı. “Bizi mi arıyorlar?” diye sordu.

Bir an sessizlik oldu.

“Evet, sanırım öyle. Doğrusunu söylemek gerekirse telaşa hiç gerek yok,” dedi. Sakin görünmeye çalışıyordu, ama Anna onun sesindeki kaygıyı hissedebiliyordu.

Peter, “Arabaları da arıyorlar mı?” diye sordu.

“Sanmıyorum,” dedi Bayan Sharpe. “En azından konuştuğum adam arabalar hakkında bir şey söylemedi.”

“Sanırım çıksak iyi olacak,” dedi: “Yolun geri kalanını yürüyerek gitmeliyiz.”

Anna’nın gözleri fal taşı gibi açıldı.

Bayan Sharpe iç çekti. “Hâlâ çok mesafe var! En azından on mil,” dedi. Ama Peter’ın yürüme teklifine karşı çıkıyormuş gibi görünmüyordu.

Peter, kararlıydı, “Yürüyerek gitmek hepimiz için daha güvenli olacak,” dedi.

Yine bir sessizlik oldu. Sonunda Bayan Sharpe, “Evet... evet, sanırım haklısın,” dedi. Sesi yenilmiş, hayal kırıklığına uğramış gibi geliyordu. “Londra’nın doğusundayız,” diye devam etti. “Bu yol sizi dosdoğru merkeze götürür. Yol kenarından yürümezseniz iyi olur, ama genel olarak bu yönü takip etmelisiniz. Şey... siz bunu yapabileceğinizden emin misiniz?”

“Evet,” diye yanıtladı Peter gerginlikle. “Ama buradan nasıl çıkacağız?”

“Yoldan sapacağım,” dedi. “Hemen ilerde bir çıkış var. Sizi köşede bırakırım. Sonra da geldiğim yoldan geri dönerim.”

Anna arabanın hareket etmeye başladığını hissetti. Yumruklarını sıkarak cesur olmak bir sonraki göreve odaklanmak hakkındaki Terbiye derslerini düşündü.

Araba tekrar durdu. Bayan Sharpe dışarı çıkıp arka kapıyı açtı. Anna’yla Peter apar topar dışarı çıktı; o kadar uzun süre büzüşüp durduktan sonra eklemleri tutulmuştu.

Sonra veda etme zamanı geldi. Bayan Sharpe, acele edip bir an önce gizlenmeleri gerektiğini söyledi. Anna elini uzattı ve Bayan Sharpe’ın elini tutup sıktı. Gözleri dolmuştu, çünkü Bayan Sharpe onlara yardım etmek zorunda değildi ve kendisinin bu tür bir iyiliği hak etmediğini düşünüyordu. Bayan Sharpe arabasının tekerleklerine bakıyormuş gibi yaparken Peter, Anna’yı kolundan tuttu ve karanlığa doğru çekti.

Bayan Sharpe, gözlerini arabasından hiç ayırmadan yumuşak bir sesle, “Kendine iyi bak Anna,” diye fısıldadı.

Anna hiçbir şey söylemedi, Bayan Sharpe arabasına binip ağır ağır karanlığın içinde kaybolurken Peter'ın yanında hareketsizce durup onu izledi.

Sonunda, hiç kimse tarafından izlenmediklerinden emin olunca Peter, çimenliği işaret ederek, "Bu tarafa doğru yürümeliyiz," dedi. Sonra Anna'ya baktı. "Şey... elimi tutmak ister misin?" diye sordu. Sesi ve tavrı çekingendi, duraksıyordu.

Anna, "Çok isterim," diye yanıtlayıp Peter'ın elini tuttu. Ve yürümeye başladılar.

Yirminci Bölüm

Julia Sharpe akşamın geç saatlerinde evine doğru ilerlerken radyodaki şarkıları mırıldanıyordu. Yaşadığını hissetti; bu, yıllardır uzak kaldığı bir histi. Artıkların amaçlarına ulaşip ulaşamayacağını veya ulaşsalar bile onları nasıl bir hayat beklediğini bilmiyordu. Ama çok uzun zamandır ilk kez kendini bir seyirci gibi hissetmiyordu. Kendini, hayatının kontrolünü elinde tutamayan, onu Dışarı’da bir yerden izleyen, uzak ve etkisiz biri gibi hissetmiyordu.

Ama motoru durdururken kaşları çatıldı. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Mutfaktaki ışık... Açık unutmuş olabilir miydi? Ama ışıkları kapatmayı asla unutmazdı; bunu hiç kimse yapmazdı.

Kontak anahtarını çıkardı ve arabanın kapısını açmak için döndü, ama bunu yapmaya fırsat bulamadan kapı Dışarı’dan açıldı. Şaşkınlık için başını kaldırdı ve kapıyı açanın kim olduğunu görünce yüzü bembeyaz kesildi.

“Ah, Bayan Sharpe. Demek yoldan dönüyorsunuz. Kimlik kartınız lütfen.”

Julia sessizce çantasından kartını çıkardı ve kimlik bilgilerinin taranmasını izledi.

Adam buz gibi gülümsedi. “Peki, bana nereye gittiğinizi söyle misiniz lütfen?”

Sanki bütün gece boyunca yürümüş gibiydiler.

Ama Anna bileğine bakınca saatin daha gece yarısını on beş dakika geçtiğini gördü. Çok geç olduğunu sanmıştı. Vücudunu kaplayan adrenalın dalgası onu o kadar bitkinleştirmişti ki olan biten her şey Anna'ya gerçek dışı gibi gelmeye başlamıştı: sanki gölgelerin içinde saklanan kendisi değil de bir başkasıydı.

Döndükleri her köşenin başında bir Yakalayıcı olabilirdi. Ne zaman birileri onlara doğru baksa Anna, her şeyin sona erdiğini düşünüyordu. Birçok defa takip edildiklerini düşündüler. Onları nereye götüreceğini bilemeden dar sokaklara sapmak, merdivenlerden inip çıkmak zorunda kaldılar. Köşeye sıkıştırılıp ele geçirilmeleri an meselesiydi. Anna ortalıkta hiç kimsenin olmadığı zamanlarda bile birilerinin olduğunu hayal ediyordu.

Bütün bu süre boyunca konuşmaya cesaret edemediler. Dikkatleri üzerlerine çekmek istemiyorlardı ve aslında söylenebilecek pek bir şey yoktu. Anna, ne tarafa gitmeleri gerektiğini belirlemeye çalışıp gizlenerek ilerleyebilecekleri yolları seçerken Peter'ı sessiz bir hayranlıkla izliyordu. Ortalıkta dolaşan Yasalların gözüne görünmemeliydiler. Artıkların bu saatte işverenlerinin evinde olması gerekirdi.

Yol boyunca Peter'ın gözleri çılgınca etrafı kolaçan etti. Anna birkaç hafta önce onu Büyük Depo'da ilk kez gördüğü zamanı hatırladı. Sanki aradan aylar, hatta yıllar geçmiş gibiydi.

Her fırsatta durup yoldaki tabelaları ve işaretleri inceliyordu. Gidecekleri yönü işaret edip yola koyulmadan önce, bir an düşünüyor, sonra başını sallıyordu; önemli bir meseleyi kendi kendine tartıyor gibi görünüyordu. Anna onu takip etmekle yetiniyordu; kontrol, bilgi ve güvenlik arzularını çoktan terk etmişti. Londra'nın dış mahallelerinde ilerlerken ağrıyan ayaklarına ve zonklayan başına aldırmamak dışında elinden bir şey gelmiyordu.

Şehrin ışıkları çoğalıp yollar daha kalabalık hâle gelince çalılıklar ve ağaçlarla kaplı küçük, yeşillik bir alan buldular. Yollar tekrar boşalana kadar birkaç saat orada gizlendiler. Sonra tekrar duvarların dibinden başları öne eğik hâlde ilerlemeye başladılar; tıpkı gölgeler gibi, tıpkı yürüyen ölümler gibi...

Anna, olduğu yerde yığılıp kalacaktı gibi hissetmesine karşın ayaklarını düşünmeyi bile bir kenara bırakmıştı ki Peter birdenbire durdu ve ona döndü.

“İşte geldik.”

Anna şaşkınlıkla başını kaldırdı. Öyle derinlere dalmıştı ki son bir saattir nasıl yürüdüklerini ve yanında durdukları eve yaklaştıklarını fark edince Peter’in adımlarının nasıl hızlandığını ve çenesinin nasıl da yukarı kalktığını fark edememişti.

Peter, onu hızla gölge bir yere çekip ayaklarının hemen altındaki pencereye vururken Anna, sessizce onu izledi. Bir kez vurdu, sonra iki kez daha vurdu, birkaç saniye bekleyip tekrar vurdu. Pencerede bir yüz belirdi, ardından bir başka yüz daha. Derken Londra’ya gelirlerken yol boyunca gizlendiklerine benzer bir taş merdivenin ucunda bir kapı aralandı. Anna ne olduğunu anlayamadan kendini bir mutfağın içinde buldu ve bedenini kucaklayan kolları hissetti. “Bebeğim! Bebeğim!” diye atılan çığlıkları ve birinin hıçkıra hıçkıra ağladığını duyabiliyordu. Neredeyse soluksuz kalmıştı; başı arkaya düşüp her şey aniden kararmadan önce sadece Peter’in adını söyleyebildi.

Julia gülümsemeye çalıştı, ama ellerinin titrediğini hissedebiliyordu. Yasaları çiğnemek birdenbire çekiciliğini yitirmişti.

Yolunu kesen adam, Yakalayıcıların Şefi Bay Roper’dı. Onu daha önce televizyon haberlerinde sık sık görmüştü, ama kendisiyle hiç karşılaşmamıştı.

Sakin ol, dedi kendi kendine. Seni hiçbir şeyle suçlayamazlar. Hiçbir şey bilmiyorlar.

“Londra’daki bir arkadaşımı görmeye gittim,” dedi çarçabuk. “Ne soğuk bir gece, değil mi? Arabayı da uzun zamandır kullanmıyordum... bilirsiniz, enerji kuponları. Biraz çalıştırmanın iyi olacağını düşündüm.” Sesi kararsızlık içinde kısıldı.

“Çok ilginç. Adamlarım bunu araştıracak. Umarım sizin için sorun olmaz?”

Bay Roper’ın sesi kadife gibi pürüzsüzdü. Julia tedirgince yutkundu.

“Şey... Ama oraya kadar gidemedim,” dedi. Sesini aynı seviyede tutmaya çalışarak. Kendi kendine, kaygılanmasını gerektirecek bir şey olmadığını tekrarlıyordu. “Trafik öyle kötüydü ki vazgeçmek zorunda kaldım.”

Bay Roper, “Evet,” dedi. “Anlıyorum. Lütfen buyrun.” Elini uzatıp Julia’nın evine girmesi gerektiğini belli etti.

Julia, enerjik bir sesle, “Evet, elbette,” diye karşılık verdi. Arabadan çıkıp kapıyı kilitledi. Bunu yapınca bir başka adam yanlarında bitiverdi ve anahtarı ondan aldı.

Julia anahtarı geri istemek için ağzını açtı, ama şimdilik tartışma çıkarmamaya karar verdi ve bir şey söylemedi. Nasıl olsa geri alacağım, diye düşünerek kendini rahatlatmaya çalıştı. Boş yere kabalık yapmaya gerek yoktu. Birkaç soru soracak ve çekip gideceklerdi. Bir problem çıkarsa Antony’yi arayacaktı; o hallederdi.

Sohbeti sürdürmeye çalışarak, “Sanırım kocamı tanıyorsunuz,” dedi. “Antony Sharpe?”

Bay Roper gülümsedi. “Elbette tanıyorum,” dedi duraksamadan. “Bay Sharpe dün geceki Artık firarı hakkında çok kaygılıydı. Evini ziyaret ettiğimizi duyunca çok sinirlendi. Onun karısı olan birinin Artıkları asla gizlemeyeceğini söyledi.”

Julia, “Artıkları gizlemek mi?” diye sordu öfkeyle. “Bu konuda kesinlikle haklı. Tamamen haklı! Bu öğleden sonra köyde bir arama yaptığımızı duymuşsunuzdur. Çok korkutucu bir durum.”

“Haklısınız Bayan Sharpe. Çok korkutucu olduğundan kuşku yok. Adamlarım bu sabah sizi ziyaret ettiğinde onlara yalan söyleme niyetinde olmadığınızdan da kuşku yok.”

Julia gözlerini ona dikti. “Konuşma tarzınızdan hoşlanmadım Bay Roper. Davranışlarınızdan da pek hoşlandığımı söylemem,” diyerek kollarını kavuşturdu. “Haklarım var ve bunları yarın sabah konuşmayı tercih ederim.”

Bay Roper başını iki yana salladı. “Sanırım, bu mümkün değil Bayan Sharpe. Sizinle şimdi konuşmamız gerek. Bahçenizde genç birilerinin görüldüğünü bildiren ihbarlar aldık. Kızın kısa bir süreliğine sizinle çalıştığını biliyorum. Size gelmiş olabilir, değil mi?”

Evine doğru ilerleyen Bay Roper’ın peşinden giderken Julia, soğuk bir ses tonuyla, “Öyle mi?” diye sordu. Onlar içeri girer girmez girişte bekleyen uzun boylu, üniformalı bir adam kapıyı sertçe kapattı. Mutfağında üç adam daha duruyordu. “Gelmişse bile bu konuda hiçbir fikrim yok.”

Bay Roper sessizce ona baktı ve oturmasını işaret etti.

Julia, mutfak masasına otururken, “Bana uzun süre rahatsızlık vermeyeceğinizi umuyorum,” diye devam etti tersleyerek. Bay Roper’ın ince biri olduğunu, fotoğraflardakinden daha zayıf görüldüğünü fark etti. Uçuk mavi gözleri ve açık kumral saçları vardı. Onunla başka bir durumda karşılaşılırsaydı gözüne oldukça hoş gelebilirdi. Julia, cazibesini kullanmanın iyi bir fikir olabileceğini düşündü. Mesela kirpiklerini biraz kırıpıştırırsa?..

Ama Bayan Sharpe cazibesini kullanmaya fırsat bulamadan Bay Roper, karşısına oturup bileklerini yakaladı.

Mutfakta duran üniformalı adamları işaret ederek, “Orada gördüğünüz adamlar Yakalayıcı,” dedi. “Yakalayıcılar, normal polisten çok farklı yasalara tabidir Bayan Sharpe. Yani... daha fazla yetkiye sahiptir, diyelim. Farklı yöntemler kullanmalarında hiçbir sakınca yoktur. Üst düzey bir yetkilinin eşisiniz. Sizi Yakalayıcılara teslim etmeyi asla istemem. Çünkü uygar bir adamım ve daha uygar bir yaklaşım tercih ederim. Ama onları uzun süre sizden uzakta tutamam. O Artıkları istiyorlar ve sonunda bulacaklar. Anlıyor musunuz?” Masaya doğru eğilmiş, Julia’nın gözlerinin içine bakıyordu. Julia gerginlik içinde gözlerini kırptırdı.

“Ama ben Yasal biriyim,” dedi duraksayarak. “Bana bu şekilde davranamazsınız.”

Bay Roper gülümsedi. Arkasına yaslandı ve daha yumuşak bir ses tonuyla, “Bayan Sharpe, sizi Artıkları gizleme suçundan dolayı tutuklarsak başınıza nelerin geleceğini biliyor musunuz?” diye sordu.

Julia başını iki yana salladı.

“Bir hücreye konacaksınız ve sorgulanacaksınız. Dilersek sizi bu şekilde üç ay tutabiliriz.”

“Üç ay mı?” Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Ama ben kötü bir şey yapmadım. Bu... korkunç bir şey. İnanılır gibi değil!”

Bay Roper’ın gözleri kısıldı. “Korkunç olan, Artıkları gizlemektir Bayan Sharpe. Hükümet’e ve Bildirge’ye karşı çıkmak asla mazur görülemez. Üzgünüm ama söz konusu Artıklara kol kanat germek olunca adalet sisteminin kuralları ve süreçleri işlemez. Bu çok ağır bir suç Bayan Sharpe. Durumun ciddiyetini anlayabildiğinizi umarım.” Julia’yı dikkatle süzdü, sonra gülümsedi. “Elbette hapiste Uzun Ömürlülük ilaçlarının da kesilebileceğini biliyorsunuzdur. Gerekli görürsek bizimle kaldığınız süre boyunca böyle bir önlem alabiliriz.”

Julia şaşkınlık dolu gözlerle ona baktı. “Bunu yapamazsınız,” dedi çabucak. “Avukatımla görüşmek istiyorum. Doğruyu söylemek gerekirse, Bay Roper, bu kadar yeter.”

“Doğruyu söylemek gerekirse, Bayan Sharpe, her şey daha yeni başlıyor,” dedi Bay Roper öfkeyle.

Julia tedirginlik içinde dudağını ısırды.

“Sizin yaşıңызdaki birinin Uzun Ömürlülük ilaçlarını kullanmayı bıraktığında başına neler geleceğini bilirsiniz?”

Bayan Sharpe omuz silkti. Bunun umurunda bile olmadığını söyledi kendi kendine. Bu iğrenç adamlar, zorbaca taktikleriyle gözünü korkutamazdı.

Bay Roper, “Bir ay sonra unuttuğumuz o yaşlanma belirtileri görülmeye başlar,” diye devam etti dudaklarında hafif bir gülümsemeyle. “Sırt ağrıları, soğukta sızlayan dizler, uyuşukluk, halsizlik. Altı hafta sonra kaslarınız zayıflamaya, organlarınız görevini yerine getirememeye başlar. İki ay sonra saçlarınız seyreler, görme ve işitme sorunları ortaya çıkar, beliniz bükülmeye başlar. Altı haftaya kadar, durum tekrar eskiye döndürebilir hâlde olur. Ama iki ay sona erdiğinde sağlığınıza bir daha asla kavuşamazsınız. Onuncu haftada, yaşlanma süreci ciddi ciddi başlar. Bedeniniz hastalıklara karşı savunmasız kalır, yavaş yavaş çürür. Kaslarınız eriyip gider. On ikinci haftada... aslında hiç kimse on ikinci haftayı göremedi. Doğruyu söylemek gerekirse, genelde on birinci haftada ölmek için can atarlar. Hareket edemezler, düşünemezler, yaşlılığın acılarına katlanarak ölümü beklemek dışında hiçbir şey yapamazlar.”

Julia, gözlerini kısarak, “Buna cesaret edemezsiniz,” dedi. “Sırf iki Artığı, korkunç Büyük Depo’dan kaçmayı başaran o iki genci, sakladığımdan sadece şüphe ettiğiniz için ölmeme göz yumacağınızı mı söylüyorsunuz?”

Bay Roper, Julia'nın gözlerinin içine baktı ve "Anladığınıza sevindim," dedi.

Julia, "Kocamı aramak istiyorum," dedi kararlı ve sert bir ses tonuyla. "Hemen şimdi!"

Bay Roper, Yakalayıcılardan birine bunu onayladığını belirten bir işaret yapınca adam telefonu Julia'ya uzattı. Julia, hemen numaraları çevirdi ve telefonun çalmaya başladığını duydu.

"Alo?"

"Antony? Benim."

Antony'nin sesi yorgun ve bitkin geliyordu. "Julia, şükürler olsun. Orada neler oluyor? Görevden uzaklaştırdım. Sanırım, Artıkların firarına bulaştığını düşünüyorlar."

"Görevinden mi uzaklaştırdın?" Julia benzinin attığını hissetti.

"Bunun çok saçma olduğunu söyledim. Ama ne yazık ki Artıklar söz konusu olduğunda işler değişiyor. Meseleyi hallet Julia, tamam mı? Sonumun ne olacağını sorduğumda bir yanıt alamıyorum. Banka hesabımızı bile dondurabilirler. Yani..."

Yakalayıcılardan biri telefonun bağlantısını kesti.

Bay Roper, "Tıpkı söylediğim gibi..." dedi sakince, "Artık meselesi çocuk oyuncağı değil. Bizimle iş birliği yaparsanız uzlaşmaya varabiliriz. Kocanızın gerçeği öğrenmesi bile gerekemeyebilir. Ama iş birliği yapmayı reddederseniz, 2098 sayılı Artık Yasası uyarınca süresiz olarak gözaltında tutulacaksınız ve kocanızın meslek hayatı son bulacak. Her şey size bağlı Bayan Sharpe."

"Bu olamaz... bunu yapamazsınız."

"Ah, elbette yaparız Bayan Sharpe. Hiç şüphenez olmasın."

Bay Roper konuşurken kapıda başka bir adam belirdi. Elinde Anna'yla Peter'ın iş tulumları vardı. Julia'nın gözleri büyüdü; nasıl yok edeceğini bilemeyince onları yazlık eve gizlemişti.

Bay Roper'ın dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Buna ne buyrulur?" diye sordu. "Sanırım başka şansınız yok Bayan Sharpe. Elbette yaşamak istiyorsanız."

Julia, ona bakıyordu. Sanki hiç bitmeyecek dakikalar yaşıyormuş gibi hissediyordu. Omuzları çöktü ve başını önüne eğdi. Yenilmişti.

Elinden gelen her şeyi yaptığını söyledi kendi kendine. Elleri hafifçe kaydı. Başka bir seçeneği yoktu. İş birliği yapmaktan başka seçeneği yoktu.

Beni bağışla Anna, dedi sessizce. Daha güçlü olamadığım için üzgünüm. Ama ölmeye hazır değilim... Hayır, henüz değil! Şimdilik. Kaybedecek çok şeyim var. Senin için sorun olmaz. Daha çok gençsin.

Ağır ağır başını kaldırıp Bay Roper'a baktı. "İş birliği yapmayı kabul ediyorum," dedi yavan bir sesle. "Bana ne bilmek istediğinizi söyleyin."

Anna kendine geldiğinde üzerine eğilmiş bir kadın yüzü gördü. Ne diyeceğini bilemediği için "Üzgünüm," demekle yetindi. Bayılmış olmalıydı ve Bekleyen Artıkların buna hakkı yoktu.

Kadın bir şey söylemedi, elini Anna'nın yüzüne götürdü ve alındaki saçlarını geriye doğru attı. Elleri öyle yumuşak, hareketi öyle sevgi doluydu ki Anna'nın tüyleri diken diken oldu. Kadın öne doğru eğildi ve onu alnından öptü. "Anna, benim biricik yavrum. Artık güvendesin. Evindesin." Anna, kadının gözünden bir damla yaş süzüldüğünü gördü ve birdenbire kendisi de ağlamaya başladı. Kadın onu göğsüne bastırdı. Birbirlerine sarılıp hıçkıra hıçkıra saatlerce ağladılar; ta ki Anna göz pınarlarının kuruduğunu hissedene, kolları titremeye başlayana kadar. Sonunda tekrar uykuya daldı.

Bir saat sonra, Bay Roper defterini kapattı ve Julia'ya gülümsemişti.

“Bunting dediklerinden eminsiniz değil mi?”

Julia gergin bir hâlde başını salladı. “Sadece kulağıma çalındı,” dedi hızlıca. “O yüzden kesin olarak emin değilim. Ama annesiyle babasının, hapishaneden çıktıktan sonra adlarını değiştirdiğini söyledi. Kızın adı Anna Covey, onlarınkiyse... Bunting. Evet, öyle olduğundan eminim.”

“Teşekkür ederim. Bay Sharpe’a da iyi dileklerimi iletin.”

“Onları yakalayacağınıza inanıyor musunuz?” diye sordu çekinerek.

“Elbette onları yakalayacağız. Elimizden kurtulamazlar. Hiçbir zaman.”

Bu sözlerinin ardından Bay Roper adamlarını toplayıp Bayan Sharpe’ın yanından ayrıldı. Arabaya binip hızla gözden kayboldular.

Yirmi Birinci Bölüm

Sheila, Ana Yemekhane’de sessizce oturmuş, mekanik hareketlerle kaşığını önünde duran gri renkli çorbaya daldırıyor, sonra onu ağzına götürüp yutuyordu. Anna’yla Peter’ın firarı hakkındaki söylentiler, Büyük Depo’ya dalga dalga yayılmaya başlamıştı. Bayan Pincent onların bir gözaltı merkezine gönderildiğini söylüyordu, ama buna pek inanılmıyordu. Şimdilik Sheila’ya zorbalık eden yoktu; çünkü nasıl firar ettikleri hakkında bilgi sahibi olabileceği düşünülüyordu. Ama Tania her şeye rağmen ona sataşmadan duramıyordu. *Seni yanlarına almadılar, değil mi? Buna şaşırdığımı söyleyemem. Anna belki de sırf senden kurtulabilmek için kaçmıştır.*

Sheila sol elini çaktırmadan indirip tulumunun cebine soktu. Çaldığı yumuşak ve sevimli ipek çamaşır hâlâ cebindeydi. Bu, zorla çekip alındığı Dışarı’daki dünyayla arasındaki tek bağı; ait olduğunu bildiği dünyayla...

Çorbasını bitirdikten sonra ayağa kalktı. Yarım saat sonra Çamaşırhane’de olması gerekiyordu. Bu fırsattan yararlanarak Kızlar Banyosu 2’ye gitmeye karar verdi. Burası, Büyük Depo’nun acımasız dünyasından kaçıp kurtulabildiği yeni sığınağı olmuştu. Anna’nın günlüğünü, firardan birkaç saat sonra tekrar eski yerine koymuştu. Zaten artık Anna’nın günlüğü değildi, Sheila’nın

olmuştı. İpek çamaşırı da aynı yere saklayabileceğini, kendine güzel şeylerle dolu, küçük bir hazine oluşturabileceğini düşündü.

Fakat Ana Yemekhane'nin kapısından çıkarken, Artık Charlie önünü kesti. Gözlerinde alaycı bir bakışla, "Demek tek başına kaldın Sheila?" diye küçümsercesine sordu. "Anna seni bırakıp gidince hiç arkadaşın kalmadı mı? Pek de vefalı bir arkadaş sayılmazmış, değil mi?"

Sheila ona doğru ters ters baktı. "Çekil yolumdan," dedi tatsız bir sesle. "Beni rahat bırak."

Charlie etrafı kolaçan etti. Yakınlarda hiç Eğitimci olmadığından emin olduktan sonra Sheila'ya dönüp zalimce güldü. "Zavallı Sheila'cık!" dedi başını sallayarak. "Artık seni koruyacak bir Anna yok, değil mi? Sana kol kanat gelecek hiç kimse kalmadı." Elini uzattı ve gözdağı vermek istercesine Sheila'nın karnını dürttü.

Sheila, korkudan kaskatı kesildiğini hissetti ama ona meydan okuyan bir bakış fırlattı.

"Beni rahat bırak," diye tısladı. "Çekil yolumdan."

Charlie, gözleri parıldayarak, "Benimle bu şekilde konuşamazsın," dedi. "Ben Kıdemliyim, her söylediğimi yapmak zorundasın." Sheila'ya yaklaştı ve ona doğru eğildi.

Aralarında neredeyse hiç mesafe kalmamıştı. Çenesi, Sheila'nın burun hizasındaydı, nefesi tam alnına geliyordu. Sheila, bacaklarının titrediğini hissediyordu. Charlie'nin diğer Artıklara zorbalık etmesine tanık olmuştı. Onlara nasıl sataştığını, vurduğunu görmüştü. Ama Sheila'ya daha önce hiç bulaşmamıştı. Yani Anna gitmeden önce... Anna onu terk etmeden önce...

"Charlie, Sheila, buraya gelin lütfen."

Her ikisi de Bayan Larson'ın sesini duyar duymaz döndü ve başlarını öne eğip ona doğru yürüdüler.

Bayan Larson, “Orada ne işler çeviriyorsunuz bakalım? Açıklayın lütfen,” dedi sertçe.

Sheila, “Charlie...” diye söze başladı ama duraksadı.

Charlie, sakince, “Onu azarlıyordum,” dedi. “Ekmeğini bırakmış. Ona bunun israf olduğunu söyledim. Ayrıca Artıkların, Faydalı olabilmek için enerjiye ihtiyacı var.”

Bayan Larson kaşını kaldırdı. “Bu doğru mu Sheila? Ekmeğini israf ettin mi?”

Sheila yüzünün kızardığını hissetti. “Evet,” dedi. Charlie’den bütün varlığıyla nefret ediyordu ve onu terk ettiği için Anna’dan da nefret ediyordu. “Evet, ekmeğimi bıraktım.” Sol elini tulumunun cebine soktu ve ipek çamaşıra dokundu; bu onu az da olsa rahatlatıyordu. Ona burada olmayı hak etmediğini, bir Artık’tan fazlası olduğunu hatırlatıyordu.

Bayan Larson, “İsraf olacağını bile bile mi?” diye devam etti.

Sheila başını öne eğdi. “Aç değildim,” dedi yavaşça.

Bayan Larson, iç çekerek “Pekâlâ,” dedi. “Madem aç değilsin, bu akşam yemek yemesen de olur. Beni anladın mı?”

Sheila umutsuzca başını salladı. Charlie sırtıyordu; ona nefret dolu bir bakış fırlattı ve uzaklaşmaya başladı. Kapıya varmak üzereyken Bayan Larson’ın seslendiğini duydu:

“Dur bakalım. Cebinde ne saklıyorsun Sheila?”

Sheila duyduğu korkudan dolayı alnında bir karıncalanma hissetti. “Hiçbir şey,” dedi. Elini cebinden çıkarıp Bayan Larson’a gösterdi. “İçinde hiçbir şey yok.”

Charlie dönüp ona baktı. “Evet, cebinde bir şey var,” dedi. “Baksanıza nasıl da kabarık duruyor.”

Sheila, umutsuzluk içinde, “Hayır, hiç de kabarık değil,” dedi.

Bayan Larson kaşlarını çatı ve ona doğru yaklaştı. Sheila’nın elini kaldırdı ve cebini kontrol etti. İpek çamaşırı görünce âdeta nefesi kesildi.

“Ah Sheila,” dedi başını sallayarak. “Ah Sheila, bunun için dayak yiyeceksin. Olur şey değil!” Sonra Charlie’ye döndü. “Charlie, Bayan Pincent’ı çağır lütfen. Acele et.”

Charlie, bir anlığına, merak içinde Sheila’ya baktı ve sonra sessizce yanlarından ayrıldı.

Bayan Larson acıma ve öfke dolu bakışlarla Sheila’ya bakarken, “Bunu çaldın, öyle mi?” diye sordu. “Nasıl buna cesaret edebildin?”

Sheila dudağını ısırıldı. Kalbi küt küt atıyordu. Korku tüm benliğini kaplamışken her şey gerçeküstü bir parlaklığa bürünmüş gibiydi. Bir şey söylemeye fırsat bulamadan Charlie tekrar belir-di. “Bayan Pincent, Sheila’yı derhal ofisine getirmenizi istedi,” dedi soluk soluğa.

Bayan Larson başını salladı ve Sheila’nın koluna yapıştı. “Hadi!” dedi Sheila’yı kaba bir biçimde çekerek. “Bakalım bu duruma ne diyecek?”

Sheila midesinde tanıdık bir bulantı hissetti. Bayan Pincent’in acı ve umutsuzluklarla dolu ofisi, Sheila’nın özel cehennemiydi. Yıllar önce bu ofiste eve dönmek için yalvarmıştı, annesi için fer-yat etmişti, cezalandırılmasına neden olan bir şey yaptığında piş-manlık gözyaşları dökmüştü.

Yine Bayan Pincent’in ofisinde, zamanla buradan hiçbir çıkış yolunun olmadığını öğrenmişti. Bu herhangi bir ceza değil, ömür boyu sürecek bir hapisti.

Bayan Pincent kapıyı kapattı ve masasına döndü.

“Bildğin gibi,” dedi, “eskiden olsa hırsızlık yapanların elini ke-serlerdi. Hatta Yasalların bile. Peki, hırsızlık yapan bir Artığa nasıl bir ceza uygun gördüklerini, biliyor musun?”

Sheila alt dudağının titremeye başladığını hissetti ve metin ol-maya çalıştı.

“Bildığın gibi, Yakalayıcılar sonunda seni ele geçirdiğinde annenle baban derin bir oh çekmişti,” diye devam etti. “Bu elbette onların fikriydi. Ne kadar kötü ve korkunç bir çocuk olduğunu sonradan fark etmişlerdi. Bir Artık yetiştirmenin hiçbir faydası olmayacağını görmüşlerdi. Bu dünyada yerinin olmadığı sonucuna varmışlardı.”

Sheila, perişan bir hâlde, “Hayır!” diye haykırdı. “Annemle babam beni seviyordu. Benim bir Artık olmadığımı söylüyorlardı. Bildirge’yi imzalamamışlardı. Onlar...”

Bayan Pincen güldü. “Sana yalan söylediler Sheila. Burada olmanın nedeni bu. Yasal olmaları hâlde seni bu dünyaya getirdiler ve bütün Artıklar gibi sen de ne kadar alçak olduğunu kanıtladın. Hırsızlık yaptın. Bu büyük bir Günah. Anlıyor musun?”

Sheila başını öne eğdi, duyduğu öfke ve içerleme artarken yumruklarını sıktı.

Bu haksızlık, diye düşündü umutsuzluk içinde. Bütün olanlar haksızlık. Sonra ansızın aklına bir fikir geldi. Başını yavaş yavaş kaldırıp boncuk gibi gözleriyle kendisini süzen Bayan Pincen’a baktı.

“Çalmak, firar etmek kadar büyük bir Günah mı?” diye sordu. Sesi sakindi.

Bayan Pincen’ın gözleri kısıldı. “Hiç kimse firar etmedi Sheila. Büyük Depo’dan hiç kimse firar edemez. Bu olanaksız. Bunu aklına iyici yerleştir!”

Sheila, Bayan Pincen’a boş gözlerle baktı. “Bir günlük tutmak,” diye devam etti. “Bu da bir Günah, değil mi? Yani bir Artık için demek istiyorum. Bir günlük tutmak ve kaçış planlarını yazmak. Bu da kesinlikle Günah’tır, değil mi?”

Bayan Pincen birden ayağa kalktı. “Günlük mü?” diye sordu. Gözleri merakla aydınlanmıştı. “Anna bir günlük mü tutuyormuş?”

Sheila tekrar başını öne eğdi. “Ben kötü bir Artığım,” dedi ölçülü bir ses tonuyla. “Hiçbir şey bilmiyorum.”

Bayan Pincet, “Küstah çocuk!” diye bağırды; gözlerinde şimşekler çakıyordu. Masasının önüne geldi ve Sheila’nın tam karşısında dikildi. “Ne biliyorsan, bana anlatmalısın.”

Sheila omuz silkti. Bayan Pincet onu dikkatle inceledi. Sonra tekrar masasının başına döndü ve öne doğru eğildi.

“Yaptığın hırsızlığı görmezden gelebilirim,” dedi nazikçe. “Elbette bana yardım edersen. Aslında, Anna artık bizimle olmayacak ve benim, yeni bir Kıdemli atamam gerek. Güvenebileceğim bir Kıdemli. Bilmek istediğim şeyleri bana anlatacak bir Kıdemli.”

Sheila ona baktı ve gizemli bir edayla gülümsedi. “Sanırım, iyi bir Kıdemli olurum,” dedi uysalca. “Anna’dan çok daha iyi bir Kıdemli. Aslında, Anna iyi bir Kıdemli değildi Bayan Pincet. Hiç iyi değildi. Gizlediği bazı şeyler vardı Bayan Pincet. Ama hepsini biliyorum. Hiçbiri gözümünden kaçmadı.”

Bayan Pincet, “Anlıyorum Sheila.” dedi sakın sakın. “Şimdi yeni Kıdemlim olarak bana bildiklerini anlat hadi.”

Sheila ciddiyetle başını salladı. “Elbette Müdür Hanım. Bundan büyük bir memnuniyet duyarım.”

Anna soğuk terler içinde uyandı. Karabasanlar gördüğü için sık sık uykusu bölünmüştü. Titriyordu. Ama yatak ve onu sarmalayan battaniyeler öyle yumuşaktı ki kendini bir bulutun üstünde yüzyıyormuş gibi hissediyordu. Kadın hâlâ başucundaydı, yanında siyah saçlı ve yakışıklı bir adam vardı. Ona çok özel biriymiş gibi bakıyordu; Anna’yı utandırmıştı.

“Rüyamda Bayan Pincet’in beni almak için geldiğini gördüm,” dedi kadına. “Sheila bana sesleniyordu ve onun için geri dönmemi istiyordu. Derken Yakalayıcılar belirdi ve ...”

Adam, Anna'ya doğru eğilip onu öptü ve kendine doğru çekti. Dışarı gibi kokuyordu. Öyle taze ve güzeldi ki! Anna, dünyadaki en normal şeymiş gibi, kollarını onun boynuna doladı.

“Kim olduğumuzu biliyor musun?” diye sordu.

Anna başını iki yana salladı. Çünkü yanılmak istemiyordu. Çünkü düşündüğü kişiler değilse kendini aptal gibi hissedecekti. Bu kadar büyük bir hayal kırıklığını kaldıramayacağını düşündü.

Kadın, “Biz annen ve babanız,” dedi. “Anna, bebeğim, yuvandasın. Seni bir daha asla bırakmayacağız. Asla! Bayan Pincent’la Yakalayıcıları düşünme, artık güvendesin. Burada olduğunu bilen yok. Seni yanımızdan hiç ayırmayacağız, söz veriyorum.”

“Peki ya Peter?” diye sordu Anna korku içinde. “O da burada mı?”

“Peter uyuyor,” dedi Anna’nın babası. Onun, babası olduğunu ve artık “babam” sözcüğünü rahatça kullanabileceğini düşündü ve tekrar ağlamak istedi. Ama bunu yapmadı, çünkü o bir Kıdemliydi ve ağlamak bir zayıflık göstergesiydi. Dışarı’da bile olsa, anne babasının yanında bile olsa...

Annesi, “Tanışmanı istediğimiz biri daha var, eğer istersen elbette,” dedi. Anna, doğru bir hareket olacağını düşünerek yatağından kalktı ve başını salladı. Çok düzensiz görünmemek için saçlarına çekidüzen vermeye çalıştı.

Annesi ayağa kalktı ve odadan çıktı. Birkaç saniye sonra geri döndü ve Anna’nın kollarına bir Küçük uzattı. Anna Küçükleri pek sevmezdi: özellikle de bunun kadar küçük olanları... Büyük Depo’da zaman zaman baktığı Küçükler kirli görünürdü ve pis kokardı. Ağlayıp zırlamaktan başka bir şey bilmezlerdi. Ama bu normal bir Küçük değildi; güzeldi, pamuk gibi yumuşacık saçları vardı, mis gibi kokuyordu. Anna ona bakınca bebek gülümsedi ve ağzını açıp bir ses çıkardı. Anna şaşkın şaşkın onu izliyordu;

Çünkü bir Küçüğün bu kadar tatlı ve hayranlık uyandıran bir Şey olabileceğini hiç düşünmemişti.

“O senin kardeŐin,” dedi babası. “Ablasıyla tanışmayı dört gözle bekliyordu.”

Anna onu sevgiyle okşadı. Bu kadar harika bir Şeyin kendisiyle bir bağı olabileceğine inanamıyordu.

“AcıkımıŐ olmalısın,” dedi annesi. Anna omuz silkti, çünkü açlıktan karnı guruldasa da Küçüğü bırakmak istemiyordu.

“KardeŐim,” dedi yüksek sesle. Dudaklarından çıkan sözcüklerin keyfini çıkardı. “Annem, babam... Annem, babam ve kardeŐim.”

Derken Küçük ağılamaya başladı; sesi Anna’nın yüreğini burktu. Onu tekrar mutlu etmek için her Şeyi yapabiliirdi. Bunun kendi hatası olduğunu ve annesiyle babasının ona kızacağını düşündü. Korku içinde kadına baktı. “zr dilerim,” dedi gergin bir hâlde. “Ne hata yaptım?”

Kadın, yani annesi, güldü ve Küçüğü kendi kucağına aldı. “Sen acıkmamıŐ olabilirsin ama anlaşılan o acıkımıŐ,” dedi.

Anna, birden rahatlayıverdi ve gülümsedi. “Aslında ben de acıktım,” dedi.

Babası gülümseyip ayağı kalktı ve biraz yiyecek getireceğini söyleyerek odadan ıktı. Anna bu zamana kadar, iyi insanlarla dolu böyle harika bir dünyanın varlığından bile haberdar olmadığını düşündü. Bu düşünce onu rktt, çünkü bunu hak etmediğini biliyordu; ne kardeŐini, ne annesiyle babasını, ne de Peter’ı hak ediyordu. Dışarı’da bir yerlerde, Yakalayıcıların onu aradığını ve onun izini bulmak için ellerinden gelen her Şeyi yaptıklarını biliyordu.

Yirmi İkinci Bölüm

“Bizi arabasıyla Londra’nın yakınlarına kadar getirdi.”

“Peki, güvenilir biri mi?”

“Evet, Yakalayıcılar geldiğinde bizi ele verebilirdi ama bunu yapmadı. Yakalanmamızı isteseydi öyle davranmazdı, değil mi?”

“Haklısın. Demek yolun geri kalanını yürüdünüz? Sizi bir gör-
ren olmadı, değil mi? Yani, kimsenin görmediğinden emin misin?”

Anna mutfığa girmek isteyip istemediğinden emin değildi; kapının önünde duraksadı. Sanki günlerdir yataktaymış gibiydi. Görünüşe bakılırsa iyice dinlenmesi gerekiyordu. Onun için hava hoştu; o zamana kadar kullandığı yataklardan çok daha rahat bir yatakta yatıyordu. Bayan Sharpe’in evinde çalışırken kullandığı yataktan bile rahattı. Üzerinde kocaman, yumuşacık bir battaniye ve iki yastık vardı. Ne zaman doğrulup kalkmaya çalışsa vazgeçip geri yatıyordu; henüz dünyayla yüzleşmeye hazır olmadığını hissediyordu.

Annesi, babası ve Peter mutfaktaki büyük ahşap masaya oturmuş, ciddi bir edayla konuşuyorlardı. Annesi ansızın başını çevirdi ve onu gördü. Hemen ayağa fırladı. “Anna, Peter bize yolculuğunuzu anlatıyordu,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. “Kahvaltı etmek ister misin?”

Anna başını salladı. Hâlâ uykuluydu. Bu çok saçma, diye düşündü; herhangi birinin ihtiyaç duyabileceğinden çok daha fazla uyumuştı. Esneme ihtiyacını bastırdı ve tamamen uyanık görünmeye çalıştı.

Onu büyük ahşap masada bir sandalyeye oturtular ve önüne çeşitli yiyecekler koydular. Anna, ne olduğunu bilmediği bu yiyecekleri hiç düşünmeden yedi; o zamana kadar yediği en lezzetli şeylerdi. Ama hiçbir şey söylemedi çünkü birilerinin onları görüp görmediği hakkındaki konuşmalarına devam etmelerini istedi. Kendini Yakalayıcıların oluşturduğu tehdidin uzağında ve daha güvende hissetmesini sağlayacak bir bilgi varsa bunu duymak istiyordu. Güvende değilse de bilmek istiyordu.

Babası, Anna'nın fincanına çay doldururken ciddiyetle "Sanırım biraz zamanımız var," dedi. Anna bunu sadece Yasalların içtiğini görmüştü ve daha önce hiç tatmamıştı. Az kalsın ağzını yakacaktı ama lezzetli ve tatlı bir şeydi. Çok sıcak olmasına karşın içmeye devam etti.

"Birkaç gün burada gizlenmeliyiz," dedi. "Yakalayıcılar her tarafı ararken yollarda olmasak iyi olur. Pip de buranın en güvenli yer olduğunu düşünüyor."

Annesi gergin bir ses tonuyla, "Barney her tarafı didik didik aradıklarını söylüyor," dedi.

"Yakalayıcılar her zaman Barney'in peşindedir. Bu yeni bir şey değil."

Anna sessizce duruyordu, gözleri aşağıya dönüktü. Pip'le Barney'in kim olduğunu ve Yakalayıcıların neden Barney'in peşinde olduğunu öğrenmek istiyordu. Ama Dışarı'da sorular sormanın iyi karşılanıp karşılanmayacağını bilmiyordu ve kaba görünmek istemiyordu.

Peter onunla göz göze geldi ve gülümsedi. "İyi misin?" diye sordu. "Uykunu alabildin mi?"

Anna, Peter'in ona güldüğünü fark etti ve gülümsedi. "Sanırım," dedi. Peter'in Yakalayıcılar konusunda kaygılı görünmemesi onu rahatlatmıştı. Belki de gerçekten orada güvendeydiler.

Peter kendine yiyecek bir şeyler almak için ayağa kalkınca Anna annesine döndü. Kendini daha fazla engelleyemedi. Sormak zorundaydı.

"Yakalayıcılar bizi bulursa... siz... hapse mi atılacaksınız? O zaman Küçüğü de götürürler, değil mi?"

Annesi, soran gözlerle ona baktı. "Küçük mü?"

Peter masaya döndü. "Ben. Ben'i kastediyor."

Annesi başını salladı. "Doğru ya!" Sonra Anna'ya baktı ve elini tuttu. "Hiç kimsenin hapse gideceği yok Anna," dedi ve iç geçirdi.

"Neler olacak bilmiyorum," diye devam etti tatlılıkla. "Ama şunu bilmeni istiyorum; seni dünyaya getirirken ne yaptığımızı biliyorduk. Sonuçlarına da seve seve katlanacağız. Önemli olan, senin güvende olman... Ben'in ve Peter'in güvende olması... Başka hiçbir şeyin önemi yok. Burada korunuyoruz. Londra'nın dört bir yanında, ülkenin dört bir yanında bizim doğruyu yaptığımızı düşünen, kendileri de çocuk sahibi olan ve bize yardım edeceğini söyleyen insanlar var. Hapishaneden çıktığımızda bize yardım ettiler. Kaygılanmanı istemiyorum. Bizi tehlikeye attığını düşünmeni de istemiyorum. Biz kendi kendimizi tehlikeye attık. Bizim yüzümüzden seneler boyunca Büyük Depo'da kaldın. Bunun için kendimizi asla bağışlamayacağız. Ama şimdi güvendesin. Peter sayesinde yuvana döndün. Bundan sonra yaşayacağın yuvandasın."

Anna sessizce başını salladı. Uzun Ömürlülük ilaçları, Vazgeçiş Hakkı, Barney ile Pip, Yakalayıcılar, Büyük Depo ve Peter hakkında soracağı öyle çok soru vardı ki! Ama hepsini teker teker nasıl sorabileceğini bilemiyordu. Kendini Bay Sargent'a soru

sormasına izin verilmiş ama susacağı zamanı bilememiş bir Artık gibi hissetmek istemiyordu. Bu yüzden önündeki yemeği yemeye devam etti. Sık sık Peter'a bakıyordu. Göz göze geldiklerinde Peter gülümsedi ve kolunu uzatıp ona sarıldı; Anna içine büyük bir mutluluk dalgasının yayıldığını hissetti.

“Burası senin yuvan Anna Covey,” diye fısıldadı. “Buna değeceğini söylemiştim, değil mi?”

Anna gülümseyerek başını salladı. Tam o sırada telefon çaldı. Annesiyle babası yüzlerinde gergin bir ifadeyle birbirine baktı.

Babası telefonun ahizesini kaldırdı ve gülerek “Pip,” dedi. Sonra ifadesi birdenbire değişti ve kaşlarının arasında derin bir çizgi belirdi. Birkaç kez başını salladı, sonra da “Teşekkürler,” diyerek telefonu kapattı.

“Bloomsbury’ye geliyorlarmış,” dedi alçak sesle. “Bir ipucu bulmuşlar. Sanırım Müdire söylemiş. Peki burayı nasıl öğrenmiş olabilir? Hiç kimse bilmiyor. Hem de hiç kimse.” Yerine oturdu ve Anna’nın çaresiz görünen annesine baktı.

“Peter, burası hakkında hiç kimseye bir şey söylemedin, değil mi?”

Peter, öfkeyle “Elbette söylemedim,” dedi. “Gülünç olmayın.”

“Hiç aklım almıyor,” dedi, Anna’nın arkasındaki duvara gözlerini dikerek. “Nereden öğrenmiş olabilirler?”

Anna ona baktı. Bayan Pincen’tle Yakalayıcılardan söz edildiğini duyunca içini büyük bir korku kaplamıştı. Sonra birdenbire bu bilgiye nasıl ulaştıklarını anladı. İlk günahı peşini bırakmamıştı. Büyük Depo’nun kurallarını ilk defa çiğnediğinde kaderi de belirlenmişti. Üstelik günahları sadece onu değil, çevresindeki herkesi felakete sürükleyecekti.

“Benim hatam. Bir günlüğüm vardı,” dedi. Sesi zar zor duyuluyordu. “Olanları günlüğüme yazıyordum. Peter’ın bana söylediklerini de yazmıştım. Onu Kızlar Banyosu 2’ye saklıyor-

dum ama kaçmadan önce cebime koymuştum. Bayan Sharpe'ın evindeyken yanımda olmadığını fark ettim.” Rahatsızlık içinde yutkundu. “Tünelde düşmüş olmalı ya da başka bir yerde. Şey... emin değilim.”

Peter gözlerini ona dikti. Annesiyle babasının yüzündeki ifadenin değiştiğini, gözlerinin ve ağızlarının etrafındaki kasların gerildiğini gördükçe Anna'nın kalbi daha hızlı çarpmaya başladı. Sonra kendi kaslarının da gerildiğini fark etti ve yiyeceği dayığa hazırlandı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Margaret Pincent, masasının başına geçti. Anna'nın pembe günlüğü elindeydi. Bu kız gerçekten çok gülünç, diye düşündü sırtarak. Sanki izini bulmalarını istemişti.

İstese de istemese de yakında buraya dönecek, diye düşündü memnuniyetle. Yakalayıcılar, Bloomsbury'nin aranması önerisine öyle sevindiler ki alelacele yola koyuldular. Gitmeden önce Artıkların yirmi dört saat içinde Büyük Depo'da olacağına söz vererek onu rahatlatmışlardı. Ama asıl eline geçirmek istediği Peter'dı ve elbette Anna'nın annesiyle babası. Buna nasıl cüret edebilmişlerdi? Başka hiç kimsenin sahip olamadığı bir şeye sahip olabileceklerini nasıl düşünebilmişlerdi?

Elbette bütün bu hatalar Büyük Depo'nun dışında meydana geliyor, diye düşündü. Çok sinirliydi. Bodrum katında Dışarı'ya açılan bir tünel olduğunu ona nasıl bildirmezlerdi? Üstelik Artıkları en güvenli, en ücra yer olarak oraya gönderiyordu! Bunu ona daha önce neden söylememişlerdi? Aslında Hükümet'in ona bir açıklama yapma ihtiyacı duymamasına, ona gereken önemi vermemesine fazlasıyla alışmıştı!

Onlara bunun hesabını soracaktı. O iki Artık yakalanıp Büyük Depo'ya getirildikten sonra her şeyi bütün açıklığıyla görecekti. Onların izini bulabilecek tek kişi oydu. Yakalayıcılar siyah

üniformaları ve küçük işkence aletleriyle korkutucu görünebilirlerdi ama Artıkların nasıl düşündüğünü bilemezlerdi. Bunu onun kadar iyi beceremezlerdi. Julia Sharpe'ın evine gitmeyi akıl edebilmişler miydi? Elbette hayır.

Yakalandıklarında, elbette eğer sağ ele geçirilirlerse, onları kendisi cezalandırmak isteyecekti. O beceriksiz Yakalayıcılardan daha acımasız olabileceğini biliyordu. Onlarla işi bittiğinde adlarını bile hatırlayamayacaklardı. Hatırlamak istemeyeceklerdi. Hiçbir şey hatırlamak istemeyeceklerdi.

Margaret Pincent'la kimse boy ölçüşemez, diye düşündü. Hiç kimse onu bir ahmak yerine koyamaz. Özellikle de doğuştan lanetlenmiş, bu dünyaya adım atmaya bile hakkı olmayan iki Artık!

Onlar kendi çocuğu gibi değildi.

Kendi çocuğu yaşamak için her hakka sahipti.

Koltuğuna oturdu ve kendini bir anlığına anılara bıraktı. Oğlunu, umudu, mutluluğu ve ıstırapı hatırladı.

Tek istediği bir çocuk sahibi olmaktı; bir çocuk sahibi olmak, babasını gururlandırmak ve böylece onun sevgisini kazanmak. Elbette en büyük ilaç şirketinin başkanının kızı olarak vazgeçmesi olanaksızdı. Milyon yıl geçse bunu yapamazdı. Ama asla pes etmemişti. Zamanla daha çok umut beslemeye başlamıştı.

Gönülsüzce üniversiteye gitmiş, daha sonra devlet dairesinde çalışmaya başlamıştı. Raporlar doldurup kâğıtlar imzalayarak yıllarını geçirmişti. Ama bütün bu süre içerisinde sürekli araştırmakla ve bir mevki sahibi olmaya çalışmakla meşguldü. Yaptığı her şeyin sadece bir nedeni vardı: Bir çocuk sahibi olabilmenin yolunu keşfetmek. Yasal bir çocuk, ona ait olan bir çocuk istiyordu.

Sonunda sabrının karşılığını almıştı. Kıdemli mevkilerinden dolayı özel ayrıcalıklar kazanan bir grup insan olduğunu öğrendi. Margaret'in ilgisini çeken ayrıcalık, Bildirge'yi imzalamak, Uzun Ömürlülük ilaçlarını alabilmek ve Yasal yollardan bir çocuk sahibi olabilmektir. Bütün ülkede sadece beş yetkili bu hakka sahipti; kamu hizmetlerinin etkili bir biçimde yerine getirilmesini sağladıkları ve yapmış oldukları katkılardan dolayı bu ayrıcalıkla ödüllendirilmişlerdi. Görev yaptığı bölümün genel müdürü Stephen Fitz-Patrick'in onlardan biri olduğunu öğrenince yapması gerekenin ne olduğunu anlamıştı.

İğrenç bir adamdı, diye düşündü tiksintiyle. Üstelik pek parası da yoktu. Aslında iyi kazanıyordu ama kazandığından fazlasını harcıyordu. O kadar çok içki içiyordu ki doktoru, karaciğeri ve kalbi bununla başa çıkabilsin diye Uzun Ömürlülük ilacının dozajını artırmak zorunda kalmıştı. Ama bir çocuğa sahip olmasına izin verilmişti. Bir çocuk... Margaret'in çocuğu.

Margaret isteğini elde etmek için her şeyi yaptı: Onu dinledi, onunla iyi geçindi, hayatında yer etti. Sonunda Stephen onsuz bir yaşam düşünemediğini söyledi. Margaret da evlenirlerse böyle bir şeye gerek kalmayacağını söyledi. Stephen evlilik teklifini kabul ettiğinde büyük bir mutluluk duymuştu.

Zaman kaybetmek istemediği için evlendikten bir ay sonra hamile kaldı. İlk muayenede bir erkek çocuk beklediğini öğrenince sevinçten neredeyse ağlayacaktı. Onu sevecek küçük bir erkek çocuğu... Karısı ona bir kız çocuk, faydasız bir dişi doğurduğunda ciddi bir hayal kırıklığına uğrayan babasının sevgisini geri kazanmasına yardımcı olacak bir erkek çocuğu... Babası, Margaret'in derslerde ve sporda orta karar olduğunu öğrenince daha da büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı. Onun güzel bile olmadığını söylemişti. Gözleri boncuk gibiydi, alnı çok dardı, saçları fazlasıyla ince ve düzdü. Birkaç yıl içerisinde ona duyduğu bütün ilgiyi kaybetmişti.

Margaret hamile olduğunu haber verdiği gün her şey değişmişti. Babası ona belki de ilk defa gerçekten gülümsemişti. Stephen'ın da elini sıkımişti ve aileye katıldığı için onu tebrik etmişti; bu evlilik töreni sırasında gerekli görmediği bir şeydi. Bütün bunlar yetmezmiş gibi, Stephen çocuğa kendi soyadlarını vermelerini kabul etmişti; elbette babası Stephen'ın borçlarını ödemeyi kabul ettikten sonra.

Birkaç ay boyunca Margaret'in ayakları yere değmemişti. En taze yiyecekler dışında ağzına bir şey sürmemiş, yürüyüş dışında hiç egzersiz yapmamış ve alkol içeren her şeyden uzak durmuştu. Oğlunun kusursuz olacağını biliyordu. Gelmiş geçmiş en mutlu, en çok sevilen çocuk olacaktı. Onun üzerine titreyecek, ona her şeyi öğretecekti. Caddede onu övünerek dolaştırırken herkes kıskançlığından çatlayacaktı. Diğer kadınların yanından geçerken, *sizin kadar güzel veya akıllı olmayabilirim, ama hem Uzun Ömürlülüğe, hem de bir çocuğa sahibim*, diye düşünecekti kendi kendine. *Bu sizin asla sahip olamayacağınız bir şey.*

Ve sonra? Sonra...

Margaret, o kara günü, hamileliğin yedinci ayında korkunç gerçeği öğrendiği o günü hatırlayınca boğazında yine aynı acıyı hissetti. "Hayır! Hayır, olamaz!" diye çığlıklar atmıştı. Korkunç gerçeği ne anlamak ne kabullenmek istemişti. İntihar etmek dışında hiçbir çıkış yolu görememişti; hatta bu amaçla bir tabanca bile satın almıştı. Ama kocası onu yirmi dört saat gözetim altında tuttuğu için hiçbir zaman o tabancayı kullanma fırsatı bulamamıştı. Kocası buna "bakım" diyordu ama Margaret gözetimin ne amaçla yapıldığının farkındaydı. Kocası onun yapabileceklerinden korkuyordu ve bu korkusunda haklıydı.

Margaret'ı böylesi bir umutsuzluğa sürükleyen korkunç gerçek, kocasının bir ilişkisinin olmasıydı. Evliliklerinden birkaç ay önce başlayan ve bir yıldır daha da güçlenerek devam eden bir ilişki...

Hamilelikle sonuçlanmıştı; üstelik Margaret'ın hamileliğinden iki ay önce. Yani, Margaret'ın oğlundan önce dünyaya gelen bu sağlıklı erkek çocuk, Yasal sıfatını kazanmış ve Margaret'ın oğlunu bir Artık konumuna düşürmüştü. Evliliklerinin Yasallığı, çocuğu korumuyordu; o ise bunu çok geç fark etmişti. Kocasının sadece bir çocuğa sahip olmasına izin veriliyordu, daha fazlasına değil.

Hamileliğine son vermesi için çok geçti. Bazı bölgelerde zaman sınırlaması diye bir şey yoktu; doğmamış çocuğu zehirlemek için anne karnına uzun şırıngalarla zehir enjekte ediliyordu ve birkaç saat sonra anne ölü bir bebek dünyaya getiriyordu. Ama dünyanın uygar bir yerinde böyle bir uygulama düşünülemezdi. Bebek dünyaya getirilir ve ardından köle hayatı yaşaması için bir Artık Merkezi'ne gönderilirdi.

Margaret, *kendi* oğluna bunu yapmalarına izin vermeyeceğine yemin etmişti. Doğduktan sadece birkaç dakika sonra bebeğini alıp götürdüklerinde çılgık çılgılığa yardım dilemişti. Oğlu bir köle olamazdı. Bunu oğluna yapamazdı.

Sonunda, doğumdan sonra, kocası onun hâline acıdı ve yardım etmeyi kabul etti. Belki hissettiği suçluluktan, belki de bir Artık olarak yaşamaktansa ölmenin daha iyi bir şey olduğu görüşünü paylaşmasından dolayı bu sorunu halletmeyi kabul etti. Çocuğun kendi oğlu olduğunu kabul etti ve utanç dolu, onursuz bir yaşam sürmektense onurlu bir biçimde ölmesini sağladı. Hatta Margaret'ın onunla vedalaşmasına ve onu son bir kez göğsüne bastırıp teninin sıcaklığını hissetmesine izin verdi. Sonra da onu Margaret'tan sonsuza dek ayırdı. Margaret içindeki boşluk hissiyle acılar içinde kalakalmıştı.

Ve o şimdi Artıkları hor görüyordu. Her yeni Artık ona kendi kaybettiği şeyi, oğlunun kaybettiği şeyi hatırlatıyordu. Kocasının metresi, yürekten nefret ettiği o kadın yüzünden kurban etmek zorunda kaldığı oğlunu hatırlatıyorlardı. Onun oğlu,

nerede olduğunu bile bilmediği bir mezarda yatıyorken Artıklar hangi hakla gülüp eğlenebilirlerdi? Anneleri hangi hakla bir çocuk dünyaya getirmeyi düşünebilirdi? Margaret öfkeyle, bunu yapmak için hiçbir hakları yok, diye düşündü. Artıkların hiçbir şeye hakkı yoktu. Anne babalarının işlediği Günahlar yüzünden utanç içinde yaşamak zorundaydılar. Artık Merkezindeki her bir Artık'ın yaşamaya değmeyen bir hayat sürmesini sağlayarak oğlunun kötü kaderinin intikamını almayı kendine görev bilmişti. Hiçbir Artık'ın, kendi zavallı çocuğunun mahrum edildiği normal hayata dair bir şeyler yaşamasını asla hoş görmeyecekti.

Anna'yı yetiştirirken işini iyi yaptığını düşünmüştü. Annesiyle babasının suçlarından gerçekten utanç duyan bir kız yetiştirmişti; ta ki Peter gelip her şeyi değiştirene kadar.

Margaret'in gözleri kısıldı. O kötü çocuk bu yaptığının bedelini ödeyecekti. Her ikisine de bunun bedelini en ağır şekilde ödetecekti.

İhanete uğramış çocuğuna ilişkin bütün düşünceleri zihninden uzaklaştırmaya çalışarak yavaş yavaş şimdiye döndü. Anna'nın günlüğünün sayfalarını çevirdi. O kendini bilmez Artık'ın günlüğün sayfalarına yazmaya cüret ettiği nefret dolu düşünceleri öfkeyle okudu.

Dışarı'da bir Kıdemli olmayacağım. Kıymetli Mal da olamayacağım. Dışarı'da ne olacağım, bilmiyorum. Sadece Yasal Olmayanlardan biri olacağım sanırım.

Bayan Pincent, yazarları okumaya devam etti. Kalbi hızlı hızlı çarpıyordu. Anna'nın Peter'a yapılacak iğneden ve kulak misafiri olduğu telefon konuşmasından söz ettiği satırları okurken öfkeden tüyleri diken diken oldu. Bu günlüğün asla yanlış ellere geçmemesi gerektiğini fark etti. Hükümet, o Artık'ı, sadece onun

ve diğer herkesin iyiliği için ortadan kaldırmayı planladığını asla anlayamazdı; firar onu haklı çıkarmış bile olsa.

Okumaya devam etti. Büyük Depo'nun kat planlarını verip onlara yardım eden bir komşu olduğunu bir deftere not etti. O komşu bu yaptıklarına pişman olacak, diye geçirdi içinden. İzlerini sürmek çok güç değildi ve yakalandıklarında hapishane hücresine sadece bir plan üzerinde görmekle kalmayacak, içeriden neye benzediğini de göreceklerdi.

Peter'in *insanı hayrete düşüren biri* olduğunu okurken öfke-den dudağını buruşturdu.

“Peter sadece bir Artık,” diye mırıldandı. “Pis, iğrenç bir Artık. O...”

Sonra birdenbire kaşlarını çattı. Peter evlat edinilmişti; Bayan Pincen bunu bilmiyordu. Bir Artık'ı kim evlat edinmek ister ki? Gerçekten de tuhaf bir durumdu. Ama günlükte asıl ilgisini içen nokta bu olmamıştı; asıl önemli olan yüzüktü. Peter bebekken bulunduğu yanında olduğu iddia edilen yüzük. *Mühürlü al-tın yüzük...* Gözleri bir an için yuvalarından fırlayacak gibi oldu. Sonra silkelendi, bu olanaksızdı.

Ama, günlükte her şey yazılıydı işte: Peter bir yüzükle bulunmuştu. Yüzüğün içinde “AF” harfleri vardı. Ve *üstünde de bir çiçek işlemesi...*

Günlüğü yavaşça masaya bıraktı ve bilgisayarının başına geçti, bu Büyük Depo'daki tek bilgisayardı. Bilgisayarın düğmesine bastı ve açılmasını bekledi. Hükümet'e bağlı her sistemde zorunlu olan, zahmetli bir parola işleminin ardından Peter'in adını Artık ağına girdi. Peter'in adının yanında kırmızı renkli, küçük bir bayrak belirince çok sinirlendi. Erişim Engellenmişti.

Bayan Pincen kaşlarını çattı. Büyük Depo'da her şeye gücü yeten, Artıkların beslenmelerinden tedavilerine, eğitimlerinden cezalarına kadar her şeyi kontrol eden bir kişi olarak gücünün

duvarların dışına uzanmadığını gösteren her şeyden rahatsızlık duyuyordu. Hükümet'in ona hak ettiği saygıyı göstermediğini düşündüren hiçbir şeye katlanamıyordu.

Hışım la bilgisayar ı kapattı ve telefona sarıldı.

"Merkezi İdare," diyen bir kadın sesi duydu. "Lütfen arama nedeninizi söyleyin."

"Ben, Büyük Depo'dan Margaret Pincen t," dedi canlı bir ses tonuyla. "Artık Peter'in dosyasına ihtiyacım var. Şu firar eden Artık."

Hattın diğ er ucundaki kadın bilgisayarındaki bazı tuşlara basarken bir sessizlik oldu.

"Üzgünüm," dedi sonunda. "Bu dosya sınıflandırılmış. Size yardımcı olabileceğim başka bir konu var mı?"

Bayan Pincen t öfkeyle kaşlarını çat tı. "Hayır yok," diye tersledi. "Ayrıca sınıflandırılmış olması umurumda değ il. O dosyaya ihtiyacım var. Kiminle konuştuğ unuzun farkında mısınız? Ben Margaret Pincen t. Büyük Depo'nun Müdiresiyim. Nereden geldiğini bilmek istiyorum ve ..."

Kadın, "Üzgünüm," dedi yine. Sesinde en ufak bir üzüntü belirtisi yoktu. "Bu dosya sınıflandırılmış ve erişim hakkına sahip değ ilsiniz. Özel koşulların dikkate alınmasını istiyorsanız 4331b numaralı formu doldurup başvuru yaptıktan on dört iş günü sonra bilgilere ulaşabilirsiniz. Formun bir kopyasını göndermemi ister misiniz?"

Bayan Pincen t dudaklarını büzdü. "Hayır hayır, bu kadar yeter, teşekkür ederim."

Margaret telefonun ahizesini yerine koydu. Hiç kimseden bir yanıt alamayacak mıydı? O pisliğ in nereden geldiğini öğrenmek istiyordu. O mühürlü altın yüzüğü nereden bulduğunu öğrenmek istiyordu. Artık olması yetmezmiş gibi bir de hırsızsa onu ken-

di elleriyle öldürecekti. Ölmek için yalvarana kadar ona işkence edecekti ve bunun her dakikasından keyif alacaktı.

Aklına bir fikir gelmişti. Hoş bir fikir değildi ama işe yarayacağını umut ediyordu. Telefonun ahizesini yavaşça kaldırdı ve ezberden bir numara çevirdi.

Sakin ve sabırlı konuşmaya çalışarak “Stephen, benim,” dedi. “Evet, teşekkür ederim, iyiyim. Umarım sen de iyisindir. Stephen sana söylemem gereken önemli bir şey var... Hayır, telefonda söylemem. Hemen Büyük Depo’ya gelebilir misin? Tamam, olur. Çok iyi. Teşekkür ederim Stephen...”

“Sadece bu bilgiye mi sahipler? Demek Bloomsbury? Bloomsbury’nin ne kadar büyük olduğundan haberleri yok mu?”

Frank omuz silkti. “Elimizdeki tek ipucu bu. Her evi aramız isteniyor.”

“Her şeyi bildiklerini düşünen şu zavallılara bak! Onlara İstihbaratçı dendiğini sanıyordum. Ama kendilerinden bile habersizler.”

Frank iç çekti. Meslektaş Bill’e bakarak gözlerini devirdi. “Biz kendi işimize bakalım, tamam mı?” dedi. “Benim gibi yıllardır bu işte çalışan bir Yakalayıcı olduğunda İstihbarat hakkında kafa yormayı bırakacaksın. O civardaki bir kaç eve girip ne kadar ciddi olduğumuzu gösterince çok geçmeden saklandıkları yerden çıkmak zorunda kalacaklar. Anladın, değil mi?”

Bill kaşlarını kaldırdı ve “Orasını bana bırak!” diyerek kötü niyetli bir tavırla güldü.

Frank, “Pekâlâ, işe koyulalım,” dedi. “Etrafta oldukça güzel evler var. Artıklardan başka kendimize birkaç av da bulabiliriz. Güzel evlerdeki insanlar, azıcık acıya bile dayanamayıp hemen ötmeye başlar. Sanırım akşama kadar buradaki işimizi hallederiz.”

Annesiyle babası Anna'yı dövmedi. Kimse ona aptal, faydasız veya değersiz biri olduğunu da söylemedi.

Anna aslında bunları yapmış olmalarını dilerdi. Dayaklarla ve hakaretlerle başa çıkmayı öğrenmişti. Hatta bunları hak ettiğini düşündüğünde bir rahatlama bile hissediyordu; bunu yaşamaya devam edebilmesini sağlayan bir çeşit günah çıkarmaya benzetiyordu.

Bir keresinde, Bayan Pincet'in Eğitimcilerden birine şöyle dediğini duymuştu: "Onları tatlılıkla öldürebilirsiniz." Bu sözleri Anna'nın duyduğunu fark etmemişti ve Anna da o an Bayan Pincet'in neyi kastettiğini anlayamamıştı. Ama şimdi anlayabiliyordu. Sevecenliğin bu kadar acı verebileceğini, sevilmenin bu kadar üzücü olabileceğini asla tahmin edemezdi.

Kimse ona bağırıp çağırmadı, kimse cezalandırmadı. Sadece bir süre konuşmadan oturdular, sonra sakın ve sevecen bir ses tonuyla günlüğüne neler yazdığını sormaya başladılar. Annesi ıslıl gülümseyip bunun önemli olmadığını, Anna'nın kaygılanmaması gerektiğini söyledi. Ama Anna kaygılıydı ve bunun önemli olduğunu biliyordu. Her şeyin önem taşıdığının farkındaydı.

Anna'yla Peter bodrum katına inmişti. Annesiyle babası oranın rahat olduğunu ve her şeyin yoluna gireceğini söylemişti, ama Anna gizlendiklerini biliyordu. Çünkü günlükten haberleri yokken perdeler kapalı olduğu sürece gizlenmelerine gerek olmadığını ve zaten buranın firari Artıkları aramak için akla gelebilecek en son yer olduğunu söylemişlerdi. Anna, annesiyle babasının kaygılandığını da fark etmişti. Babasının sağ gözünün hemen üstünde tıpkı Bay Sargent'taki gibi bir damar vardı ve zonkladığı belli oluyordu. Anna onlara günlüğü anlattıktan sonra, apar topar şehir dışına çıkmaya karar vermişlerdi. Oysa ki önlerindeki birkaç gün boyunca buradan ayrılmak gibi bir planları yoktu. Üstelik, babası burada daha güvende olduklarını söylemişti.

Bodrum katına mutfak zeminindeki gizli bir kapıdan iniliyordu; kapak şeklindeki kapı bir halıyla gizlenmiş, halının üzerine de bir masa yerleştirilmişti. Peter, çok eskiden, insanların evlerini kömür kullanarak ısıttığı zamanlarda, buranın kömürlük olarak kullanıldığını söyledi. Elbette artık kömürden eser yoktu.

Yatak olarak kullanılabilen bir kanep ve yine bir yatağa dönüştürülebilen büyük bir koltuk vardı. Ama koltuğun yatağa dönüştürülmesi uzun zaman alıyordu ve yeterince rahat değildi. Bodrum katına indiklerinde Peter ona her şeyi göstermişti; bu, Anna'ya, Peter'ın Büyük Depo'daki ilk günlerini hatırlatmıştı. Sadece bir fark vardı; o zaman etrafı gösterip işlerin nasıl yürüdüğünü anlatan kendisiydi. Peter daha önce de bodrum katında saklandığını söyledi ve konuşurken heyecanlı görünüyordu; bunu, Anna'nın hatasından kaynaklanan bir kâbus gibi değil, bir macera gibi görüyor olmalıydı.

Anna uzunca bir süre konuşmadı; çünkü ne söyleyebileceğini bilemiyordu. Peter'ın bodrum katı hakkında anlattıklarını dinledi. Sandalyeleri, konserveleri, perdenin arkasında duran ve tuvalet olarak kullanılan kovayı, kömür almak için kullanılan sokak kapısını öğrendi. Yakalayıcılar gelirse, Yakalayıcılar evin içine girerse oradan nasıl çıkabileceklerini de...

İşte bu sonuncusunu duyunca titremeye başladı. "Yakalayıcılardan kaçamazsak ne olacak?" diye sordu. Sesi kısık ve kuşku doluydu. "Küçüğe ne olacak, annemle babama ne olacak?"

Peter uzaklara baktı. Sonra kararlı bir ses tonuyla, "Bizi yakalayamayacaklar," dedi. Ama Anna onun da ürktüğünü görebiliyordu.

"Beni bırakıp gitmeniz gerekirdi," dedi sakince. "Hepiniz güvende olurdunuz ve Yakalayıcılar peşinize düşmezdi. Hepsi benim suçum."

Peter, başını çevirdi ve Anna'yla yüz yüze geldi. Anna onun gözlerinin parladığını gördü.

“Bu senin suçun değil,” dedi. “Benim suçum. Kaçış planı benimdi, en ince ayrıntısına kadar her şeyi düşünmüş olmalıydım.” Başını çevirdi sonra birdenbire tekrar Anna’ya döndü. Gözleri umutsuz bir biçimde Anna’nın gözlerini aradı.

“Önemli olan sensin Anna, ben değil. Onlar senin annenle baban, benim değil. Beni kabul ettikleri için şanslı sayılırım. Sen bir Artık olabilirsin, ama ben iki kere Artığım. Çünkü kendi annemle babam bile beni istememiş. Her şeyimi annenle babana borçluyum. Bunu anla artık. Yolunda gitmeyen bir şey varsa bu benim suçum.” Peter gözlerini kırptırdı. Anna’nın ona baktığını görünce gözlerini yere çevirdi ve duyduğu utançtan ötürü hafifçe geriledi.

Anna kaşlarını çatı ve düşüncelere daldı; çekingen çekingen Peter’in elini tutarken kendisini kurtarmak için gelen çocuğu, daha tanışmamışlarken onunla arkadaş olmayı hayal eden o öksüz çocuğu düşündü. Charlie’yle ve Eğitimlemlerle kavga edişini, Anna ve ailesi için herkes ve her şey karşısında verdiği mücadeleyi hayal etti. Bütün bunları onların sevgisini, beğenisini kazanabilme umuduyla yapmıştı. Sonra kendisinin Büyük Depo’da geçirdiği onca zamanı düşündü; Bayan Pincen’in gönlünü hoş tutma çabalarını, en iyi Artık olmak için harcadığı emeği, Kıymetli Mal olabilmek için canını dişine takışını, Bayan Pincen’in onu sevmesi ve istenilmeyen biri olmadığını söylemesi için yaptığı bütün o şeyleri gözünün önünden geçirdi. Kendisiyle Peter’in gerçekten de aynı olduğunu fark etti. Birbirleri olmadan öyle yalnızdılar ki hiçbir şeyle başa çıkamazlardı. Nasıl çiçekler güneşe ihtiyaç duyuyorsa onlar da birbirlerine ihtiyaç duyuyordu. Nereye giderse gitsin, Peter’in yanından ayrılmayacağını biliyordu. Artık onu korkutan, öfkeli güller ve iki başlı çocuklar hakkında ki öyküler değil; Peter’ı kaybetmekti. Onu kaybetme korkusu her şeyin ötesindeydi.

“Peter, bir günlüğüm olduğunu bile bilmiyordun,” dedi. Sesi hafifçe çatladı. “Asıl ben her şeyimi *sana* borçluyum. Aslında her şeyden fazlasını.”

Beceriksizce boğazını temizledi ve Peter’a baktı. “Sen olmasaydın ben Artık Anna olarak kalacaktım. Bir hiç olacaktım. Sen olmasaydın bir arkadaşa sahip olmanın ne demek olduğunu asla bilemeyecektim...”

Sesi giderek azaldı, içindeki güçlü duyguları dile getirmekte zorlanıyordu. Ona, Peter’ın sevgisiz büyümesine neden olan Uzun Ömürlülük projesinden nefret ettiğini söylemek istedi.

Ama bunları söylemek yerine, gözlerini hiç kırpmadan ona baktı; Peter’ın, onun düşüncelerini, korkularını ve umutlarını gözlerinden anlamasını bekledi.

Sessizlik içinde uzun uzun bakiştılar; ta ki Anna’nın başı zonklamaya başlayınca kadar. Daha önce hiç kimseye bu şekilde bakmamıştı, hiç kimsenin ruhunu görmemişti. Peter’a doğru bakarken Artıkların neden sürekli başlarını önde tutmak için eğitildiğini anladı; o anda öğrenilmesi gereken her şeyi öğrenmiş gibi hissetmişti.

Anna tam gözlerini çevirmek üzereyken Peter konuşacak gibi oldu. Belli belirsiz bir sesle, “Seni seviyorum Anna Covey,” dedi. Yavaşça, hantalca öne doğru eğildi ve onun dudaklarına yaklaştı. Peter beceriksizce onu öperken Anna, bir Artık olmaktan çıktığını fark etti. Aynısı Peter için de geçerliydi.

Artık gereksiz demektir. İstenilmeyen demektir.

Size ihtiyaç duyan biri varken Artık olamazdınız. Sizi seven biri varken Artık olamazdınız.

Yirmi Dörüncü Bölüm

Margaret Pincet, biraz da memnuniyet duyarak, Stephen'in her zamankinden de kötü göründüğünü fark etti. Gömleğinin içine zor sığmış gibiydi. Pantolonu âdeta karnına yapışmıştı. Cildi kıpkırmızı ve lekeliydi. Gözleri, sanki her gün tükettiği onca alkolün içinde yüzüyor gibi sulanmıştı. Onunla evlenmeyi nasıl göze aldığını düşünerek ürperdi.

Stephen, "Demek bizimle ilgili söylemek istediğin bir şey var?" dedi hararetli bir ses tonuyla. "Buraya kadar onca yolu tepmek zorunda kalmanın benim için ne kadar zahmetli olduğunu tahmin edebilirsin. Londra'ya gelemey miydin?"

Bayan Pincet ona dikkatle baktı. Sonra sırf tedbir olsun diye kapıyı kapatıp kilitledi ve "Otur Stephen," dedi sakince. Hiç kimse tarafından rahatsız edilmek istemiyordu. Bu konuşma onun için önemliydi.

Stephen, oturur oturmaz, "Gördüğüm kadarıyla ofisin hâlâ bir çöp yığını andırıyor," dedi. "Neden o Artıklara burayı adamaklı temizletmiyorsun? Hatta boyatsan hiç fena olmaz."

Bayan Pincet, gözlerini ondan ayırmadan, "Ben bu şekilde kalmasını tercih ediyorum," dedi ve masasının başına geçti, iktidar koltuğuna kuruldu. "Korkutucu bir ortam yaratıyor. Boyanırsa çok... ferahlatıcı olabilir."

Stephen omuz silkti ve “Beni çağırma nedenine gelelim,” diye devam etti, “sanırım firar eden Artıklarla ilgili.”

Bayan Pincet başını salladı. “Yakalayıcılara doğrudan söylemeyeceğin bir şey sanırım. Margaret, benim büyük bir bölümün başında olduğumu biliyorsun. Genellikle bu kadar önemsiz şeylerle ilgilenmem.”

“Öyle mi?” Bayan Pincet’in ses tonu alaycıydı ve Stephen ona doğru meraklı gözlerle baktı.

“Elbette öyle. Polisler, Yakalayıcılar, göç, hapishaneler... her şey benden soruluyor. Hiçbir şeye vakit ayıramıyorum.”

Bayan Pincet gözlerini kısarak “Gerçekten mi?” diye sordu. Stephen ona boş gözlerle bakıyordu. “Ne kadar ilginç.”

“Margaret, sorun neyse hemen söyle. Fazla vaktim yok. Belki de bir tatile çıkmalısın. Korkunç görünüyorsun. Tatil izni veriyorlar, değil mi?” Kibarca gülümsedi, ama Bayan Pincet ona eşlik etmek yerine yavaşça ayağa kalktı.

“Stephen, o çocuk hakkında ne biliyorsun?” diye sordu. “Hani şu firar eden Artık... Peter.”

Stephen birden başını çevirdi. “Hiçbir şey. Hiçbir şey bilmiyorum. Neden sordun?”

Bayan Pincet, Stephen’in yüzünü dikkatle inceledi, sonra masasının arkasındaki Büyük Depo’daki bütün pencereler gibi gri renkli, ince bir jaluziyle kaplı olan pencereye doğru yürüdü. Stephen’in ondan bir şeyler gizlediğinin farkındaydı. “Onun geçmiş hakkında bilgin var mı?” diye sordu.

“Elbette yok. Artıkların geçmişlerini araştırarak kadar zamanım olduğumu mu düşünüyorsun?”

“Sadece bununkini. Dosyası sınıflandırılmış.”

Bayan Pincet geri döndü ve Stephen’in sinirli bir şekilde kendisine baktığını gördü. Ayrıca onun gözlerindeki korkuyu da görrebiliyordu. Ona yanıtlamaktan korktuğu bir soru sormuştu.

Stephen başını salladı. “O çocuğun dosyasının benimle hiçbir ilgisi yok. Üzgünüm Margaret, ama hemen gitmem lazım. Belki de bu konuyu başka bir zaman tartışabiliriz.”

Bayan Pincet, delici bakışlar fırlatarak “Anlaşıldığı kadarıyla bulunduğu sırada yanında bir yüzük varmış,” diye devam etti. O konuştukça Stephen’ın gözlerinin belirgin bir biçimde büyüdüğü dikkatinden kaçmadı. “İçinde A ve F harfleri kazılı olan, üstünde bir çiçek işlemesi bulunan mühürlü bir altın yüzük. Böyle bir yüzük hatırlıyor musun Stephen?”

Stephen’ın yüzü bembeyaz kesildi. “Ortalıkta bir sürü yüzük var Margaret,” diyerek geçiştirmeye çalıştı ve ayağa kalktı. “Sanırım gitme zamanım geldi.”

Bayan Pincet derin bir nefes aldı. “Stephen, ben gerçeği öğrenene kadar hiçbir yere gitmiyorsun.”

Stephen, “Gerçek mi?” diye sordu. Yüzü şimdi de öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. “Benimle bu şekilde konuşamazsın. Senin gibi birinin gerçeklerle işi ne?”

Bayan Pincet, “Büyükbabamın isminin baş harfleri A ve F’ydi,” diye devam etti. Sinirlenmeye başladığı sesinden anlaşılıyordu. “Bu harfleri, üzerinde çiçek işlemesi olan, altın bir yüzüğe kazıtmıştı ve sonunda o yüzüğü bana vermişti Stephen.”

Stephen hiçbir şey söylemedi.

Bayan Pincet tekrar pencereye döndü. Dışarı’daki gri manzarayı görmek için jaluziyi hafifçe araladı. Büyük Depo’ya ilk vardığında buranın yaşamaya uygun bir yer olduğunu düşünmüştü. Acısını, her şeyden çok nefret ettiği yaratıklardan çıkarak yarım bir yaşam sürmek için uygun bir yerdi.

“Stephen, gerçeği bilmek istiyorum.”

Stephen ayağa kalktı. “Söyleyecek hiçbir şeyim yok. Gitmem lazım.”

Kapıya doğru yürüdü ve kapının kolunu tutup biraz zorladı. Öfkeyle geri döndü. “Margaret, kapının kilidini aç,” dedi. “Hemen şimdi.”

Bayan Pincenit onu duymazdan geldi. Sakin bir sesle, “Otur Stephen,” dedi. “İşimiz henüz bitmedi.”

Stephen, “Evet bitti,” dedi öfkeyle. Bayan Pincenit’in üzerine yürüdü ve bileklerini kavradı. “Seninle işimiz yıllar önce bitti. Anahtarı bana ver. Beni bu kapıyı kırmak zorunda bırakma.”

Margaret, “Hayır!” diye bağırđı tükürükler saçarak. “Hayır. Anahtarı vermeyeceğim. Sana neden bir şey vereyim ki? Söylese-ne neden Stephen? Şu koca dünyada benim için önemli olan tek varlığı elimden aldın sen! Aşğılık metresin, o pis kaltak, benim çocuğumu öldürdü!”

Stephen başını salladı. “Hadi Margaret. Bu kadar yeter. Kurallar öyle olmasını gerektiriyordu, biliyorsun. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Şimdi bana anahtarları verir misin?”

Margaret, boğazında yine aynı acının düğümlendiğini hissederek, “Yapabileceğin hiçbir şey yok muydu?” dedi öfkeyle. “Sen ve o pis kaltak oğlumun hayatın çaldınız.”

Stephen, Bayan Pincenit’in kollarını bıraktı ve yüzüne bir tokat attı. “Bu saçmalıkları daha fazla dinlemeyeceğim,” diye bağırđı. “Bunlara daha fazla katlanmayacağım. Anahtarı ver yoksa... yoksa...”

“Yoksa ne olur?” diye sordu Bayan Pincenit. “Oğlumuzu öldürdüğün gibi beni de mi öldürürsün?”

Stephen bembeyaz kesildi ve destek almak için masaya dayandı.

Bayan Pincenit, bu kez emrederek “Otur Stephen,” dedi. “Gerçeğı söylemeni istiyorum. Gerçeğı bilmek istiyorum Stephen. Ya bana Artık Peter’in geçmişı hakkında bilgi verirsin ya da Londra’ya gidip Hükümet’e her şeyi anlatırım. Oğlumuzu nasıl öldürdüğünü bilmek isteyeceklerdir. Hangisini tercih edersin?”

Stephen'ın yüzü bembeyazdı ve çökmüştü. “Blöf mü yapıyorsun?” diye sordu. Yüzünde kuşkulu bir ifade vardı. “Bu işten benim kadar sen de zararlı çıkarsın.”

Bayan Pincen, alçak sesle, “Kaybedecek hiçbir şeyim yok,” dedi. “Yıllar önce her şeyimi kaybettim.”

Stephen, alnındaki terleri silerek “Bunun yararsız olduğunu sen de biliyorsun,” dedi. “Neden her şeyi unutmaya çalışmıyorsun?”

“O Artık'ın neden benim yüzüğümle bulunduğunu söyle bana. O Artık'ın yanında Pincen yüzüğünün ne işi vardı, anlat. Çocuğumun mezarını mı açtılar? Onu mezarında da mı rahat bırakmadılar? Söyle bana Stephen. Annesiyle babası kim? Onların ölümü benim elimden olacak. Onları bulmalıyım... Oğlum Stephen. Oğlum...” Ağlamaya başladı. “Her şeyi fark etmişti Stephen. Oğlumuz daha doğmadan kaderinin ne olacağını fark etmişti. Dönmeyi reddetti, ebenin onu çıkarmasına karşı koymak istedi. Doğmak istemiyordu Stephen. Dünya onu istemiyorken neden doğmak istesin ki? Neden...”

Stephen, öfkeyle, “Kendine gel Margaret,” dedi. “Bu olanlar yıllar önceydi. Artık geride kaldı.”

Bayan Pincen, göğsünün sıkıştığını ve nefessiz kaldığını hissediyordu, kollarını karnının üzerinde kavuşturdu. Gözleri, eski kocasının yüzünde gerçeği arıyordu.

“Birileri oğlumun mezarını soyduysa onları bulacağım ve kendi ellerimle öldüreceğim. Oğlumun ilk önce yasal hakları, sonra yaşamı elinden alındı. Ama kuşaktan kuşağa aktarılan mirası elinden alınmayacak.” Stephen'ın gözlerinin içine baktı. “Artık çocuk. Stephen, benim yüzüğüm onda ne arıyordu? O yüzük şimdi nerede? Ona ne oldu?”

“Margaret sen delirmişsin,” dedi. Ne kadar gergin olduğu sesinden anlaşılıyordu. “Yüzüğün nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Onu doğru düzgün hatırlamıyorum bile.”

“O çocuk bir yüzükle bulundu. Benim yüzüğümle. Üstelik dosyası sınıflandırılmış. Bunun nedenini öğrenmek istiyorum Stephen.” Bayan Pincent masasının önüne geçti ve tehditkâr bir biçimde öne doğru eğildi.

Stephen, aceleyle ayağa fırlayarak, “Bunları daha fazla dinlemek istemiyorum,” dedi. “Sana daha fazla katlanamayacağım. Sen bir hiçsin Margaret. Benimle bu şekilde konuşamazsın. Öğlumuza veya yüzüğüne ne yaptığım artık seni ilgilendirmiyor. Bunu bir kişiye bile söylersen seni bir akıl hastanesine tıktırırım. Kapıyı hemen aç yoksa kırmak zorunda kalacağım.”

Bayan Pincent, “Bana yüzüğümün yerini söyle,” dedi.

Stephen, “Sana hiçbir şey söylemeyeceğim,” dedi sertçe ve onun üzerine doğru yürüdü. “Anahtarı ver dedim sana.”

Bayan Pincent, birdenbire, âdeta bir refleks gibi masasındaki çekmeceyi açıp içinden bir şey çıkardı. “Söyle bana Stephen,” diye bağırdı. “Yoksa bu odadan çıkamazsın!”

Stephen’ın gözleri büyüdü. Ansızın yüzündeki sinirli ifade yerini, korkuya çok daha yakın bir ifadeye bıraktı.

“Ne yaptığını sanıyorsun Margaret?” diye sordu gözlerine inanamayarak. Alnından boncuk boncuk ter birikmişti. “Buna nasıl cüret edebilirsin?”

“Söyle bana!” Bayan Pincent’in sesi buz gibiydi. Ellerinde doğrudan Stephen’ın yüzünü hedef alan bir tabanca vardı. Büyük Depo’daki ilk gününden beri çekmecesinde sakladığı tabanca... bir gün ihtiyaç duyabilirim diye yanından ayırmadığı tabanca...

Stephen, “Sen delisin,” diye kekeledi ama tekrar yerine oturdu.

“Bana neler olup bittiğini anlat yoksa gözümü kırpmadan tetiği çekerim.”

Anna, bodrum katında tek başınaydı ve bir plan yapıyordu. Annesi ve babası, Yeraltı Hareketi’ndeki dostlarına şifreli me-

sajlar yazmalarına yardımcı olması için Peter'ı yukarı çağırmıştı. Yola çıkmaya hazırlanana kadar da Küçüğü, yani Ben'i, Anna'ya emanet etmişlerdi.

Anna onu şefkatle kucağına aldı ve gülümsedi. Onun da kendisine güldüğünü görünce inanılmaz bir sevgi ve sevinç hissetti. Onun dünyanın en harika varlığı olduğunu düşünüyordu. Nasıl bir Artık olabilirdi ki? Doğa Ana ona ihtiyaç duymasa, onu istemese, onu bu kadar güzel yaratır mıydı? Bu çok mantıksız bir şeydi.

Plan yapınca üzerine düşen sorumluluğu yerine getirdiğini düşündü ve kendini daha iyi hissetti. Anna'nın planı, yakalanmak ve Büyük Depo'ya geri gönderilmektir. Yakalanırsa diğerlerinin peşini bırakacaklarını düşünüyordu. Peter sadece birkaç hafta Büyük Depo'da kaldı; onu çok fazla aramazlardı. Ama kendisi Kıymetli Mal olacaktı. Geri dönerse Peter kurtulacaktı. Ben kurtulacaktı.

Kardeşinin Yakalayıcılar tarafından ele geçirilmesinden ölmeyi tercih ederdi. Küçükler için onları hor görmek dışında bir duygu beslenebileceğini hiç tahmin etmezdi. Ama şimdi Ben'in Büyük Depo'nun gri duvarları ve disiplini içinde değil, sevgi ve ilgi dolu bir ortamda büyümesi için her şeyi göze alırdı.

Ben'in başını sevgiyle okşarken merdivenlere açılan kapının açıldığını duydu ve Peter'ın yüzünü gördü. Peter merdivenden aşağı indi. Onu annesini takip etti.

Peter, ona sarı bir çiçek uzattı ve "Bu senin için," dedi gururla. "Bir nergis." Sonra kulağına eğilerek, "Doğuya gittiğimizde her yanımız çiçeklerle dolu olacak. Kelebeğim için rengârenk çiçekler."

Anna çiçeği aldı ve büyük bir hayranlıkla inceledi. Öylesine parlak, öylesine mis kokuluydu ki!

Sonra derin bir nefes alıp, “Aslında...” dedi, “sizinle doğuya gitmeyi düşünmüyorum.”

Peter kaşlarını çattı. “Aptal olma. Gelmek zorundasın.”

Anna, ciddi bir edayla, “Hayır, gelmek zorunda değilim,” dedi. Ayağa kalktı ve annesiyle Peter’a yalvaran gözlerle baktı. “Beni burada bırakmalısınız. Böylece hepiniz kaçmayı başarabilirsiniz. Sizin peşinize düşmezler. Hepiniz güvende olabilirsiniz. Beni aramaktan asla vazgeçmeyecekler, çünkü ben onlar için Kıymetli Mal sayılırım. Eğer beni bulurlarsa sizi ve Ben’i de bulmuş olurlar...”

Peter, kızgınlıkla, “Sen olmadan hiçbir yere gitmiyorum,” dedi. “Saçmalamayı bırak. Eğer birisi kalacaksa o ben olmalıyım. Onlar senin ailen, benim ailem değil.”

“Saçmaladığım falan yok,” diye karşılık verdi Anna. “Yakalayıcıların buraya gelmesi senin suçun değildi, benim suçumdur. Ne söylediğimi biliyorum. Aklım...”

Onları üzgün gözlerle izlemekte olan annesi, “Anna bir dakika izin verir misin?” diye araya girdi. Kanepeye geldi, Peter’la Anna’nın arasına oturdu ve ikisinin de elini tuttu.

“Size bir hikâye anlatmak istiyorum,” dedi. Sesi yumuşacık ve sevecendi. “Bu hikâye, birbirlerini çok seven ve çocuk sahibi olmak isteyen bir çift hakkında. Sana Büyük Depo’da öğretilenin aksine Doğa eski şeyleri korumak istemez, yeni şeyler yaratmak ister. Yeni yaşamlar. Yeni fikirler. Tıpkı senin nergisin gibi. O bir gün ölecek. Ama yerine yeni nergisler gelecek. Olması gereken bu.”

“İşte bu adamla kadın, Hükümet’e gitti ve Uzun Ömürlülükten Vazgeçmek istediklerini söyledi; böylece bir çocuk sahibi olabileceklerdi. Ama Hükümet bunun olanaksız olduğunu söyledi. Çünkü on altı yaşına gelmeden Vazgeçmek gerekiyordu, aksi halde Bildirge’yi kabul ettiğinizi varsayıyorlardı. Adamla kadın,

on altı yaşına gelmeden Vazgeçmeleri gerektiğini bilmediklerini, o zaman çok küçük olduklarını söyledi. Ama Hükümet artık Vazgeçmelerinin olanaksız olduğunu ve bir çocuk sahibi olamayacaklarını söyledi.”

“Adamla kadın büyük bir üzüntü duydu, ama daha sonra çocuk sahibi olmasına izin verilmeyen diğer insanlarla karşılaştılar. Uzun Ömürlülük ilaçlarının iyi bir şey olmadığını düşünenlerin de var olduğunu öğrendiler. Ama ilaç şirketleri öyle güçlüydü ki, Uzun Ömürlülük ilaçlarının kullanımının sorgulanmasına izin verilmiyordu. Buna kalkışanları hapse tıkıyorlardı. Durum böyle olunca Yeraltı Hareketi’ne katıldılar ve izin verilmemesine rağmen bir çocuk sahibi olmaya karar verdiler. Çünkü çocuk sahibi olmazlarsa Hükümet’in kazanacağını düşündüler. Ortalıkta hiç çocuk olmazsa insanlar çocukları unutacaktı. Herkes Bildirge’yi imzalayacaktı ve dünya üzerinde hiç çocuk kalmayacaktı.”

“Böylelikle hikâyemizdeki çift bir çocuk dünyaya getirdi. Dünyanın en güzel kızını. Anlatılmaz bir mutluluk yaşıyorlardı; ikisinin de içi içine sığmıyordu. Ama ne yazık ki bebeklerinin varlığını bir sır olarak saklamak zorundaydılar. Minik kızlarını dünyadaki her şeyden daha çok seviyorlardı. Ama bir hata yaptılar. Bir çocuk sahibi olma hayali kurduğunu söyleyen ve Yeraltı Hareketi’ne katılmak isteyen bir kadınla karşılaştılar ve ona güvendiler. Ona küçük bir kızları olduğunu söylemekten çekinmediler. Bir hafta sonra, Yakalayıcılar çıkageldi ve bebeği alıp götürdüler. Adamla kadın da hapse atıldı. Minik kızları için çok ağladılar ama hiç faydası olmadı.”

“Birkaç yıl sonra hapisten çıktılar ve adlarını değiştirdiler. Tekrar Yeraltı Hareketi’ne katıldılar. Yeraltı Hareketi onlara yaşayabilecekleri yeni bir ev verdi. Burada, Bloomsbury’de. Günün birinde onları çok seven ve onlarla birlikte yaşamayı kabul eden Peter adında bir çocukla tanışma şansına sahip oldular.

Sonra, bir bebekleri daha olunca, mutlulukları ikiye katlandı. Bu defaki minik bir erkek bebektir. Ama bütün bu süre boyunca kaybettikleri minik kızlarının acısını hep içlerinde taşıdılar. Onu koruyamamışlardı. Büyük Depo’da kilit altında onların ihmalinin bedelini ödüyordu.”

“Peter çok cesur ve harika bir çocuktur. Onların minik kızını kurtarmaya karar verdi. Adamla kadın onun için kaygılandı ama Peter onu kurtarmayı kafasına koymuştu. Adamla kadın, ona minik kızlarını tarif ettiler, adının Anna olduğunu söylediler. Doğa Ana’nın, onun özgür olması gerektiğini bütün dünyaya göstermek için karnına kelebek şeklinde minik bir doğum lekesi kondurduğunu anlattılar...”

Annesi, Anna’nın elini sıktı. “İşte böyle bebeğim,” dedi sesi hafifçe titreyerek. “Bunların hiçbirisi senin suçun değil. Büyük Depo’ya dönersen bu çabaların hepsi boşa çıkacak. Önemli olan sizsiniz; sen, Peter ve Ben. Siz geleceksiniz. Yeraltı Hareketi’ndekilerin hepsi sizin için; gençler için, yeni canlar ve yeni fikirler için mücadele ediyor. Yaşlıları hayatta tutmak değil, Yenilenme amaçlanmalı.”

“Hükümet insanların Vazgeçmesini istemiyor. Yeni çocuklar istemiyorlar. Çünkü güç dengesinin değişebileceğinden korkuyorlar. Şu anki durumdan memnunlar ve değişimden korkuyorlar. Bu yüzden de değişimle ilgili fikirleri bastırmaya çalışıyorlar. Hepsini kökünden kazıyıp kurtulmak istiyorlar. Siz devrimsiniz Anna. Sen, Peter ve Ben. Kendinize dikkat etmelisiniz; çünkü yaşamak zorundasınız. Hepimiz adına yaşamanız lazım.”

Anna ciddi bir tavırla başını salladı ve gözleri kararlılıkla parlayan Peter’a baktı.

Peter, boğuk bir sesle, “Gördün mü?” diyebilirdi. “Anladın mı?”

Anna, “Anladım,” diye fısıldadı ve yüzünü annesine çevirdi. “Uzun Ömürlülük ilaçlarını almaya devam ediyor musun?” diye sordu.

Annesi başını salladı. “Uzun Ömürlülük ilaçlarını almaya devam ediyoruz, çünkü göze çarpmak istemiyoruz. Sen Büyük Depo’da kilit altındayken hastalanmak istemiyorduk. Ama artık... işler değişti. Yanımızda güvende olduğunuz sürece ilaçlara ihtiyacımız yok.”

Anna dudağını ısırdı. “Bayan Pincent, annemle babamın ben-cil olduğunu söylerdi.” Boğazında bir düğümlenme hissetti. “Siz-den nefret etmem gerektiğini söylerdi. Ben de söylediğini yapar-dım...” Öfkeli bir biçimde yutkundu. “Ama şimdi...” diye devam etti, “şimdi sizin kızınız olmakla gurur duyuyorum. Çok gurur-luyum. Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım. Söz veriyorum.”

Annesi gülümsedi; Anna onun gözlerinde biriken yaşları gö-rebiliyordu. “Bizi hiçbir zaman hayal kırıklığına uğratamazsın,” diye fısıldadı. “Hiçbiriniz bunu yapamazsınız. Kaygılanmayı da bırakın. Buradan çok uzaklara gideceğiz. Her şey yoluna girecek. Bekleyin ve görün.”

Yirmi Beşinci Bölüm

Bill bıçağını Bayan Parkinson'ın parmaklarının üzerine getirince Frank güldü.

“Pekâlâ Christopher,” dedi Bayan Parkinson'ın kocasına. “Sana Christopher dememde bir sorun yok, değil mi? Christopher, karına zarar vermek istemediğimizi biliyorsun. Nasıl kendi karılarımızı sakat görmek istemiyorsak onu da sakat bırakmak istemeyiz. Parmaklara ne kadar ihtiyaç duyulduğunu hepimiz biliyoruz Christopher. Ama herkes gibi biz de işimizi yapmak zorundayız. Bizden gizlediğin bir şeyler olabileceğinden şüpheleniyoruz. Kendini bir de bizim yerimize koy. Artıkların peşindeyiz, firar eden Artıkların izini sürüyoruz. Onları komşularından birinin sakladığını biliyoruz. Bunlar hemen yanı başında oluyor. Ama sen hiçbir şey bilmediğini söylüyorsun. Buna inanmakta güçlük çekiyoruz Christopher. Beni anlayabiliyor musun? Bir tek ses bile duymamış olman veya dikkatini çeken hiçbir şeyin olmaması inanılır gibi değil...”

Bill, bıçağını yavaşça Bayan Parkinson'ın küçük parmağına bastırdı.

“Hayır!” diye haykırdı Bay Parkinson. “Yalvarırım durun! Elli üç numarada olabilirler veya elli beş numarada. İkisinden

birinde işte. Bütün bildiğimiz bu. Bazı söylentiler duyduk. Tanrı aşkına! Şu yaptığınıza bakın!”

Frank, yüzü sevinçten parlayarak “Gördün mü? Hiç de zor değilmiş,” dedi. Bill bıçağını küçük, deri bir kutunun içine koydu. “Seninle konuşmak bir zevkti Christopher. Artık izninle gidebilir miyiz?”

Bay Parkinson, parmağından fışkıran kanları durdurmak için karısının yanına koşarken, onların evden ayrıldığını fark etmedi bile.

“Onu öldüremedim! Öldüremedim!”

Bayan Pincent, bir elini koltuğuna uzattı. Diğer elindeki tabancanın namlusu hâlâ Stephen’a dönüktü. Kolları kıpırdamıyordu, ama vücudunun geri kalanı zangır zangır titriyordu.

“Onu öldüremedin mi?” diye sordu boğuk bir sesle. Bu olasılığı düşünmeyi, böyle bir gerçekle yüzleşmeyi göze alamamıştı. Şimdi bunları duyduğunda midesine bir darbe yemiş gibi sarsılmıştı. Oğlu hayattaydı. Oğlu...

Bayan Pincent, korkunç gerçekle yüzleşince nefesi kesildi. Oğlu hayattaydı. Oğlu, kendisine nefret dolu gözlerle bakan bir Artık’tı. Ondan kurtulmak için planlar yaptığı bir Artık... Hayır, bu doğru olamazdı. Bu olanaksızdı.

“Çocuğu öldürmemiz gerektiğini söylediğinde buna katılmadım. Hayat hayattır Margaret, nasıl yaşanırsa yaşansın,” diyordu Stephen. “Ama onun bir Artık olmasına katlanamazdım. Onu, içinde Yeraltı Hareketi üyelerinin yaşadığı bilinen bir evin kapısına bıraktım. Sahte bir cenaze töreni düzenledim. Margaret, onu öldüremedim...” Gözyaşlarına boğuldu. Ağladıkça koca gövdesi sarsılıyordu. Gözleri Margaret’ın gözlerini arıyordu! Neden? Bağışlanmak için mi? Anlayış için mi? Hayır, aradıklarının hiçbirini bulamayacaktı...

“Peki ya yüzük?” Bayan Pincent, zor da olsa sesine ve zihnine hâkim olabilmeyi başardı. Kendi kendine bunu yapmak zorunda olduğunu söyledi. Oğlu için bunu yapmak zorundaydı. Ona söz verdiği, ama sunamadığı her şey için bunu yapmak zorundaydı.

Stephen ona baktı ve ağlamaya devam etti. “Yüzüğü de onun yanına mı bıraktın?” diye sordu tekrar. Emin olmak zorundaydı. “Evet mi, hayır mı?”

“Evet.” Stephen’ın sesi dokunaklıydı. “Evet, yüzüğü de onun yanına bıraktım.”

“Peki ya şimdi? Yüzük nerede?”

“Çocuk yakalandığında güvende olması için babana gönderildi.”

“Babam mı? Biliyor muydu? İkiniz de her şeyi biliyor muydunuz?” Margaret’in başı zonkluyordu, yaşadığı şaşkınlık ve acı nedeniyle bedeni şiddetle sarsılıyordu. Ama zihni berraktı; hem de yıllardır hiç olmadığı kadar.

Eski kocasına nefret dolu gözlerle bakıyordu. Yavaşça, “Benim çocuğumun bir Artık olmasına göz yumdun,” dedi. “Onu alıp götürdün ve suçluların eline teslim ettin. Oğlumu yetiştirmeleri için...”

“Böyle olacağını düşünmemiştim.”

Bayan Pincent, “Kapa çenen!” diye bağırdı. “Ben sana soru sorumadıkça ağzını açayım deme. Benimle konuşmayı hak etmiyorsun. Sen...”

Yanaklarından yaşlar süzölmeye başlamıştı, ama çabucak toparlandı. Stephen sinsi ve güçlü biriydi; kendisinin zayıf düştüğünü anlarsa bundan sonuna kadar yararlanırdı. Silahın namlusunu indirir indirmez her şey değişirdi.

“Umutlarımı çaldın,” dedi. “O çocuk, oğlumuz, benim her şeyimdi. On beş yıldır, yaşamadım, tıpkı bir hayalet gibi dolaştım.

On beş yıldır, beni alması için kara toprağa yalvarıyorum. Bu bile bana çok görüldü. Hayatım mahvoldu. Hepsi senin suçun. Şimdi oğlumun hayatta olduğunu öğreniyorum. Onun bir Artık olduğunu öğreniyorum. Büyük Depo'ya getirilen bir Artık. Az kalsın ona en büyük kötülüğü yapıyordum. Stephen, az kalsın kendi çocuğumu öldürüyordum..." Midesi acıyordu. Yere yığılıp inlememek için kendini zor tutuyordu. Güçlü olması gerekti. Şimdi pes edecek olursa her şeyi yitirecekti.

"Bildirge ne diyor?" diye sordu gözlerindeki yaşları silerken. On beş yıldır biriken ve şimdi bir çağlayan gibi akmayı bekleyen gözyaşlarını...

Sırlısklam terleyen Stephen başını salladı. "Bildirge mi?" diye sordu aptalca. "Ben, şey, biliyorsun..."

"Bir hayat karşılığında bir hayat. Değil mi?"

Stephen kaşlarını çatı. "Vazgeçiş kastediyorsun. Evet, sanırım ifade tam olarak öyleydi."

Bayan Pincet, gözlerinde şimşekler çakarak, "Vazgeçişten söz etmiyorum," dedi. "Bir hayat karşılığında bir hayat. Artıklar, ebeveynlerinden biri ölürse Artık olmaktan çıkar. Bu anlama gelmiyor mu?"

Stephen başını salladı ve Margaret silahını kendine doğru çevirirken yüzü bembeyaz kesildi. Gördüklerine inanmakta güçlük çekerek, "Kendini öldürmeye kalkmayacaksın, değil mi?" diye sordu. "Margaret, sakın yapma. Burada olmaz. Dur..."

Margaret silahı tekrar ona çevirince Stephen'ın yüzü daha da beyazlaştı.

"Elbette hiçbir zaman bu gerçekleşmez," dedi dalgın dalgın. "Yani bir hayat karşılığında bir hayat. Kim bir çocuk sahibi olmak isteyip de o büyürken yanında olmayı istemez ki? Ama bizim çocuğumuzun *bakılmaya* ihtiyacı yok, değil mi Stephen? Oğlumuz kendi başının çaresine bakacağını kanıtladı, değil mi?"

Stephen, “Margaret, lütfen şu silahı indir,” diye yalvardı. Tır tır titriyordu, ağzı bir karış açıktı, gözleri korkuyla doluydu.

“Bir dakika içinde oğlumu kurtarmak için kendi hayatıma son verebilirdim,” diye devam etti. “Bir dakika içinde. Benim hayatım yıllar önce bitti zaten; ölüm kurtuluşum olur. Ama bu şekilde onun güvende olduğunu hiçbir zaman öğrenemem, değil mi? Sana güvenemem Stephen. Bütün evrakları yakıp her şeyi gizlemeyeceğini nereden bileyim? Çocuğumuza ikinci kez ihanet etmeyeceğini nereden bileyim?”

Masanın etrafında dolandı.

“Margaret, hayır, bunu yapamazsın. Margaret hapishaneyi boylarsın. Yapamazsın... Margaret, lütfen. Yalvarırım, hayır...”

“Ona hayattayken veremediğini öldükten sonra vereceksin,” diye fısıldadı. “Hapishane beni hiç korkutmuyor. Şimdi de hapiste sayılırım.”

Sonra tetiği çekti ve merminin eski kocasının başına girişini, oturduğu koltukla birlikte geriye doğru devrilmesini ve bedeninin kanlar içinde yere serilmesini izledi. Bayan Pincent, Stephen’ın, tam da o sabah Artık Sheila’nın düştüğü noktada yere serildiğini fark etti.

Yavaşça telefonun ahizesini kaldırdı ve bir numara çevirdi. Sakin ve durgun bir sesle, “Baba?” dedi. “Sana söyleyeceklerim var. Şimdi lütfen beni dikkatli dinle.”

Yirmi Altıncı Bölüm

Frank, matarasını uzatarak “Bir yudum almak ister misin?” diye sordu. Bill başını iki yana sallayınca omuz silkti ve geri kalanını da kendisi içti.

Saatine baktı. 18:30 olmuştu.

“Hazır mısın Bill?”

Bill başını salladı. Derin bir nefes aldılar ve ön kapıyı tekmeleyerek içeri daldılar.

Kate Covey, ön kapının zorlandığını duyunca panik içinde kocası Alan’a baktı.

Bir şey söylemeye cesaret edemedi. Odada Alan’dan başka kimse olmamasına karşın, Yakalayıcılardan o caddede oturan herkesten çok kendisinin korktuğunu itiraf edemedi. Nasıl bu kadar hızlı hareket edebildiler, diye düşündü umutsuzluk içinde. Neden şimdi? Neden tam ayrılmak üzerelerken? Sadece karanlığın tamamen çökmesini bekliyorlardı; ama anlaşılan çok gecikmişlerdi.

Alan, onları koridorda karşılamak için ayağa fırladı. Hazırlanması için Kate’e zaman kazandırmak istiyordu.

“Yardımcı olabilir miyim? Sizde kapı çalma alışkanlığı pek yok galiba?”

Sesi çok da sinirli gelmiyordu, ama Kate onun, kapıldığı dehşeti maskelemek için böyle yaptığını biliyordu. Yakalayıcılar herkesin evine girebilirdi ve kaygılı görünerek onların eline koz vermenin hiçbir anlamı yoktu.

Kate'in kaygılı olduğunu söylemek hafif kalırdı. Kendileri için her şeyin sonu gelmiş olabilirdi. Bunu biliyordu. İkisi tekrar hapsi boylayabilirdi, ama çocuklara dokunmalarına izin vermeyecekti. Onlara güvende olacaklarına dair söz vermişlerdi. Onların ümitlerini bir kez daha kıramazlardı. Bir kez daha kırmamalıydılar.

Çılgına dönmüştü, aklından bin bir türlü şey geçiyordu: Kendisi çocukları dışarı çıkarırken Alan'ın Yakalayıcıların ilgisini dağıtabileceğini düşündü. Bu faydasızdı. Yakalayıcılardan biri mutfağa doğru geliyordu bile. Masanın altına bu kadar çok bakmaya devam ederse orada bir kapı olduğu anlaşılacaktı. Çocuklarını bulacak ve alıp götüreceklerdi. Buna katlanamazdı, katlanmayacaktı.

Yakalayıcı, "Bayan Bunting, sanırım?" diye sordu.

Kate başını salladı.

"Covey değil, Bunting olduğundan eminsiniz değil mi?"

Kate bembeyaz kesildi, başını kaldırdığında başka bir Yakalayıcı'nın Alan'ı mutfağa sürüklediğini gördü.

"Üstlerimizden adınızı değiştirmiş olabileceğinizi öğrendik," diye devam etti. "Gerçek soyadı Covey, dediler. Elbette üstlerimizin de zaman zaman yanıldığı olur. Bilgisayar ekranları ve lüks ofisleri olduğu için her şeyi bildiklerini sanıyorlar. Oysa biz, Bill ve ben, üniformalıyız. Ama çoğu zaman onlardan daha fazlasını bildiğimiz ortaya çıkıyor. Komik, değil mi? Pekâlâ, hangisi? Bunting mi, Covey mi? Benim için ikisi de uygun."

Kate, Alan'la göz göze geldi. Bakışlarıyla işaret ediyor, o umutsuz mesajı veriyordu. Kate'in yanından geçerken elini ona doğru uzattı, elleri bir anlığına buluştuğunda ona bir şey verdi;

küçücük, pembe renkli bir şey, ağza alındığında eriyen bir şey, hem bir son hem de bir başlangıç anlamına gelen bir şey. Kate birdenbire ne yapacaklarını fark etti ve başını hafifçe salladı. Güçlkle fark edebilecek, belli belirsiz bir hareketti, ama Alan görmüştü. Kate onun gördüğünü biliyordu.

Alan, sakın sakın, “Bunting,” dedi. “Soyadımız, Bunting.”

Yakalayıcı, dudaklarında küçük bir gülümsemeyle, “Pekâlâ, öyle olsun,” dedi. “Bay Bunting, size olacakları anlatmama izin verir misiniz? Bize o Artıkların yerini söyleyeceksiniz, onları yakalayacağız ve her şey sona erecek. Elbette size hapishane yolu görünecek. Ne yazık ki, bu işten kolay sıyrılamayacaksınız! Artıkları saklamak ciddi bir suçtur. Ama bunu zaten biliyor olmalısınız. Daha önce de yakalanmıştınız, değil mi?”

Kate, güçlkle nefes alıyordu. Bodrum katında saklanan çocukları aklına getirmek bile istemiyordu.

“Biz her şeyin bu şekilde gerçekleşmesini diliyoruz,” diye devam etti. Cıvıl cıvıl olan sesi gittikçe kulak tırmalayıcı bir hâl alıyordu. “Eğer işleri zora koşmak isterseniz, arkadaşım Bill’in yanında, oynamaktan zevk aldığı, bir kutu dolusu oyuncacı var. Artıkların nerede olduğunu hemen söylemek istemezseniz, mesela unuttuysanız, siz belleğinizi tazeleyene kadar karınıza biraz zarar vermekten mutluluk duyacaktır.”

O konuşurken, diğr Yakalayıcı siyah renkli, deri kutuyu onun gözleri önünde açtı ve bir bıçak çıkardı.

Aşağıda, Anna’yla Peter birbirlerine bakıyordu. Kapının kırıldığını duymuşlardı. Anna bir şekilde Ben’in ağlamasını önlemeyi başarmıştı. Ama şimdi oldukları yerde kalakalmışlardı, bir adım bile atamayacak kadar çok korkuyorlardı.

Kaçmaları olanaksızdı. Dışarı çıkmak için sokağa açılan boşlukta sürünmeleri gerekiyordu ve bu durumda görülmeleri ya da

duyulmaları hiç zor olmazdı. Sessizce oturup beklemek dışında yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Sessizce oturmak ve ele geçirilecekleri anı beklemek.

Anna, Ben'i kucığına aldı ve şefkatle salladı. "Sen Artık değil-sin," diye fısıldadı ona. Başını şefkatle okşadı ve alnından öptü. "Hiçbir zaman Artık olmayacaksınız. Hiçbir zaman."

Tekrar, kapıya sertçe vurulduğunu duyup ayağı fırlamadan önce bir kaç dakikadır oturmakta oldukları koltuğa ses çıkarmadan gömüldüler.

Peter, usulca, "Korkuyor musun?" diye sordu. Gerginliği yüzünden okunuyordu. Anna konuşmaya cesaret edemediği için başını sallamakla yetindi.

Peter, Anna'nın elini sımsıkı tuttu ve "Yakalanırsak tekrar kaçarız," diye fısıldadı. Peter elini öyle sıkımişti ki Anna acıdan çığlık atmamak için kendini zor tuttu.

"Kaçarız elbette," diye fısıldadı. Güven verircesine gülümseyebilmek için elinden geleni yaptı. "Ben'i de yanımıza alıp kaçarız ve annemle babamı buluruz. Hep birlikte doğuya gideriz. Sonra da çöle. Orası sıcak ve güneşlidir. Büyük bir bahçesi olan, çok güzel, büyük bir evimiz olur."

Peter, gözlerindeki korkuya rağmen gülümseyerek, "Kumdan mı?" diye sordu.

Anna, kendinden emin bir edayla, "Evet, kumdan," diye fısıldadı. "Orada Artık olmayacağız, 'İnsan' olacağız, mutlu yaşayacağız."

Peter, "ve çiçekler olacak," diye devam etti. "Pek çok çiçek ve kitap. Hiç Yakalayıcı olmayacak."

Anna, yumuşak bir sesle, "Hayır, hiç Yakalayıcı olmayacak," dedi.

Ben'e baktı ve en azından o yukarıda neler olduğunu bilmediği için bir rahatlık hissetti.

Lütfen hiçbir zaman bilmesin, diye yalvardı sessizce. Lütfen hiçbir zaman bilmesi gerekmesin.

Anna onu izlerken Ben, gözlerini açtı ve güldü. Yüzü nasıl da kusursuz, nasıl da meleksiydi! Anna'ya bakıp dişsiz ağızıyla gülümsüyordu.

Sonra ortada hiçbir neden yokken ağlamaya başladı. Üstelik bu, kesik kesik, belirsiz bir ağlama değildi. Ağzını sonuna kadar açmış, avazı çıktığı kadar haykırıyordu. Biraz önceki mutluluğu derin bir acıya dönüşmüştü.

Anna'yla Peter telaşa birbirlerine baktı. Korktukları olmuştu. Gizlendikleri yeri fark edeceklerdi. Kurtulamayacaklardı.

Anna, umutsuzca onu sakinleştirmeye ve tatlı sözlerle kandırmaya çalıştı. Emmesi için parmağını ağzına götürdü. Ama Ben, Anna'nın parmağını kenara itip ağlamaya devam etti. Peter, kolunu Anna'ya doladı. Sonra her şey ağır çekimdeymiş gibi yaşandı. Anna yukarıdaki masanın çekildiğini ve kapının açıldığını duydu. Kapıda bir Yakalayıcı'nın yüzü belirdi ve bıçak doğrultulmuş olan annesiyle babası merdivenlerden aşağıya itildi.

Yakalayıcılardan biri ellerini Ben'e doğru uzattı. Anna, "Hayır!" diye haykırdı. Yakalayıcı bıçağını çekti ve bebeği gönül rızasıyla vermezse zor kullanarak alacağını söyledi. Anna ona hiçbir zaman elini süremeyeceğini, Ben'i yuvasından asla ayıramayacağını haykırdı. Tam o sırada, babası birdenbire "Yeter!" diye bağırdı. Anna onun ne demek istediğini anlamadığı için kaşlarını çatı. Annesiyle babası ellerini ağızlarına götürdüler ve bir şeyler yuttular. Annesi güldü; yürekten bir gülüştü, sanki bütün hayatı boyunca istediği bir şeyi elde etmiş gibiydi.

Yakalayıcı'ya döndü ve "Bundan sonra onlara dokunamazsınız," dedi. Yakalayıcı daha ne olduğunu anlamaya fırsat bulmadan, annesi hafifçe sendeledi ve yere yığıldı. Annesinin hemen

ardından babası da yere yığılmıştı. Ama ikisi de gülümsüyordu, el ele tutuştular.

“Anna,” diye seslendi babası. “Anna özgürsün. Ben’le birlikte özgürsünüz. Bir hayat karşılığında bir hayat. Bildirge’de böyle yaşıyor. Bu anı bekliyorduk. Bu anın gelmesini dört gözle bekliyorduk. Size tekrar hayat vermek istiyorduk. Gerçek bir hayat. Gerçek bir gelecek. Çok üzgünüz Anna. Çok üzgünüz...”

Sonra karısına döndü. Anna birbirlerinin elini sımsıkı tuttuklarını gördü; öyle ki annesinin eli bembeyaz kesilmişti. Gözlerinde yaşlar vardı. Ağzını güçlkle açtı ve “Seni seviyorum,” dedi kocasına. Sonra Anna’ya baktı ve buruk bir biçimde gülümsedi. “Anna’m. Benim küçük Anna’m...” diyebildi.

Anna gözlerini annesiyle babasından ayıramıyordu. Onları izlerken hayatlarının bedenlerinden uzaklaştığını fark etti. Her nefes onları daha da uzaklara götürüyordu. Yakalayıcılar, ne yapacaklarını bilemeyerek öfkeli ve şaşkın bakışlarla olanları izliyordu. Anna, babasının Peter’a baktığını, kaygılı görüldüğünü ve başını salladığını fark etti. İlk başta nedenini çözemediyse de sonra birden kafasına dank etti. Bir hayat karşılığında bir hayat dediğine göre, Anna ve Ben güvendedi. Ama Peter kurtulamıyordu. Anna’yı kurtaran, hapishaneden kaçırın Peter’ı alıp götüreceklerdi. Anna, annesiyle babasının değil, kendi hayatının yavaş yavaş yok olup gittiğini hissetti.

Anna’nın annesi de Peter’a bakıyordu. “Kaç Peter, kaç!” demeye çalıştığını görebiliyordu. Ama Peter başını iki yana sallıyordu. Anna çığlık atmak ve Peter’ın üzerine kapanmak istedi. Onu korumak için, onu kaybetmemek için bir kalkan olmak, kendini siper etmek istedi. Ama bunun yerine Ben’i sıkıca kucakladı ve onu, onun hayatını kurtarmak için kendi canını feda edecek kadar çok seven insanlara baktı. Herkesten çok onlardan nefret etmesi istenmişti. Hayat, tıpkı su gibi, annesiyle babasın-

dan çekilirken Anna olduğu yerden kıpırdayamadı. Sonunda geriye bir tek Ben'in ağlaması kaldı.

Frank etrafına bakındı ve gözlerini devirdi. Sonra Peter'a döndü. "Galiba bir tek sen bizimle geliyorsun," diyerek iç çekti. "Öyleyse küçük kız arkadaşınla vedalaş bakalım."

Anna ayağa fırladı. "Onu götüremezsiniz," dedi güçlü ama alçak bir ses tonuyla. "Onun yerine beni alın. Ben daha Faydalıyım."

Peter onu öfkeyle kenara itti. "İstedikleri kişi benim," dedi sertçe.

Anna, umutsuzluk içinde, "Seni öldürürler," dedi. Peter'ın gözlerindeki yaşları görebiliyordu. "Buna izin veremem. Senin yaşaman lazım Peter. Sana ihtiyacım var."

Yakalayıcı güldü. "Çok dokunaklı bir sahne, değil mi Bill? Ama ne yazık ki bu bir oyun değil; kimin bizimle geleceğini seçme şansınız yok. Peter bizimle geliyorsun, tamam mı? Senin için bir sorun olmazsa sana sadece Artık diyeceğiz. Gerçi sorun olsa da fark etmez, Bill'i takip ederek yukarı çık bakalım."

Bill merdivenlere adım atacağı sırada yukarıda başka bir yüz belirdi; ince çizgili takım elbise giymiş bir yabancı. Ağır adımlarla bordum katına, onların yanına indi. Anna'nın annesiyle baba-sının yerde uzanan cansız bedenlerini fark edince gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Peter?" diye sordu.

Peter ihtiyatlı bir biçimde başını salladı.

"Peter, ben senin büyükbabanım."

Yakalayıcılara baktı ve onlara bir kâğıt uzattı. "Benimle geliyor," dedi. Sanki bir ipucu arıyormuş gibi Peter'ı baştan aşağı süzdü. "Peter, baban... bugün öldü. Yani bu Yasal olduğun anlamına geliyor. Benim adım Richard Pincen. Biz... biz bir aileyiz Peter. Seni eve götürmek istiyorum."

Peter, adamı dikkatle süzdü; sonra, bir ellerine tutuşturulan kâğıt parçasını alelacele okuyan Yakalayıcılara, bir de bütün bu süre boyunca şaşkın gözlerle onu izleyen Anna'ya baktı.

“Sen benim büyükbabam değilsin,” dedi kuşku dolu bakışlarla. “Ben evlat edinildim. Büyükbabam filan yok.”

Adam üzgün üzgün başını salladı. “Bende sana ait bir şey var,” dedi ve elini Peter’a doğru uzatıp açtı. Mühürlü altın yüzüğü görünce Peter’ın gözleri parıldadı.

Anna yüzüğe baktı, üstünde gerçekten bir çiçek işlemesi olup olmadığını görmeye çalıştı. Onun, Peter’ın yüzüğü olmasını diliyor, ama aynı zamanda bu ihtimalin Peter’ı ondan uzaklaştırmasından korkuyordu.

Hiçbir yere gidemezsin, diye bağırmak istedi. *Buraya, bana aitsin. Benim Peter’ımsın.* Ama tek bir söz söyleyemedi. Başka bir mücadeleyi kaldıramayacak kadar zayıf düşmüştü. Peter’ın gitmeyi isteyeceğinden korkuyordu.

Peter, Anna’ya baktı; onun ta derinlerine işleyen bir bakıştı bu. Anna onun yaşadığı şaşkınlık ve çaresizliğin etkisiyle ürktüğünü fark etti. Adam karşısında durmuş, elini uzatmış bekliyordu. Anna, Ben’i göğsüne bastırdı ve Peter’a bakmayı sürdürdü. Keşke ne söyleyeceğini, ne yapacağını bilebilseydi!

Peter, kendisine gülümseyen ve merdivenleri çıkmaya başlayan ince çizgili takım elbiseli adama baktı. Sonra son defa Anna’ya, Anna’nın annesiyle babasının cansız bedenlerine, onca zamandır içinde yaşadığı bodrum katına baktı ve tekrar adama dönüp sessizce onun peşi sıra merdivenlerden çıktı.

Yirmi Yedinci Bölüm

21 Nisan 2140

Benim adım Anna. Anna Covey.

Ben "Yasal"ım. Yani burada olmaya hakkım var.

Resmi belgelerim şu an önümde duruyor. Bundan böyle Doğa Ana'nın sırtında bir Yük değilim.

Dilersem Uzun Ömürlülük ilaçları da alabilirim. Hükümet'in haftada bir bizim uyum sağlayıp sağlamadığımızı kontrol etmek için gönderdiği adam, ilaçları kullanmam gerektiğini söylüyor. Yoksa hastalanırmışım. Yaşlılığın ve Ölümün etkilerine karşı koyamazmışım.

Ama istemiyorum. Ölmekten korkmuyorum. Aslında hiçbir şeyden korkmuyorum.

Şimdi Bloomsbury'deki bir evde yaşıyoruz. Eskiden annemle babamın yaşadığı evde. Burası, hava hâlâ soğuk olsa da, bahar geldiği için bol bol güneş alıyor; sabahları ön pencerelerden, öğleden sonraları arka pencerelerden. Duvarları insanın içini ısıtan sıcak renklere

boyattım; bana Bayan Sharpe'in evini hatırlatsın diye... Kırmızılar, turuncular ve sarılar. Yastıklarla kaplı, yumuşacık kanepelerimiz ve yerde de kalın bir halımız var.

Başköşeye annemle babamın bir resmini koyduk; onları her zaman hatırlamak için. Bizi kurtardıkları için. Bizim için öldükleri için.

Eskiden annemle babamın Bencil olduğunu, beni umursamadığını düşünürdüm. Ama umursuyorlarmış; hem beni hem de kardeşimi. Bizi öyle çok seviyorlarmış ki Yasal olabilmemiz için kendilerini feda ettiler. Geriye bir mektup bırakmışlar. Bize bir hayat borçlu olduklarını ve bunu bize sunmak için öldüklerini yazmışlar. Bu planı çok daha önceden yaptıklarını, sadece bizimle biraz daha vakit geçirmek istediklerini, ama her şeyin önceden tahmin edilemeyeceğini ve sonunda en azından güvende olacağımızı bildiklerini belirtmişler. Peter'la ilgilenmemizi ve onu kurtarmaya çalışmamızı istemişler. Onu da kurtarabilmeyi çok istediklerini anlatmışlar. Mektupta yazdıklarına göre, pembe renkli ilaçları, her zaman son çare olarak görmüşler. Başka hiçbir seçenek kalmayınca, başka hiçbir umut kalmayınca kullanmak üzere yanlarından hiç ayırmadıklarını yazmışlar.

Keşke Peter'ın bir büyükbabası olduğunu öğrenebilse... Sanırım bu onları daha mutlu ederdi...

“Anna? Nerelerdesin?”

Anna başını kaldırdı ve oturma odasının kapısında duran Peter'a bakıp gülümsedi. “Günün nasıl geçti?”

Peter yüzünü buruşturdu. O bölgedeki bir laboratuvarda çalışıyordu. Anna, onun Bilim ve Doğa dersinde ne kadar sıkıldığını hatırlayınca bu durumu çok komik bulmuştu. Ama Peter bunun

en azından büyükbabasının yanında çalışmaktan daha iyi olduğunu düşünmüştü; o, Uzun Ömürlülük ilaçları yapıyordu. Peter, büyükbabasından nefret ediyordu. Ondan neredeyse Bayan Pinent'tan nefret ettiği kadar çok nefret ediyordu. Peter, büyükbabasının ne işle meşgul olduğunu öğrenir öğrenmez onunla her türlü bağlantısını kesmişti.

"Fena sayılmaz," dedi Ben'i kucağına almak için eğilirken. Sonra Anna'ya baktı ve kaşları çatı. "O ne?"

Anna'nın elinde tuttuğu yumuşak, pembe renkli, süet deftere bakıyordu. Anna kıpkırmızı kesildi. Düşüncelerini herkesin görebileceği bir günlüğe yazmayı, hâlâ biraz yanlış buluyordu.

"Günlüğüme kavuştum," dedi utangaç bir ses tonuyla. "Onlar gönderdi. Ayrıca senin için de bir mektup var. Hapishaneden. Bayan Pinent'tan. Annenden yani..."

Krem rengi bir kâğıt çıkardı ve ona uzattı. Peter kaşlarını çatı ve kağıdı bir kenara fırlattı.

Umursamaz bir tavırla, "Hiç ilgimi çekmiyor," dedi. Sonra merak içinde Anna'nın elinde tuttuğu kaleme bakarak, "O deftere hâlâ yazıyor musun?" diye sordu.

Anna, kendini savunurcasına, "Evimizden bahsediyorum," dedi. "Bir de Ben'den ve Dışarı'daki hayattan."

Peter başını iki yana salladı. "Anna, senin Dışarı'daki hayatı yaşaman gerekiyor, onun hakkında yazı yazman değil. Hadi, yürüyüşe çıkmak istiyorum. Ayrıca Ben'i de alıp benimle gelmeni istiyorum."

Anna kararsızlık içinde ona baktı. Dışarı çıkmayı seviyordu; bütün zamanını küçük bahçelerinde geçiriyordu. Çimenlerin rengine ve boy verip açan çiçeklere hayranlık dolu gözlerle bakıyor, Doğa'nın ne kadar güzel ve görkemli olduğunu düşünüyor, gökyüzüne saklanıp gizlenmeden özgürce bakabildiği için kendini şanslı sayıyordu. Bütün gökyüzünü bir solukta içine çekebilecek-

miş gibi hissediyordu. Kuşları, bulutları, türlü türlü şeyleri Ben'e göstermeyi seviyor, onun bunların hiçbirinden mahrum kalmayacağını bilerek mutlu oluyordu. Ama bahçe Anna için güvenli bölgeydi. Duvarlar ve çitler onu koruyordu. Büyük Depo'dan fiziksel olarak ayrılmıştı, ama yine de sınırlar içinde kendini güvende hissediyordu, bunlar kendi kendine dayattığı sınırlar bile olsa.

Usluca, "İnsanlar gözlerini bizden ayırmıyor," dedi.

Peter, omuz silkerek, "Boş ver onları," dedi. "Aslında bize bakmaları hoşuma gidiyor. Umarım bizi görünce dehşete kapılıyorlardır. Gençler. Korkunç gençler!"

Yüzüne acayip bir ifade verdi ve Anna gülmeye başladı.

Peter'a hayranlık dolu gözlerle bakarak, "Hiç kimseden korkmuyorsun, değil mi?" diye sordu. "İnsanların arkamızdan fısıldaşması umurunda bile değil, değil mi? Hiç kimsenin bizi sevmemesi seni rahatsız etmiyor?"

Peter kaşlarını kaldırdı. "Ben de onları sevmiyorum. Sonsuza kadar yaşamayı hak ettiklerini düşünen insanları hiç umursamam. Ayrıca, *seven* insanlar var. Yeraltı Hareketi bizi seviyor."

Anna, belli belirsiz başını salladı. Peter, çoktan Yeraltı Hareketi'ne katılmıştı bile. Her türlü tehlikeyi göze alarak boş zamanının çoğunu gizli işler çevirmeye ayırıyordu. Londra'nın çeşitli yerlerinde gerçekleştirilen ve sadece yarım saat öncesinden haber verilen gizli toplantılara katılıyordu. Peter devrim fikrini benimsiyordu. Anna'yla baş başa kaldıklarında heyecan içinde ileride gerçekleşecek savaşı anlatıyordu. Ama bu Anna'yı kaygılandırıyordu. Savaşlarda insanlar ölürdü ama o hiç kimseyi kaybetmek istemiyordu. Özellikle de Peter'ı.

Peter, sabırsızlıkla, "Hadi ama," dedi. Gözleri, her zamanki gibi, etrafa ok gibi bakışlar fırlatıyordu. Ama bu kez korkudan değil, heyecandandı. "Hadi, dışarı çıkalım. O ihtiyarlara korku salalım." Cesaret verircesine sırtıttı.

Peter'a asla karşı koyamayan Anna, sonunda gülümseyerek günlüğünü bir kenara bıraktı. Öpmek için ona doğru uzanan Peter'a, "Ben'in paltosunu alır mısın?" dedi. Sonra da ayakkabılarını giymeye başladı.

Ama Peter odadan ayrılınca günlüğü tekrar eline aldı. Sayfaları karıştırırken, belki de yazmaya bir son vermenin zamanı *geldi*, diye düşündü. Belki de artık yazmak yerine yaşamaya başlamanın zamanı gelmişti. Ama ilk önce günlüğün uygun bir şekilde sonlandırılması lazımdı. Peter'la birlikte yeni bir öyküye başladıklarını biliyordu. Ama bu günlüğünün kendine özgü sonu olmayacağı anlamına gelmiyordu. Kalemını düşünceli düşünceli eline aldı, en son sayfayı çevirdi ve yazmaya koyuldu.

Dışarı'daki Hayat, Büyük Depo'dakinden çok farklı; çok daha iyi. Olağanüstü.

Kurallar ve Eğitimciler yok. Dayak yok, cezalar yok. Alışveriş merkezinden aldığım yiyeceklerle yemek pişirmeyi öğreniyorum. Bahçedeki özel bölümde sebze yetiştirmeyi öğreniyorum.

Evimizde bir bilgisayarımız var. Haberleri öğrenebiliyoruz ve insanlarla iletişim kurabiliyoruz. Peter bana klavyeyi nasıl kullanabileceğimi gösterdi. Üstelik Artık Merkezleri hakkında "İçeri'de sahip olduğum bilgiler sayesinde Yeraltı Hareketi için çok Faydalı olacağımı söyledi. Yeraltı Hareketi, hepimizin Kıymetli olduğunu düşünüyor; çünkü biz "genciz ve gençler gelecektir".

Kıymetli olmak, Kıymetli Mal olmaktan farklı. Hiç kimsenin malı olmadığını söylüyorlar. Ne istersem yapabilir miyim. Bu hepimiz için geçerli.

Hayatımın geri kalanında neler yapmak istediğimi henüz bilmiyorum. Peter, Yeraltı Hareketi için savaş-

mayı istiyor. "Savaş" ve "devrim" sözcükleri hiç ağzından düşmüyor. Dediğine göre, Uzun Ömürlülüğe bir son vereceklermiş ve böylece hiç kimse Artık olmayacakmış.

Şimdi Artıklar için daha da kaygılıyım. Sheila, Tania, Charlotte ve hatta Charlie için... Çünkü hâlâ Büyük Depo'dalar. O soğuk, gri hapishanedeler. Anne Babalarının Günahlarının bedelini ödemek için çalışıyorlar. Kıymetli Mal olabilmek için didiniyorlar. Sırf Yasal insanlar buraya onlardan daha önce geldi diye.

Onların başına neler geleceğini bilmiyorum. Bunu Peter'a sorduğumda kaşlarını çatıyor ve "daha büyük olan resme" bakmam gerektiğini söylüyor. Bunların nedenine odaklanmalıymışım, sonuca değil.

Bunu anladığımı söylemem. Ama dünyanın çok güzel bir yer olduğunu ve burada olduğumuz için çok şanslı olduğumuzu söyleyebilirim. Sonsuza kadar burada olamayacağımız için her anın tadını çıkarmamız gerektiğini söyleyebilirim. Zaten sonsuza kadar burada olmayı da istemiyorum. Bir şeyin sonu olduğunu bilerseniz ona daha çok değer verirsiniz ve her anın tadını çıkarmak istersiniz.

Kesinlikle Bildirge'yi imzalamayacağımı biliyorum. Bu beni farklı kılsa da, benden şüphelenmelerine neden olsa da imzalamayacağım. Çünkü hiç kimse sonsuza kadar yaşamak zorunda değil.

Sanırım her şeyi tadında bırakmak gerek.

Bundan böyle Artık Anna değilim.

Ben Anna Covey. Bildirge'den Vazgeçtim.

Yabancı Sözcüklerin Özgün Okunuşları:

Anna Covey	: Æna Kovi
Peter	: Pitır
Margaret Pincen	: Margırıt Pinsınt
Sargent	: Sarcınt
Charlie	: Çarlı
Sheila	: Şıla
Charlotte	: Şarlıt
Tania	: Tanya
Maisie	: Meyzi
Julia Sharpe	: Julya Şarp
Anthony Sharpe	: Æntını Şarp
Kate Covey	: Keyt Kovi
Alan Covey	: Ælın Kovi

æ : Türkçedeki “geniş e”yi karşılayan sembol, fonetik harf.